Vintilă Corbul
Eugen Burada

Cenuşă şi orhidee la New York

adevărul

Ediţie îngrijită de: George Stanca
Grafică: George Măcriş
Tehnoredactor: Dragoş Răduţ
Corector: Luminiţa Sandu
Gabriela Nicolescu

Comandaţi cărţile din Colecţia Adevărul:
www.adevarul.ro/carte; carte@adevarul.ro;
Telefon: 021.407.76.40 / 41; Fax: 021.407.54.81
OP 33 – CP 110, sector 1, Bucureşti

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CORBUL, VINTILĂ
Cenuşă şi orhidee la New York / Vintilă Corbul, Eugen Burada. - Bucureşti : Adevărul Holding, 2007
ISBN 978-973-88516-8-9

I. Burada, Eugen

821.135.1-31

Vintilă Corbul
Eugen Burada

Cenuşă şi orhidee la New York

editura
Adevărul
holding

După o perioadă de traduceri din literatura americană, Vintilă Corbul scrie, în colaborare cu Eugen Burada, în 1966, povestirea ***Moarte şi portocale la Palermo****. Apare în colecţia Temerarii - Editura Tineretului, în două fascicole a câte 80 de pagini şi are un succes răsunător. După câţiva ani, la insistenţele editurii, autorii continuă povestirea şi lansează romanul* ***Cenuşă şi orhidee la New York****. Este prima carte apărută cu semnăturile Vintilă Corbul şi Eugen Burada şi pune bazele unei colaborări de aproape 29 de ani. Este unul dintre romanele care i-au supărat pe comunişti din cauza descrierii atrăgătoare a lumii capitaliste, fiind trecut pe lista neagră de regimul Ceauşescu. În acelaşi timp este una din cele mai vândute trei cărţi semnate Vintilă Corbul, primul tiraj de 160.000 de exemplare fiind epuizat într-o singură săptămână. Admiratorii îşi amintesc, cu siguranţă, că o puteau procura pe sub mână şi cu o contribuţie substanţială lăsată librarului.*

EDITORUL

Partea întâi

Moarte şi portocale la Palermo

– ATENŢIUNE! Atenţiune! Trenul rapid cu direcţia Roma – Neapole – Messina – Palermo pleacă peste cinci minute de la linia şapte. Persoanele care i-au condus pe pasageri sunt rugate să coboare din vagoane. Vă dorim călătorie plăcută!

Difuzorul gării îşi încetă emisia.

Mircea Paltin continua să străbată peronul cu acelaşi pas vioi, dar măsurat, atât de deosebit de graba dezordonată a celorlalţi călători întârziaţi, care alergau să nu piardă trenul. Toate îl încântau. Şi lumea pestriţă şi zgomotoasă din jur, şi vagoanele înşiruite ca nişte mărgele pe liniile de oţel, şi ploaia de lumini fluorescente, şi afişele multicolore ale agenţiilor de voiaj, şi slalomul vagonetelor electrice care se strecurau prin mulţime, cărând bagaje cu cele mai variate forme geometrice. O ciocnire neaşteptată cu o matroană planturoasă, care dezlănţui un adevărat potop de invective în cel mai pur dialect napolitan, îl făcu să pufnească în râs: „Ce ghinion! Nu putea să fie una tânără şi frumoasă?"

Hamalul care-l urma cu valizele îi atrase atenţia.

– Iată vagonul dumneavoastră, domnule!

– Mulţumesc.

Întinse biletele sale însoţitorului de vagon:

– Cabina şase, cuşeta doi, citi cu glas tare însoţitorul. Îi restitui biletele şi-l invită să se urce în vagon. Urmat de hamal, Mircea îşi făcu loc pe culoar, printre călătorii care se agitau

înaintea plecării. Intră în cabină. Hamalul îi instală valizele în plasă.

– Călătorie frumoasă, domnule!, salută el, ducând mâna la cozoroc.

Rămas singur, Mircea deschise geamul. Vacarmul mulțimii animate de pe peron răbufni în cabină. Spectacolul forfotei din gară îl absorbi iarăși. Călătoria și literatura erau marile sale pasiuni. Romanele-i picarești oglindeau dragostea pentru viața de aventură, pentru spațiile largi, pentru senzațiile tari. Mircea Paltin răspundea cu prisosință la ceea ce Jack London numea *The call of the wild*. Visul lui era să creeze un erou pe măsura lui Simon Templar, a lui Lemmy Caution sau a lui James Bond. Admira aceste personaje bătăioase, pline de vigoare și de forță, cu pumii de fier, umerii pătrați și mușchii tari ca vâna de bou, care chemau parcă primejdiile în jurul lor. Se încăierau cu zece adversari deodată și ieșeau victorioși din luptă fără ca hainele lor să fi căpătat o cută. Acești eroi ai secolului XX erau idolii unui anumit tineret, care reducea arta cinematografică la filmele polițiste, literatura – la romanele lui Leslie Charteris, muzica – la cvartetul Beatles și arta vestimentară – la bluzoanele negre. Proaspăta, dar colosala lor celebritate zdrobea gloria ruginită a lui Hercule, Samson ori Milon din Crotona.

Mircea Paltin avea înfățișare de sportiv, de actor de cinema, de manechin desprins dintr-un jurnal de modă masculină, dar nu de cărturar. Numai ochii săi scăpărători de inteligență, expresia de un umor fin, ușor ironic îi trădau înclinările spre visare, posibilitățile de gândire profundă, de trăire interioară. Îl singulariza mai ales zâmbetul său de un farmec comunicativ, care-i lumina uneori fața.

Trenul se puse în mișcare. Peronul începu să alunece prin fața ferestrelor vagonului. Batiste fluturau deasupra capetelor mulțimii.

Cadranul luminos al ceasului gării indica ora opt și un minut. Instinctiv, Mircea își verifică ceasul-brățară.

În aceeași clipă, își făcu apariția în pragul cabinei un bărbat nu prea înalt, bine făcut, îmbrăcat într-un costum *gris-fer* impecabil. Să tot fi avut treizeci de ani. Obrazul neted, nasul

grecesc, trăsăturile regulate, dar de o rigiditate ciudată, bărbia rotundă păreau modelate din ceară. Numai ochii erau de o mobilitate impresionantă. Cenuşii, vioi, duri, iscoditori, se străduiau să nu le scape nimic din ceea ce apărea în câmpul lor vizual.

Noul venit salută cu o înclinare scurtă a capului. Privirea lui întârzie câteva clipe asupra lui Mircea, care încercă o senzaţie dezagreabilă. Avu impresia că se află în faţa unei reptile.

– *Buona sera,* rosti în sfârşit străinul.

Avea un vag accent american.

– *Buona sera,* replică Mircea.

Acestea fură de altfel singurele cuvinte pe care le schimbară.

Cu un gest neglijent, străinul îşi aruncă servieta-diplomat în plasă. Însoţitorul vagonului îi aduse valizele. În schimbul acestui serviciu se alese cu un bacşiş care-l făcu să se ploconească până la pământ.

– Cina se serveşte peste un sfert de oră, anunţă el, apoi se retrase.

Mircea se întoarse spre fereastră. Trenul câştiga viteză. Se întunecase. Luminile cartierelor mărginaşe ale oraşului se pierdeau ca nişte stele căzătoare, undeva, în urmă.

Mircea era foarte încântat de uşurinţa cu care vorbea italieneşte. Îşi însuşise accentul unui autentic cetăţean al Romei. O italiancă tânără şi zglobie, ca argintul viu, dansatoare la un bar din Bucureşti, îl familiarizase cu limba italiană vorbită, desăvârşindu-i în acest chip cunoştinţele lingvistice dobândite la Facultatea de Filologie. În cursul scurtei sale şederi la Roma fusese luat drept italian şi asta îl umpluse de încântare.

Mircea anticipa bucuria pe care o va simţi când va păşi pe pământul Siciliei. De mult plănuise o călătorie în sudul Italiei, dar nu hotărâse să treacă la fapte decât în ziua în care colecţia *Aventura* îi solicitase un roman cu acţiune trepidantă. Se gândise atunci să scrie o carte cu piraţi, cu comori ascunse în insule stâncoase, pârjolite de arşiţa soarelui, cu corăbii zvelte şi rapide, cu abordaje spectaculoase şi lupte epice. Citise odată

o cronică a cuceririi Siciliei de către piraţii normanzi. Ar fi fost interesant să dezvolte un episod din această epocă frământată. Ştia că la Palermo va găsi documente preţioase, care i-ar putea folosi la elaborarea romanului. Şi fiindcă era operativ, plecase la drum.

Căzuse însă într-un sezon nu tocmai potrivit. Era în plină vară. Iar verile în sudul Italiei sunt toride.

Şi în compartiment domnea o căldură sufocantă. Prin fereastra deschisă năvălea un aer fierbinte. Mircea avea senzaţia că se afla într-o etuvă. Cămaşa umedă de sudoare i se lipise de corp. Moleşit de zăpuşeală, îşi scoase haina şi o agăţă într-un cuier.

Străinul nu părea să sufere de căldură. Îşi aprinsese tacticos o havană şi pufăia alene.

Deodată, uşa fu deschisă cu putere. Surprins, Mircea întoarse capul într-acolo. În aceeaşi clipă, străinul îşi duse fulgerător mâna spre buzunarul dinăuntru al hainei.

În deschizătura uşii apăru un cap roşcovan, rotund ca un dovleac. Se auzi un glas afectat rostind în englezeşte:

– Pardon! Am greşit compartimentul.

Apoi uşa fu închisă la loc, de data aceasta cu menajamente.

Străinul care se încordase ca un arc se destinse. Scoase mâna de sub haină şi se lăsă pe spătarul banchetei.

Privirile lui şi ale lui Mircea se întâlniră o secundă. Străinul schiţă un zâmbet, apoi începu să urmărească din ochi arabescurile fumului de havană, pe care curentul le destrăma, repezindu-le apoi spre fereastră.

Mircea se aşeză pe fotoliul din cabină. Luă o revistă din vraful de ziare şi reviste cumpărate de la chioşcul gării. Privirile parcurgeau paginile încărcate cu fotografii colorate, însă gândurile îi fugeau la tovarăşul de cabină.

Comportarea acestuia era ciudată. Trecerea aceea fără tranzacţie de la nepăsarea pe care o afectase la început la starea de încordare provocată de apariţia roşcovanului, apoi relaxarea tot atât de bruscă nu scăpaseră spiritului de observaţie al lui Mircea.

Clinchetul unui clopoţel plimbat pe culoar vesti cina. Mircea îşi aminti brusc că îi e foame. Dacă nu se grăbea

să ajungă la vagonul-restaurant, risca să nu mai găsească locuri libere.

Renunță să-și mai îmbrace haina. Văzuse pe culoar pasageri numai în cămașă. Ieși din cabină, lăsându-l pe străin să-și fumeze în liniște havana.

La vagonul-restaurant avu norocul să găsească un scaun liber la o masă de două persoane. În fața lui se afla un preot catolic rubicond, cu obrajii rotunzi și trandafirii de nou-născut și cu o chelie respectabilă. Inspirându-se după meniul convivului său, Mircea comandă nisetru la grătar, *spaghetti alla arabiata,* mușchi *alla florentina,* o porție de *gorgonzola* și o *cassata siciliana.* Toate stropite cu o sticlă de *Chianti.*

Un proverb din bătrâni spune că ochii sunt mai mari decât burta. Porțiile, deși apetisante, erau atât de mari și de sățioase, încât Mircea nu mai fu în stare să atace și mușchiul *alla florentina.* Simțea că stomacul, întins ca o tobă, stătea gata să-i plesnească. Brânza îi făcea cu ochiul. *Cassata,* de asemenea.

În spațiul dintre mese se îmbulzeau înfometații, care așteptau să ia locul primei serii de consumatori.

Mircea ciuguli ca o pasăre din delicioasa porție de brânză gorgonzola. Îl copleșea jalea la gândul că va trebui să renunțe la asemenea bunătăți.

Își muia tocmai buzele în paharul cu vin, când fu martorul unei scene stranii. Pasagerul din compartimentul său apăruse în ușa vagonului-restaurant.

Calm, căuta din ochi un loc liber. Deodată, privirea lui rămase fixată asupra unui punct din celălalt capăt al vagonului. Se crispă brusc. Mușchii fălcilor îi jucară nervos sub obrazul neted.

Urmărindu-i curios direcția privirii, Mircea zări un bărbat de statură herculeană, îmbrăcat într-un costum sport, cenușiu, cu carouri verzi, care-l fixa cu aceeași intensitate pe străin. Bărbatul în haine cu carouri verzi mută cu limba în colțul gurii chiștocul pe care-l frământase până atunci între buze și, fără să-l piardă din ochi pe străin, întoarse pe jumătate capul și spuse ceva unui individ bondoc, cu mutră de boxer, care se afla în urma sa. Dinții acestuia se dezgoliră într-un rânjet.

Fără grabă, străinul se răsuci pe călcâie şi ieşi din vagonul-restaurant.

Bărbatul cu haine cu carouri mai trase un fum din ţigară, o azvârli jos şi, după ce o strivi cu piciorul, porni legănat în urma străinului. În drum, înghionti câţiva tipi, care renunţară să mai protesteze când văzură cu cine au de-a face.

Individul cu mutră de boxer vru să vină după el. Un chelner care purta pe braţul stâng un pântecos castron cu supă îi ieşi întâmplător în cale. În ciocnire, castronul se răsturnă, împroşcând cu supă şi pe tipul cu mutră de boxer, şi pe alţi trei consumatori de la o masă din apropiere. Se iscă tumult. Între timp, individul în haine cu carouri dispăruse din vagonul-restaurant...

*

* *

Străinul străbătea agil coridorul vagonului cu paturi, îndreptându-se spre cabina sa. Bărbatul în haine cu carouri iuţi pasul. Nu voia să-i scape vânatul. Zări pe străin strecurându-se în cabină şi închizând uşa în urma sa. Se uită în jur. Culoarul era gol. Se apropie de uşa cabinei şi scoase din tocul de piele de sub haină un pistol *Parabellum* cu amortizor...

În cabină, străinul stinse lumina. Cu gesturi repezi, lăsă jos geamul, care până atunci fusese deschis numai pe jumătate.

Vântul năvăli în compartiment, făcând să se zbată perdelele de pluş.

Străinul scoase de sub haină un *Browning* cu şase focuri. Se adăposti apoi în intrândul pe care-l făcea cabina lavaboului, ţinând sub observaţie uşa compartimentului.

Bărbatul în haine cu carouri deschise brusc uşa. Mişcarea furioasă a perdelelor îl derută. Trase trei focuri într-acolo. Silueta lui se contura precis pe fondul luminos al culoarului.

Străinul zâmbi. Nu se putea o ţintă mai precisă. Apăsă pe trăgaci. *Browning*-ul scuipă patru gloanţe direct la ţintă. Bărbatul în haine cu carouri scăpă revolverul din mână,

se frânse de mijloc şi se prăbuşi cu capul înainte pe covorul albastru din cabină.

Străinul îl apucă de gulerul hainei şi-l trase înăuntru. Luă şi pistolul *Parabellum* căzut pe prag, apoi închise uşa.

Avu grijă să pună zăvorul. Aprinse lumina mică de la căpătâiul cuşetei. Fără să facă vreun efort deosebit, prinse cadavrul de subţiori şi-l aruncă pe fereastră în beznă. Pistolul avu aceeaşi soartă.

Respiră adânc, apoi, cu gesturi repezi, dar metodice, se aşternu pe lucru. Puse *Browning*-ul pe fotoliu. Îşi scoase haina şi o aruncă pe cuşetă. Luă din cui vestonul lui Mircea şi îl îmbrăcă în grabă. Îşi scoase din haina *gris-fer* paşaportul, dar când vru să-l bage în buzunarul dinăuntru al vestonului, dădu peste paşaportul lui Mircea. Îl scoase şi pe acesta. În aceeaşi clipă, cineva încercă clanţa.

Străinul tresări. Cu mâna dreaptă apucă revolverul şi se întoarse brusc spre uşă. Abia atunci îşi aminti că o încuiase. Cu stânga aruncă pe geam unul din paşapoarte, iar pe celălalt îl strecură în buzunar. Se apropie de uşă şi îşi lipi urechea de tăblie. Nu auzi nimic.

Trenul îşi încetini mersul. Intra într-o staţie unde avea probabil oprire.

Străinul smulse din plasă servieta-diplomat şi, după câteva clipe de aşteptare, ridică zăvorul şi deschise brusc uşa. Pe culoar nu se afla nimeni.

Respiră uşurat. Avea drumul liber. Ieşi pe coridor şi se îndreptă spre uşa vagonului. Frânele scrâşniră. Când trenul opri în sfârşit în staţie, străinul coborî prin partea opusă peronului, gândindu-se că va scăpa neobservat.

Dădu să traverseze linia. Din stânga apăru ca un bolid botul uriaş al unei locomotive.

Îngrozit, străinul întoarse brusc capul. Lumina orbitoare a farurilor, duduitul namilei de fier, şuieratul strident al sirenei îl zăpăciră. Într-o frântură de secundă, locomotiva îl hăpăi sub roţi...

*

* *

Mircea goli paharul de *Chianti*, apoi ceru nota de plată. Preotul catolic își continua netulburat cina. Tumultul din celălalt capăt al vagonului sporea. Invectivele plouau.

Italienii nu-și dezmințeau reputația. Erau mai guralivi decât un stol de vrăbii.

Chelnerul de la masa lui Mircea își făcu solemn apariția purtând pe farfurie – ca pe niste moaște – nota de plata, adăpostită sub un șervețel.

Mircea achită consumația, încântat că putea scăpa din îmbulzeala vagonului-restaurant. Mâncase împărăteşte. Vinul tare și aromat îi crease o stare de euforie. Înainte de a se ridica de la masă, îl salută pe preotul catolic, care-i răspunse cu o onctuoasă binecuvântare.

Porni spre vagonul său. Se gândea cu plăcere la lectura pe care o va face înainte de culcare. În valiză îl aştepta un volum de istorie a pirateriei, achiziționat într-un anticariat din Roma.

Ajuns pe culoarul vagonului de dormit, vru să-și aprindă o țigară, dar se răzgândi. Împinse uşa cabinei și intră. Îl izbi numaidecât vântul care intra val-vârtej pe fereastra deschisă. La lumina mică a veiozei, văzu că patul străinului era neatins. Aprinse plafoniera și ridică geamul.

Deodată, încreți mirat sprâncenele. În partea de sus, geamul era găurit în două locuri. Evident, urme de gloanțe. Intrigat, aruncă o privire în jur. Abia acum observă că îi dispăruse vestonul. Haina *gris-fer* a străinului era aruncată pe cuşeta de jos. În plasă, toate valizele – și ale lui, și ale străinului – erau la locul lor. Lipsea doar servieta-diplomat.

Simți cum i se ridică sângele în obraji. Își aminti că paşaportul și biletele de tren se aflau în veston. Asta complica serios lucrurile.

Făcu o legătură între scena la care asistase în vagonul-restaurant, urmele gloanțelor, dispariția străinului și dispariția vestonului, încercând să reconstituie faptele care se petrecuseră în absența sa.

Existau trei variante:

Prima: distrat, străinul îmbrăcase din greşeală vestonul și ieşise din cabină. Această alternativă cădea de la început.

Nu se puteau explica urmele gloanțelor și lipsa servieteidiplomat.

A doua variantă: străinul fusese asasinat, cadavrul, aruncat pe geam, iar servieta-diplomat, furată. Și această explicație cădea. Ce rost avea dispariția vestonului?

A treia variantă: știindu-se urmărit, străinul schimbase haina sa cu vestonul, își luase servieta-diplomat și se făcuse nevăzut. Această variantă – de altfel cea mai plauzibilă – explica și existența urmelor din geam. În cabină avusese loc o luptă din care străinul ieșise învingător.

Înainte de toate, trebuia să anunțe însoțitorul vagonului. Sună.

În așteptarea însoțitorului care întârzia, luă haina străinului și începu să caute prin buzunare.

Nu găsi decât o batistă albă în buzunarul de la piept, iar în buzunarul de jos, din dreapta, cheile valizelor și o fisă. Fisa era neagră și avea gravat pe avers o portocală, iar pe revers, un cap de mort.

Capul de mort făcu să-i revină în minte figura stranie a tovarășului său de cabină: obrazul ca de ceară, trăsăturile nefiresc de rigide, în contrast cu ochii de o mobilitate obositoare.

Fisa părea să fie una din acele reclame în imagini și fără cuvinte care se distribuie prin anumite localuri de noapte.

În orice caz, împerecherea dintre portocale și capul de mort părea cel puțin ciudată.

Contrariat de întârzierea însoțitorului de vagon, aruncă haina pe cușetă și ieși din cabină să-l caute...

*

* *

Tipul cu mutră de boxer ieși din vagonul-restaurant, ștergându-și cu batista pantalonii.

Străbătu culoarul vagonului de dormit și ajunse în vagonul următor. Se opri în dreptul unui individ subțire, cu părul negru, care stătea la fereastră și fuma o țigară.

– Nino, nu l-ai văzut pe Jack?

– Nu.

– Atunci s-a oprit în vagonul cu paturi. Cheamă-l pe Tony şi veniţi cu mine.

– O.K., Luis.

Tipul cu mutră de boxer se întoarse în vagonul cu paturi. Cercetă dintr-o aruncătură de ochi culoarul gol.

Uşa unei cabine se deschise, un bărbat în cămaşă ieşi pe culoar, trânti uşa şi se îndreptă spre capătul opus al vagonului. După ce-l văzu că o coteşte spre toaletă, tipul cu mutră de boxer se repezi la uşa cabinei, care rămăsese întredeschisă. Dintr-o privire cuprinse haina *gris-fer* de pe cuşetă şi geamul perforat de două gloanţe.

– Genovese. Şi-a scos haina ca să nu-l recunosc... Bietul Jack!

Închise uşa şi se înapoie la capătul vagonului, în aşteptarea lui Nino.

Nino sosi însoţit de un ins solid. În haine albe de şantung.

– L-ai găsit?, întrebă el.

Luis făcu mâna dreaptă pumn şi arătă cu degetul mare în jos.

Insul în haine de şantung râse ironic:

– Era de aşteptat. Nu te joci cu Vincenzo Genovese. O să ne felicite *Don* Cirro.

– Gura!, scrâşni Luis, îi vin eu de hac lui Genovese. Uite-l!

Mircea era iritat. Nu-l găsise pe însoţitor în cabina sa. Îl căutase şi în vagonul-restaurant. Nu era nici acolo. Hotărâse atunci să plece după şeful de tren. Un chelner îl îndrumase spre celălalt capăt al trenului. Când se înapoie pe culoarul vagonului de dormit, văzu pe tipul cu mutră de boxer stând rezemat de ultima cabină şi discutând cu doi indivizi sprijiniţi cu coatele de bara ferestrei din faţă.

Când Mircea se apropie de ei, tipul cu mutră de boxer se trase spre uşă pentru a-i face loc. Ajuns în dreptul primului ins rezemat de bară, Mircea se pomeni catapultat de acesta în tipul cu mutră de boxer care, în aceeaşi secundă, deschise fulgerător uşa şi-l îmbrânci în gol.

*

* *

Mircea se răsuci prin aer, ca intr-un fantastic salt cu prăjina. Avea senzația că se prăbușește într-un hău negru, fără fund. Trăia un coșmar îngrozitor, care dură însă numai o frântură de secundă. Mâna lui dreaptă apucă – printr-un adevărat miracol – o bară de fier, de care se încleștă cu disperare. Simți că brațul îi este aproape smuls din umăr. În același timp, se izbi cu picioarele de o scară. Găsise însă un punct de sprijin. Se agăță instinctiv și cu cealaltă mână de bară. Stătu spânzurat câteva momente în aer, apoi, cu un efort supraomenesc, reuși să se cațere pe treptele scării vagonului. Era salvat.

Mai bine de un minut stătu încleștat de bară. Vântul aprig, stârnit de mersul vertiginos al trenului, îi înghețase sudoarea de pe spinare.

În fluierul piciorului stâng simțea o durere surdă din ce în ce mai puternică. Se lovise zdravăn. Esențial era însă că scăpase cu viață. Abia acum se uită în jos. Când văzu sub el, în lumina proiectată de fereastră, terasamentul cenușiu deplasându-se cu viteză ametitoare, i se făcu părul măciucă. Înghiți în sec, apoi fluieră a mare mirare:

– Era să mă ia dracu'! Își aruncă privirile în sus, spre geamul luminat al ușii. Au vrut să mă curețe! Bandiții!...

Gândul că ar putea să cadă iarăși în mâna agresorilor îl făcu să se ghemuiască pe scară astfel încât să nu fie observat dinăuntru.

Abia într-un târziu ridică încet capul și se uită cu precauție pe geam. Pe culoar nu mai era nimeni. Împinse încet ușa și intră în vagon.

În același timp, trenul începu să-și încetinească mersul. Frânele scrâșniră.

Când se văzu în siguranță pe culoar, îi reveni curajul.

– Dacă-i prind, îi omor, zise Mircea bătăios.

Picioarele îi mai tremurau, dar asta n-avea importanță. Sângele îi zvâcnea în artere, sporindu-i cu fiecare pulsație mânia.

– Dacă-i găsesc în compartiment scotocindu-mi prin lucruri, îi omor.

Se îndreptă spre cabină. Deodată avu senzația că este urmărit. Cineva se apropia tiptil de el. Mai făcu câțiva pași. Se încordă gata de luptă. Se întoarse brusc. Tipul cu mutră de boxer se repezea tocmai asupra sa cu un stilet în mână.

Mircea pară cu stânga, iar cu dreapta îi apucă brațul și i-l răsucii, dându-i peste cap. Apoi îi aplică un croșeu magistral, culcându-l la podea.

Atunci apăru și individul în haine de șantung, care se repezi la atac. Când acesta ajunse cam la doi pași, Mircea îl izbi fulgerător cu piciorul sub pântece. Tipul icni, se învineți de durere și se încovoie, prăbușindu-se pe covor.

În aceeași clipă trenul se opri.

Mircea auzi o mișcare înapoia lui. Dădu să se răsucească pe călcâie, când simți o lovitură cumplită în creștet. Se prăvăli printr-o mișcare helicoidală și leșină...

*

* *

Mircea se trezi în huruit de motoare. Capul îl durea îngrozitor. Simțea în creștet un fel de arsură și o pulsație puternică, aprigă, ca niște lovituri de ciocan. Gemu și își duse mâna la cap. Dădu peste o pungă de gheață. Deschise anevoie ochii. Întuneric. Era întins pe o cușetă. Îl mira huruitul motoarelor. Cușeta se legăna parcă. Atribui senzația aceasta amețelii. Îl loviseră groaznic.

Legănările cușetei se accentuau, sporea parcă și vuietul motoarelor. Căută din ochi fereastra. După un timp reuși să deslușească o ferăstruică rotundă. Mintea lui Mircea începu să lucreze febril. Ar fi jurat că se află pe un vas. Auzea zgomotul valurilor lovindu-se de bord.

– Unde dracu' sunt?

Auzi de undeva un șuierat de sirenă. Apoi încă unul.

Nu mai încăpea nicio îndoială. Se afla pe mare.

Se întrebă cum de ajunsese acolo.

Deodată îl trecu un fior.

Îl răpiseră.

Întâmplările uluitoare din tren îi reveniră fugitiv în minte.

Se desfăşurau în secvenţe rapide, ca la cinematograf. Defilară şi străinul din compartiment cu atitudinea lui bizară, şi individul cu haine în carouri, şi tipul cu mutră de boxer, insul cu haine albe de şantung... plonjonul în abisul nopţii îl făcu iar să se cutremure. Bătaia de pe culoar îi oferise o satisfacţie de scurtă durată. Îl scosese din luptă pe tipul cu mutră de boxer, dar...

Se deschise o uşă, lăsând să pătrundă în cabină o lumină puternică. În prag se conturau două siluete.

Mircea închise ochii, prefăcându-se că nu şi-a revenit încă din leşin. Era o măsură prudentă. Poate că în acest mod va putea afla mai multe în legătură cu situaţia lui.

Cineva aprinse lumina din cabină.

Auzi un glas de bas dogit.

– L-au pălit rău. Nu vezi? Nici până acum nu şi-a revenit în fire.

Mircea simţi o mână aspră, care-l apucă de încheietură şi-i luă pulsul.

– Normal!, rosti oarecum mirat glasul dogit. Ar trebui să-şi revină.

– Dacă nu-l curăţai pe Nino, se termina cu Vincenzo.

– *Don* Vincenzo, ţâncule.

– Eh, ar trebui să-ţi fie recunoscător. Nino era gata să-l înjunghie. Şi atunci, adio *Don* Vincenzo. Toarnă-i în cap o găleată cu apă, să vezi cum se trezeşte.

– Dacă n-aş ţine la tine, te-aş lăsa s-o faci. A mai încercat unul să-l stropească în glumă cu apă rece... A fost ultima lui glumă, Ugo, mititelule.

Câteva clipe cei doi bărbaţi tăcură.

În mintea lui Mircea începu să se facă lumină. Era luat drept altul. Intrase într-o încurcătură din care nu ştia cum avea să mai iasă. Dacă cei doi ar descoperi că nu el era *Don* Vincenzo, ar fi capabili să-l omoare. Asta cu atât mai mult cu cât ar putea să presupună că el îl ucisese pe adevăratul *Don* Vincenzo. Până să se lămurească lucrurile, l-ar fi lichidat.

– Mă uit la el şi nu-mi vine să cred, rosti iarăşi glasul dogit. Nici urmă de bisturiu.

– Dacă n-o fi el?

– Cum să nu fie el? Trenul, numărul cabinei, *port-bonheur*-ul, prezența oamenilor lui Cirro, brațul dislocat al lui Luis...

– Tot i-a venit unul de hac.

– Mă, ție ți s-a făcut de scărmăneală. Tu nu-l cunoşti pe Vincenzo. Dacă nu l-ar fi trădat Jack...

– Să aduc nişte amoniac, spuse tânărul.

– Da, nu e rea ideea. Să-i dăm puțin pe la nas, glăsui bătrânul.

Mircea fu cuprins de panică. Trebuia să intre în rol mai înainte ca tânărul să vină cu amoniacul. Afară de asta, situația începuse să-l intereseze. Nu venise el aici în căutarea aventurii? Era servit pe tavă.

Începu deci să geamă uşor. Făcu o mişcare, apoi deschise ochii. Îi închise iarăşi, ca şi când l-ar fi orbit lumina, după care clipi, prefăcându-se încă buimac.

– Vincenzo, băiatule!

Asupra lui se plecă un om vârstnic, corpolent, nervos, cu şapcă neagră. Zâmbea cu gura până la urechi, arătându-şi dinții înnegriți de tutun.

– Te mai doare?

Mircea bolborosi, abia inteligibil.

– Apă... apă...

– Imediat, Vincenzo. Ugo!, strigă bătrânul. Ugo!

Ugo sosi cu o sticlă de amoniac.

– Lasă amoniacul şi adu puțină apă.

Ugo se execută şi reapăru cu un pahar cu apă.

– Şi-a venit în fire, unchiule?, întrebă Ugo, de astă dată cu oarecare respect.

Don Vincenzo treaz impunea altă considerație.

Cu gesturi blânde, unchiul îi dădu lui Mircea să bea.

Mircea sorbi puțină apă.

Inima îi bătea să se spargă. Începea *marea aventură*.

– Îți mai aduci aminte de mine?, întrebă bătrânul. Eu sunt unchiul Gino! Când erai mic, te țineam pe genunchi.

Mircea murmură cu prefăcută bucurie.

– Unchiul Gino!... Au, au!, se văită el, ducând mâna dreaptă la cap.

Închise iarăşi ochii.

– Adu amoniac, Ugo!, strigă unchiul Gino.

Mircea îi redeschise.

– Nu. Nu-i nevoie. Mă simt mai bine.

Unchiul Gino îşi frecă voios palmele.

– Bine că te văd iarăşi zdravăn. M-am temut că ţi-au făcut de petrecanie oamenii lui Cirro. Nino Zanotti te-a pocnit în creştet cu atâta sete, încât mi-am zis că ţi-a zdrobit ţeasta. Dar şi eu l-am achitat. I-am găurit foalele cu trei gloanţe.

– Nu zău?, bâigui Mircea.

– Am picat la ţanc. Tocmai când Nino te trăsnea în moalele capului... Era bine să ne fi urcat în tren de la Roma. Te-am fi apărat de oamenii lui Cirro. Tu ai ţinut morţiş să nu ne urcăm decât la Formio. Ţi-am înţeles într-un fel calculul. N-ai vrut să fii văzut în tovărăşia noastră, ca să nu atragi atenţia asupra ta. Dar te-ai bizuit prea mult pe noua ta mutră. Jack te-a vândut.

– Canalia!, făcu Mircea.

– Altfel cum credeai că te-ar fi identificat Luis? Nu semeni deloc cu vechile tale fotografii. Îl privi îndelung, analizându-i fiecare trăsătură a feţei. Mă, dar bine ţi-a mai aranjat doctorul mutra. La un moment dat începusem să mă întreb dacă eşti într-adevăr tu. Numai *port-bonheur*-ul ăsta pe care l-am găsit asupra ta mi-a risipit bănuielile, zise el, săltând în palmă fisa cu cap de mort şi portocală. I-o întinse. Poftim. Mă bucur că ai păstrat-o.

Mircea o luă să se uite la ea cu prefăcută emoţie.

– Se putea să nu o păstrez? Aruncă o nadă. Îţi mai aduci aminte de vremurile acelea?

Unchiul Gino zâmbi nostalgic.

– Eu să nu-mi aduc aminte? Erai un năpârstoc. Mă înapoiasem cu taică-tău de la Messina. Făcusem treabă bună acolo. Ca să sărbătorim succesul, ne-am dus la un bar. De acolo m-am ales cu fisa cu cap de mort. Tu, cum ai văzut-o, mi-ai şi luat-o. Al naibii copil mai erai. Apucător, încă de pe atunci promiteai. Îl contemplă iarăşi: măi, dar frumos te-a mai făcut doctorul. Nici maică-ta, dacă ar mai trăi, nu te-ar recunoaşte.

– Biata de ea, suspină Mircea. Ce femeie!

– Minunată, băiete... Şi, zi, l-ai plătit scump pe doctor ca să te facă atât de arătos?

– Zece mii de dolari, spuse Mircea la întâmplare.

– Scump al dracului, dar face. Pe Dillinger nu l-a reuşit tot atât de bine. D-aia l-au şi curăţat oamenii din F.B.I. E adevărat că în ultima vreme chirurgia estetică a progresat mult. Servesc la ceva şi doctorii ăştia, pe care eu îi socoteam buni numai să întindă obrajii căzuţi ai femeilor bătrâne... Uite, să ţi-l prezint pe Ugo. Sunteţi puţin neamuri.

– Bună ziua, *Don* Vincenzo, rosti cu deferenţă tânărul. Mătuşa mea dinspre mamă, Genoveffa, a fost măritată cu vărul unchiului dumitale dinspre tată, Tommaso.

– Ah, da!, exclamă Mircea cu afectată voioşie. Grozav om unchiul Tommaso.

– Bravo, Vincenzo, interveni unchiul Gino. Ai o memorie! Când părinţii tăi au plecat la New York abia dacă împlinisei patru anişori... Bietul taică-tău! Ce moarte groaznică!

„Haiti, dacă îmi cere amănunte, am dat de dracu'!", reflectă alarmat Mircea.

– Auzi, să-l ucidă pe scaunul electric!, continuă unchiul Gino. Ce sfârşit!... Şi maică-ta să piară arsă! Adevărul e că trăgea cam mult la măsea. Mi-a spus mie Taddeo. Şi mai obişnuia să şi fumeze în pat...

Mircea oftă plin de compasiune.

– Dacă ai şti cât m-am străduit să o dezbăr...

– Şi fratele tău?, întrebă iarăşi Gino.

– Cu el e o poveste lungă.

– Să nu-mi spui că te-ai certat cu Spiridone. Era un băiat tare blajin. Tu ai fost încă de mic un bătăuş şi jumătate. Dar Silvia, Sisto, Simone, Pamfilo, ce mai fac?

– M-am cam rupt de ei, spuse Mircea cam cu jumătate de glas.

– Rău, băiatule, îl dojeni unchiul Gino. Nu trebuie să dai cu piciorul neamurilor, oricât ai ajunge de sus. Ehe, ţi s-a cam urcat succesul la cap. Într-un rând, *Don* Serafino spunea că nu mai vrea să mai aibă de-a face cu tine. Dar i-a trecut... Unchiul Gino scoase din buzunarul hainei negre o pipă şi o pungă cu tutun. Cu gesturi domoale, începu să înfunde

tutun în pipă. Tutun sicilian, rosti el. Cel mai aromat din lume. Alții râd de mine. Cică nu mă pricep. Dar eu știu mai bine. Ugo, poți să pleci. Am ceva de discutat cu Vincenzo.

Ugo ieși de-a-ndăratelea. Nu reușea să-și desprindă privirile de chipul lui Mircea. Se împiedică de prag și abia scăpă să nu se întindă pe podea cât era de lung.

Închise cu grijă ușa în urma lui.

– Ai văzut cum se uită la tine?, zâmbi unchiul Gino. Te invidiază. În lume nu sunt doi Vincenzo.

Mircea surâse palid.

– Nu e chiar așa.

Unchiul Gino își aprinse pipa.

– Lasă, nu mai face pe modestul. Se aplecă la urechea lui Mircea și îl întrebă confidențial: ia zi, Vincenzo, câți oameni ai căsăpit cu mâna ta?

Mircea tuși încurcat.

– N-aș putea să spun...

– De mine te ferești?, întrebă unchiul Gino cu mâhnire. Numai în jurnale s-a scris de cinci inși. Pe Diamond nu l-ai curățat tu?

Mircea încercă să recapituleze tot ce citise în presă despre lumea gangsterilor din America. Bătrânul îi vorbise despre New York, despre o execuție pe scaunul electric; asta însemna că teatrul isprăvilor personajului pe care-l întrupa se situa, desigur, în Statele Unite. Își aminti brusc că citise demult despre un oarecare Vincenzo Genovese, unul dintre capii traficului internațional de stupefiante. Inclus de F.B.I. într-un grup de gangsteri notorii de origine italiană care urmau să fie expulzați în Statele Unite, Genovese avusese ghinionul să fie implicat, între timp, în asasinarea unor agenți ai Biroului Narcoticelor. Ca să scape de scaunul electric, se făcuse nevăzut. De atunci îl căutau toate polițiile din emisfera occidentală. Mircea regreta că nu se documentase mai temeinic în acest domeniu. Dacă-l întruchipa pe Vincenzo Genovese, trebuia să joace tare. Operația chirurgicală estetică la care se supusese acest gangster pentru a-și schimba înfățișarea cu scopul de a scăpa de urmărirea autorităților și, probabil, și de răzbunarea vreunei bande rivale stătea la

baza unui truc care putea să aibă consecințe tragice. Ce se va întâmpla dacă Vincenzo Genovese va apărea pe neașteptate dezvăluindu-i astfel impostura? Ori dacă se va ivi vreun ins care cunoștea noul chip al gangsterului?

Îndată ce se va vedea pe uscat, va profita de ocazie spre a-și lua tălpășița. Nu știa încă unde îl ducea unchiul Gino, dar nu va întârzia să afle.

– Diamond Joe și-a meritat soarta, declară el cu prudență.

– Dar Slim Keyes?, îl iscodi unchiul Gino.

– Slim s-a ales cu ceea ce trebuia să se aleagă.

– Știu. Zece gloanțe în burtă! Întotdeauna am spus că violența îți va cauza neplăceri. Vezi ce-ai pățit? Dacă nici *Onorata Familie* n-a mai putut să te ajute...

– Nu mă plâng, zise Mircea, străduindu-se să nu spună prea mult. *Onorata Familie* era, desigur, o expresie care ascundea o organizație puternică. M-am aflat adesea în situații grele, continuă Mircea, fără să fiu ajutat cum ar fi trebuit...

– Nu cârti, Vincenzo, îl dojeni unchiul Gino. Ai noștri au făcut tot ce-au putut. Vrei să spui că nu-i așa?

Mircea încercă să se ridice într-un cot.

– Prefer să tac. Au! Iar mă doare!

– Te las să te odihnești, spuse unchiul Gino. Avem tot timpul să mai stăm de vorbă. Vrei un pahar de *Marsala* sau de *Etna?* O să te pună pe picioare!

– Aș prefera un whisky, zise Mircea. În America m-am învățat cu băutura asta.

Bluful era mai mult decât necesar în actuala situație.

– Whisky? Unchiul Gino se scărpină în cap. Să-l întreb pe Ugo dacă are puțin whisky la bord. Tinerii ăștia se topesc după băuturile străine. Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ușă. Se opri cu mâna pe clanță. Mâine seară, la Palermo.

Mircea înregistră astfel încă un amănunt. Mergeau la Palermo. În lumea Mafiei. Deoarece înghiți în sec. Mafia. Nu cumva intrase în mijlocul oamenilor Mafiei? Cunoștea reputația acestei organizații.

Unchiul Gino ieșea tocmai pe ușă, când Mircea se simți ispitit să-l strige înapoi și să-i destăinuie totul. Ușa se închise. Mircea suspină adânc. Pierduse o ocazie.

Peste puțin timp își făcu apariția Ugo. Un Ugo domesticit, care aducea o sticlă de whisky.

– Unchiul Gino mi-a vorbit mult despre dumneata, spuse el destupând sticla. Cu apă?, întrebă el.

– Sec, replică Mircea cu emfază.

Îi plăcea să-l impresioneze pe tinerelul acesta imberb.

– Ți-am urmărit activitatea la New York, *Don* Vincenzo, spuse Ugo, în vreme ce-i turna băutura în pahar. Am auzit și despre isprăvile dumitale la Chicago, și la San Francisco. Matarella ți-a dat mult de lucru?

– Hm!, replică Mircea cu nepăsare. Nu prea.

Ugo făcu ochii mari.

– Se spune că și Capone i-a știut de frică lui Matarella.

Mircea râse cu afectată modestie.

– Capone, Matarella reprezintă trecutul.

– N-ai vrea să mă iei cu dumneata, *Don* Vincenzo?, întrebă sfios Ugo.

Mircea își încreți sprâncenele.

– Unde să te iau?

– La New York. Când ai să te întorci la New York. Cred că ai să te întorci în Statele Unite, nu-i așa?

– Da, desigur, răspunse Mircea. Îndată ce-mi aranjez treburile..,

– Am auzit că numai dumitale îți știe de frică *Don* Cirro. Și *Piesele de 90* se tem de sosirea dumitale la Palermo. Cică ai să te dedai la violențe...

– Depinde, replică Mircea, întrebându-se ce însemnau acele *Piese de 90.* „Sunt un msware personaj, își zise el, de vreme ce atâtea *Piese* sunt îngrijorate..."

Ugo se uită spre hublou.

– A început să se lumineze. Până diseară suntem la Lipari. „Deci nu mergem direct la Palermo", reflectă Mircea.

Ugo ieși din cabină.

Rămas singur, Mircea se ridică în coate. Durerea de cap îl lăsase, în schimb se simțea încă amețit. Se pipăi în creștet. Îi crescuse un cucui cât un ou de porumbel, dureros la atingere. Se uită în jur. Se afla într-o cabină strâmtă, cu patru cușete, cu un dulăpior și cu două hublouri, unul în dreapta și altul

în stânga. Deduse că se afla pe un vas de mic tonaj, probabil o navă pescărească.

În cabină stăruia miros de peşte, de cauciuc încins şi de benzină.

La capătul cuşetei văzu agăţată într-un cui haina *gris-fer* a adevăratului Vincenzo Genovese. Toate valizele – şi ale lui, şi ale lui Genovese – erau orânduite după mărimi pe cuşeta din faţă. Bagajele pe care le moştenise fără voie cereau a fi cercetate. Trebuia să se deprindă cu ele ca şi când ar fi fost ale lui.

Coborî de pe cuşetă. Ameţeala îl făcu să se sprijine câteva clipe de perete. După ce-şi reveni, se apropie de valizele lui Genovese. Erau trei la număr. Scoase cheile din buzunarul hainei *gris-fer* şi le descuie pe rând. În primele două găsi câte un costum de lustrin, unul alb şi altul gri închis, cămăşi, cravate, pijamale şi o trusă de toaletă. Niciunul din aceste obiecte nu avea monogramă sau marca furnizorului. În a treia valiză se aflau pantofi – vreo opt perechi – de calitate excepţională şi cu o linie foarte modernă. Genovese fusese desigur un mare amator de încălţăminte frumoasă. Şi pantofii erau fără marcă.

Mircea închise valizele, vârî cheile în buzunarul pantalonilor, alături de cheile lui şi se întinse pe cuşetă.

Cabina valsa parcă în jurul său.

Stătuse prea mult timp în picioare.

Urmările loviturii din ajun se făceau încă simţite.

Aţipi...

Când se trezi, soarele pătrundea potop prin hublouri, în cabină era înăbuşitor de cald. Ar fi deschis hublourile dacă nu s-ar fi temut că jerbele de apă stârnite de mersul vasului ar fi pătruns înăuntru.

Îşi consultă ceasul de mână.

Zece şi jumătate.

Capul nu-l mai durea. I se făcuse în schimb o foame straşnică.

Parcă la comandă, Ugo intră cu o tavă încărcată cu un mic dejun. Ouă, şuncă, pasta *con sarde, catolii* şi o sticlă de *Moscato*.

Mircea goli la repezeală farfuriile, sub privirile admirative

ale tânărului. Dădea tocmai peste cap un pahar cu vin, când unchiul Gino îşi făcu apariţia.

– Ei, te simţi mai bine, Vincenzo?, îl întrebă el jovial.

– Sunt încă buimac, minţi Mircea. Am momente în care nici nu ştiu unde mă aflu, continuă el, ducându-şi mâna la frunte.

Adoptase această linie de conduită, spre a-şi justifica eventualele scăpări de memorie. Va evita astfel multe încurcături.

– Ar fi bine să ieşi pe punte, îl povăţui unchiul Gino. Aerul curat are să-ţi mai limpezească puţin capul.

– M-au pocnit zdravăn, stărui Mircea să brodeze pe aceeaşi temă. E de mirare că nu mi-au zdrobit ţeasta.

Când să iasă din cabină, Ugo îi puse pe umeri haina.

– Bate tare vântul. Să nu răceşti.

Mircea îi mulţumi, zâmbindu-i condescendent.

Ajuns pe punte, aspiră adânc aerul proaspăt şi sărat al mării. Se simţi înviorat. Ugo avusese dreptate. Sufla un vânt năprasnic. Mersul vijelios al vasului sporea curentul.

Mircea îşi aruncă privirile în jur.

Pretutindeni se desfăşura marea violetă, zebrată de valuri cu creste înspumate. Vasul înainta cu mare viteză, lăsând în urmă o dâră albă, dantelată.

– Dacă n-ar fi trebuit să facem un scurt popas la Lipari, în noaptea asta am fi luat masa la Palermo, zise unchiul Gino.

Mircea se feri să ceară explicaţii. Înţelepciunea proverbului „Tăcerea e de aur" îşi găsea în cazul ăsta cea mai deplină ilustrare. Trebuia să descopere singur cheia enigmelor, asemenea unui modern Perseu în luptă cu Meduza. De data asta Meduza se identifica, pare-se, cu Mafia.

Curentul stârnit de mersul vasului era atât de puternic, încât Mircea îşi trase pe mâneci haina, care îi venea foarte bine. Îşi înfundă mâinile în buzunar.

– Goneşte frumos, nu-i aşa?, zâmbi unchiul Gino. Motoare Rolls-Royce.

Mircea ciuli urechile. Motoare Rolls-Royce pe un vas, aparent atât de vetust! Ciudăţeniile se ţineau lanţ... Curând după lăsatul serii, trecură prin preajma insulei Stromboli. Vulcanul aflat într-una din erupţiile sale periodice arunca pe cer o

lumină purpurie. Căderea materialelor vulcanice în mare, la Sciara del Fuoco, oferea un spectacol dantesc.

Mircea stătea rezemat de parapetul de lemn şi se uita cu nesaţ la creasta muntelui împodobit cu o cunună roşiatică.

Apoi vulcanul Stromboli rămase în urmă. Pe învelişul mării se fugăreau jucăuş scânteieri fosforescente. S-ar fi zis că miriade de licurici se aşternuseră peste leagănul valurilor.

Trecură şi pe lângă stânca bazaltică abruptă a lui Strombolichio şi, după o jumătate de oră de mers, vasul îşi încetini viteza. La prova apăruse o masă neagră, cu povârnişuri repezi, argintate pe alocuri de ploaia razelor lunii.

Motoarele încetară brusc să mai huruie. Se aşternu o linişte adâncă, întreruptă doar de lipăitul valurilor ce se loveau de pântecele vasului.

Deşi se aflau în largul mării, sufla de undeva o boare uşoară, încărcată cu miresme de flori şi de... portocale. Da. De portocale.

Unchiul Gino se apropie de Mircea. Pufăia din pipa lui marinărească şi se uita atent spre masa întunecată de la prova.

Apăru şi Ugo, urmat de doi inşi din echipajul vasului.

– Cât e ceasul, Ugo?, întrebă unchiul Gino.

La lumina unei lanterne electrice, Ugo se uită la ceasul său brăţară.

– Nouă şi şaptesprezece, zise el.

Unchiul Gino pufăi şi mai tare din pipă.

– La nouă şi zece Michelotto trebuia să fie aici.

– Să nu se fi întâmplat ceva, opină Ugo.

Unchiul Gino îl privi fără să-i răspundă. În afară de faptul că pufăia des din pipă, nimic nu-i trăda neliniştea.

– O fi întârziat cu descărcatul, zise unul din însoţitorii lui Ugo, un bărbos cu ceafă de taur.

– Să ne apropiem de golfuleţ?, întrebă Ugo.

– Nu, răspunse scurt unchiul Gino.

Aşteptarea se prelungea. Abia după vreun sfert de oră se auzi în depărtare bâzâitul unui motor.

– Michelotto!, zise bărbosul.

Unchiul Gino făcu semn cu capul spre bărbos, care duse un deget la şapcă şi coborî la motoare. Al doilea însoţitor al

lui Ugo, un tip scund şi vânjos cu braţe lungi ca de urangutan şi picioare îndoite în afară, ca două paranteze, trecu la timonă.

Bâzâitul bărcii cu motor creştea în intensitate. După o coastă stâncoasă a insulei apăru silueta neagră a unui vas.

Ugo scoase din buzunar un emiţător cu tranzistori.

– Semnalizează!, rosti sec unchiul Gino.

Ugo trecu aparatul pe emisie.

– Taormina, Taormina! Te caută Tibru! Spune dacă eşti prezent. Parola. Trec pe recepţie! Gata.

Comută aparatul pe recepţie şi aşteptă. În difuzorul aparatului se auzi replica.

– Aici Taormina, aici Taormina. Sunt prezent, Tibrule. Şapte stele de argint. Trec pe recepţie.

– Aici Tibru, aici Tibru! Şapte sfeşnice de aur. Apropie-te! Gata.

Ugo îşi agăţă de gât cureaua aparatului, apoi scoase din buzunar un pachet de ţigări Camel.

– Serviţi-vă, *Don* Vincenzo, zise el întinzându-i pachetul pe care-l izbi în fund cu un bobârnac, făcând să iasă pe jumătate o ţigară.

Mircea luă ţigara. Cu o mişcare iute, Ugo scoase un pistol îndreptându-l spre pieptul lui Mircea, care tresări, simţind în tot corpul un fior rece. Ugo apăsă pe trăgaci. Din pistolul-brichetă ţâşni o flacără.

Mircea îşi aprinse ţigara. Fiorul de gheaţă lăsă locul unei năduşeli fierbinţi, abundente, care-i umezi în câteva clipe cămaşa.

– *Grazie*!, zise el, stăpânindu-şi emoţia.

Avusese un moment de slăbiciune care ar fi putut trezi bănuieli. Nu era deprins cu asemenea situaţii. Simţi instinctiv privirile nedumerite ale lui Gino aţintite asupra sa. Trebuia să găsească la repezeală o justificare a tresăririi sale în faţa pistolului-brichetă. Simulă o nouă tresărire şi îşi duse mâna la cap, făcând o schimă de durere.

– Ce ai?, întrebă unchiul Gino.

– Mă trec nişte junghiuri prin cap...

Vasul lui Michelotto se apropiase simţitor. Deodată o

lumină albă se aprinse pe catarg.

– Idiotul! Ce l-o fi apucat?, exclamă furios unchiul Gino. Ugo, spune-i să stingă imediat lumina.

Ugo dădu să manipuleze aparatul.

Calm, Mircea întinse mâna stângă oprindu-l pe Ugo să treacă pe transmisie, iar cu dreapta făcu un gest elocvent.

– Pistolul!, rosti el grav.

Uluit de tonul lui Mircea, Ugo se execută. Scoase din buzunar un pistol cu surdină şi i-l întinse.

Mircea luă pistolul şi, mai înainte ca Gino să fi putut schița un gest de împotrivire, trase un foc în direcția vasului. Lumina albă se stinse.

Simți o mare satisfacție. Tot a fost bun la ceva şi stagiul militar. Nu luase el pe degeaba insigna celui mai bun trăgător la țintă pe divizie.

Unchiul Gino se uită admirativ la Mircea, apoi întoarse capul spre Ugo.

– Ei! Te mai îndoieşti? Numai Vincenzo putea să facă una ca asta. Apoi se adresă lui Mircea: măi, băiatule, aici nu suntem în America.

– Nicio grijă, spuse Mircea cu calm, înapoind pistolul lui Ugo. De obicei nu port arme de foc. Am vrut numai să văd dacă mai sunt în stare de ceva după lovitura aia păcătoasă.

Între timp nava lui Michelotto se apropiase. Cele două vase abordară. Un bărbat subțire sări cu agilitate de maimuță peste cele două parapete, oprindu-se lângă unchiul Gino.

– Nu trebuia să tragi, *Don* Gino. S-a aprins din greşeală, se scuză noul venit.

– Bine, bine, Michelotto, zise unchiul Gino aspru. Ce-a fost întârzierea asta?

– Transbordarea. Iar au lipsit zece lăzi. Şase de Camel şi patru de Philip Morris.

Unchiul Gino încreți din sprâncene, apoi se întoarse spre Mircea.

– Americanii tăi, Vincenzo, au cam început să-şi facă de cap. E a doua oară că lipsesc lăzi. Şi din ultimul transport trimis de tine au lipsit. Câte au lipsit, Michelotto, din transportul Genovese?

Michelotto îşi frecă bărbia.

– Opt. Şapte Chesterfield şi una Corona-Coronas.

– Şi havanele sunt scumpe, Vincenzo, zise unchiul Gino. O ladă cu havane face cât zece de Chesterfield.

– Nu se poate să fi lipsit, ripostă Mircea cu gravitate.

– Ba se poate, replică băţos Michelotto. Eu le-am luat în primire.

Unchiul Gino zâmbi ciudat.

– Să vă fac prezentările: Michelotto Perenze, Vincenzo Genovese.

Michelotto cunoştea faima lui Vincenzo Genovese, supranumit în cercurile mafiote din New York şi Chicago, Vincent the Killer.

– Îmi pare foarte rău, dar ăsta e adevărul, *Mister* Genovese.

Se uită fix la Mircea. Fotografia lui Genovese pe care o văzuse într-atâtea ziare nu se potrivea deloc cu mutra interlocutorului.

Unchiul Gino îi citi în ochi nedumerirea.

– Ai de-a face cu adevăratul Vincenzo Genovese. Pot să te asigur, rosti el sec, punând capăt discuţiei.

– Mă supără chestia cu lăzile, zise Mircea, adoptând un aer înţepat.

– Fii liniştit, nu e vina ta, băiatule, spuse unchiul Gino. Pe drum se întâmplă multe. Dar îi dibuim noi pe hoţi. În sânul *Onoratei Familii* n-au ce căuta indivizii necinstiţi.

„Omul ăsta nu e lipsit de umor", cugetă amuzat Mircea.

– Michelotto, ne însoţeşti la Palermo, spuse unchiul Gino.

Michelotto se încruntă.

– Şi treburile de aici...

– Le laşi pe seama lui Albanese. Porunca lui *Don* Serafino.

– Bine, dar...

– Nici un dar...

– Atunci mă duc să-mi iau lucrurile.

– Bine, însă într-o jumătate de oră să fii înapoi.

Unchiul Gino îi întoarse spatele. Se adresă apoi lui Mircea:

– Vincenzo, în noaptea asta tragem un chef la Lipari cu cel mai bun vin. Am să văd dacă renumele tău se confirmă. Calo Vessalone îmi spunea deunăzi că eşti în stare să goleşti

o sticlă de vin dintr-o singură sorbitură... Iar mâine în zori ne continuăm drumul spre Palermo...

În dimineața următoare, Mircea zăcu în cuşeta sa până la ora prânzului. Încercase să țină vitejeşte piept unchiului Gino, un băutor de înaltă clasă, şi să-şi păstreze totodată neştirbită reputația pe care i-o atribuise Calo Vessalone. Nu era el novice la băutură, dar printre campioni nu se putea în niciun caz număra. Golise două sticle de *Lipari* şi o sticlă de *Marsala,* apoi pretextase o recidivă a durerilor de cap.

Drumul de la cârciumă şi până la barcă îl făcuse sprijinindu-se de brațul lui Ugo şi blestemându-şi junghiurile din creştet.

Dormise adânc. Fără vise. Se trezise mahmur, cu gura amară şi capul greu.

Când îşi aminti de isprăvile pe care le făcuseră cu toții la chef, îl trecură năduşelile. Nu cumva scăpase vreo vorbă care să-l dea de gol? La beție omul spune vrute şi nevrute. Mircea îşi controlase fiecare gest, fiecare cuvânt. Nu-şi amintea să fi făcut vreo prostie. Totuşi... Băuseră şi mâncaseră pe întrecute... Cântaseră, trăseseră cu pistoalele... Cu zece focuri, Mircea decapitase zece sticle de *Marsala,* spre entuziasmul comesenilor.

Tot gândindu-se la vitejiile lui bahice, adormi iarăşi.

Se deşteptă din nou abia după-amiază. Îi trecuse capul.

Avea însă gura iască. Bău ca un căpcăun, pe nerăsuflate, o cană mare cu apă. Apoi ieşi pe punte.

Coastele stâncoase ale Siciliei se profilau la orizont. Soarele le învăluia într-o lumină trandafirie.

Unchiul Gino ieşi jovial în întâmpinarea lui Mircea.

– Ei, ai dormit bine? Te-ai trezit la timp. Peste un sfert de oră debarcăm la Castellamare. Iar diseară suntem la Palermo. *Don* Serafino te aşteaptă cu masa.

Mircea îşi umflă pieptul cu aer.

– Ah, de aici simt miresmele Siciliei!, exclamă el cu patos. Chemarea pământului natal e mai puternică decât orice...

Când vasul acostă la Castellamare, cerul în asfințit se împurpurase ca o mantie imperială.

Pe chei îi aşteptau trei bărbați în haine închise la culoare.

Chipurile lor erau impasibile ca niște măști.

– Totul e în regulă, Alfano?, întrebă unchiul Gino, îndată ce puse piciorul pe pământ.

Unul dintre cei trei făcu un pas.

– Da!, răspunse el monosilabic.

– Ia-o înainte!, zise unchiul Gino.

Mircea era încadrat de Ugo și de Michelotto. Însoțitorii lui Alfano trecuseră în urma grupului.

Se îndreptară cu toții spre o străduță care se deschidea între două antrepozite dărăpănate. Intrară în primul antrepozit printr-o ușă cu tocul lăsat într-o parte, dar care se deschidea foarte ușor, în ciuda aspectului ei vetust. În hala întunecoasă, pardosită cu ciment și transformată în garaj, așteptau două automobile negre. Un Buick Electra și un Fiat 2300.

Alfano deschise ușa Buick-ului.

– Poftiți!

Unchiul Gino se opri în dreptul celeilalte mașini.

– Nu, Ugo, tu o iei înainte cu Buick-ul. Lucio și Giuseppe merg cu tine. Alfano ne însoțește pe noi.

Unchiul Gino, Mircea și Michelotto se așezară pe bancheta din spate a Fiatului. Alfano trecu lângă șofer.

Buick-ul semnalizează cu farurile. Portarul garajului apăru din cabina sa cu pereți de sticlă și apăsă pe butonul fixat în dreapta unor porți înalte cât peretele. Canturile se deschiseră ușor prin culisare. Mașinile demarară.

Buick-ul ieși cel dintâi, legănându-se pe amortizoarele elastice. Fiatul îl urmă la vreo cincizeci de metri.

Mircea era nedumerit. De ce preferase unchiul Gino să folosească Fiatul? Se feri însă a pune vreo întrebare.

Tot unchiul Gino îi dădu o explicație pe ton de glumă:

– Nu-mi plac Buick-urile. Întâmplarea a făcut să am două accidente pe mașini de astea. De atunci, să nu le mai văd.

Explicația era evident trasă de păr. Michelotto și Alfano râseră ca de o glumă bună.

Mircea își dădea seama că adevăratul ei înțeles era altul. Îl va afla el mai târziu. Străbătură o stradă îngustă, pavată cu bolovani de râu și mărginită cu case albe, dărăpănate, proptite parcă unele de altele.

Ieşiră într-o şosea pietruită, care se orienta spre şiruri de dealuri stâncoase dinspre miazăzi.

Fiatul gonea cu peste optzeci de kilometri pe oră. În urma Buick-ului se ridica un vârtej de praf, pe care din fericire vântul îl repezea spre stânga şoselei.

Cu gesturi domoale, unchiul Gino scosese din buzunarul portierei de pe partea sa un pistol-mitralieră *Parabellum*, cu treizeci şi două de focuri, pe care-l examină pe toate feţele.

– Bine uns, rosti laconic.

Din buzunarul celeilalte portiere, Michelotto trase un pistol-mitralieră pe care Mircea nu reuşi să-l identifice. Părea de proveniență englezească.

Şi Alfano făcu aceeaşi operaţie. Scoase o puşcă-mitralieră *Browning* şi o puse pe genunchi.

„Te pomeneşti că ăştia vor să mă cureţe după ce ieşim în plin câmp?", îşi zise Mircea uşor alarmat. Îl liniştea oarecum gândul că indivizii ar fi putut să scape de el pe mare, şi încă fără niciun risc, dacă ar fi avut de gând s-o facă.

Unchiul Gino îi întinse pistolul:

– Poate îţi va fi de folos. *Don* Cirro se ţine iarăşi de capul nostru. Speră să-şi recâştige supremaţia. Idiotul!

– Şi dumneata?, întrebă Mircea.

– Eu am arma mea, zâmbi unchiul Gino, bătându-se uşor cu palma peste umflătura pe care o făcea haina în partea stângă a pieptului.

Mircea simţi o furnicătură prin şira spinării. Aventura începuse să-l captiveze, era ca într-un film cu gangsteri. După vreo douăzeci de minute de mers, ajunseră într-o şosea largă. Cotiră spre stânga.

Peisajul era oarecum arid. Stânci şi pietre golaşe străpungeau parcă scoarţa dealurilor bine acoperite pe alocuri de vii.

Unchiul Gino, atât de volubil pe mare, păstra acum o tăcere mohorâtă.

Îşi aprinsese iarăşi pipa şi pufăia alene. Privirile sale păreau să scruteze însă fiecare colţ de stâncă pe lângă care treceau cu maşina. Tot atât de atenţi erau şi Michelotto, şi Alfano.

– Peste zece minute suntem la Alcamo, spuse în sfârşit unchiul Gino, peste o jumătate de oră la Partinico, iar peste o oră la Palermo.

Se izbi cu palmele peste genunchi. Peste o oră noi o să ne înfruptăm cu fazan şi caviar la *Don* Serafino, iar Ugo o să-şi strângă la piept logodnica. Izbucni în râs. S-a logodit cu o scoabă. O pocitanie slabă şi sfrijită. În loc să-şi aleagă o fată durdulie. Eh, tineretul de azi...

Michelotto râdea în colţul gurii.

Alfano şi şoferul nu schiţau niciun zâmbet. Alfano stătea încordat ca un animal la pândă.

Pe dreapta şoselei se zărea în depărtare, printre două culmi de deal, o coloană de fum negru, care se înălţa vălătucindu-se spre văzduh.

– La Calatafimi!... Arde!, spuse Alfano laconic. Clăile lui *Don* Albano.

– Aha!, mormăi unchiul Gino.

– Alaltăieri şi-a găsit vitele moarte pe câmp, reluă Alfano cu acelaşi glas egal.

– Aha!

– Pun rămăşag că până la sfârşitul săptămânii ne vinde moşia. La preţul fixat de noi...

– Aha!

Mircea simţi un fior. Îşi dădea seama încă o dată că avea de-a face cu oameni care nu se dădeau înapoi de la nimic.

Maşinile trecură ca o trombă prin Alcamo.

– Pe aici cum mai merg treburile?, întrebă unchiul Gino.

– Bine, zise Alfano. Toţi negustorii şi-au achitat *pizzu*. Numai Girolamo a fost mai nărăvaş.

– Care Girolamo?

– Măcelarul. Dar l-am potolit noi. Două zile a turbat căutându-şi copilul. Nu l-a găsit decât după ce şi-a plătit *pizzu*. Şi cu dobândă. Pentru întârziere...

– Aha!

Lui Mircea nu-i fu greu să înţeleagă sensul cuvântului *pizzu*. Oamenii plăteau ca să-şi asigure „protecţia"...

Soarele se cufundase dincolo de orizont.

Era încă lumină.

Imensa cupolă a cerului violiu se sprijinea pe coloane nevăzute.

Coline ondulate, cu pante acoperite de vii, se desfăşurau de o parte şi de alta a drumului.

Când intrară în Partinico, reclamele luminoase începuseră să se aprindă. Oamenii ieşiseră la plimbare pe strada principală. În faţa unei case cu storurile lăsate, atârna un drapel negru. Bărbaţi şi femei în haine cernite stăteau în dreptul porţii.

– Cine a murit?, întrebă unchiul Gino, scoţându-şi pipa din gură.

– Alvaro Mannara, spuse Alfano calm. Suferea de o boală fără leac. Avea mâncărime la limbă...

Lui Mircea i se ridicase un nod în gâtlej. Îl ştrangula emoţia.

Unchiul Gino se întoarse spre el:

– Ei, ce zici de oamenii noştri, Vincenzo?

– Îmi plac, zise Mircea, silindu-se să pară cât mai jovial. Sunt operativi.

De la Partinico şoseaua porni să urce şerpuitoare implântându-se în masivul muntos, pe care trebuia să-l străbată spre a coborî la Palermo.

Distanţa dintre Fiat şi maşina dinainte se menţinea constantă. Lăsară în dreapta vârful Vutura, în stânga muntele Gibilforni şi se avântară în jos pe serpentinele care coborau spre Castellano. În depărtare se zărea oraşul Palermo, încadrat de munţii Pelleregrino şi Grifone. Golful Palermo îşi desfăşura până la orizont apele violete.

Mircea admiră cu nesaţ măreaţa privelişte.

Mai aveau vreo doi kilometri până la Passo di Rigona. Şoseaua se depăna acum dreaptă. Înainte, Buik-ul gonea cu aproape o sută de kilometri pe oră. Fiatul îi urma fidel ca o umbră.

Deodată, dintr-un drum care se deschidea spre stânga, ţâşni o maşină albastră, care tăie drumul Buick-ului. Se auzi un răpăit de mitralieră.

Mircea asistă uluit la scena care se desfăşură cu viteza fulgerului. Buick-ul, scăpat de sub control, porni spre dreapta, părăsi şoseaua şi se rostogoli de câteva ori.

Se auzi o explozie, apoi o limbă de foc se avântă spre cer.

Maşina albastră îşi mări viteza îndreptându-se spre Passo di Rigona. Silueta ei se micşoră în zare.

Alfano şi Michelotto ridicară instinctiv armele.

– Nu!, porunci sec unchiul Gino.

– Îi lăsăm să ne scape?, strigă furios Michelotto. Când Fiatul ajunse în dreptul automobilului care ardea ca o torţa, unchiul Gino ordonă scurt:

– Opreşte!

Fiatul stopă în scrâşnet de frâne.

Cu agilitate surprinzătoare pentru vârsta lui, unchiul Gino sări din maşină şi se îndreptă în fugă spre carcasa incandescentă a Buick-ului.

Mircea, Michelotto şi Alfano îl urmară.

Unchiul Gino se opri la câţiva paşi de rugul care răspândea miros de benzină şi de cauciuc ars. Se auziră o serie de pocnete. Exploda muniţia din maşina incendiată!

– S-au dus cu toţii, murmură unchiul Gino. Soarta asta ar fi trebuit s-o avem noi, adăugă el după câteva clipe. Se întoarse spre Mircea. Ar fi fost al treilea accident... Şi ultimul... Se scărpină în bărbie. Primirea asta era pentru tine, Vincenzo. Aş putea să jur.

Se îndreptă spre Fiat. Michelotto bolborosi indignat:

– I-am lăsat să ne scape...

Alfano îşi încleştase fălcile şi nu scoase o vorbă. Mircea simţi că i se îngustează brusc gulerul. Aventura începea să ia o întorsătură puţin plăcută.

Unchiul Gino se uită crunt la Michelotto:

– Ce-ai fi vrut? Să ne fi bătut cu mitralierele pe străzile oraşului? Să ne fi urcat toată poliţia în cap?

– Te-ai făcut prea prudent *Don* Gino, zise Michelotto dându-se la o parte astfel încât Mircea să se urce în Fiat. Ar fi fost mai bine...

– Gura!, i-o reteză unchiul Gino.

Michelotto mârâi ca un dulău pus pe harţă, dar nu mai stărui să-şi continue fraza. Se urcară cu toţii în maşină.

– E bine să dispărem cât mai repede de aici, zise unchiul Gino. Curioşii şi carabinierii nu vor întârzia să dea năvală...

Fiatul se puse în mişcare. Traversă cu mare viteză Passo di Rigona şi se avântă pe şoseaua care ducea la Palermo.

– Îmi lasă gura apă când mă gândesc la caviarul de la *Don* Serafino, zise unchiul Gino, aprinzându-şi din nou pipa, care apucase să se stingă...

*

* *

Mâna fină şi îngrijită a lui *Don* Serafino ridică paharul cu şampanie. Flăcările sfeşnicelor de argint de pe masă se reflectau în cristalele bizotate şi în porţelanurile fine.

– În cinstea lui Vincenzo Genovese, fiu rătăcitor al Siciliei, întors printre ai săi.

Toţi convivii se ridicară în picioare, înălţând ca la poruncă paharele.

Mircea mulţumi înclinându-se ceremonios. Se conforma protocolului strict, impus de prezenţa lui *Don* Serafino.

Don Serafino îşi muie buzele subţiri şi vinete în şampania acidulată.

Paharele fură golite până la fund. Convivii se aşezară din nou pe scaune.

– Vincenzo, zise *Don* Serafino, eşti un om abil nu numai în afaceri, dar şi în folosirea forţei.

Un bărbat foarte elegant, cu o expresie ironică în ochi-i cenuşii, iscoditori şi plini de îndrăzneală, zâmbi enigmatic. Avea silueta şi gesturile unui actor de cinema care se ştie punctul de atracţie al tuturor.

– Te felicit, Vincenzo, pentru modul discret în care l-ai lichidat pe Jack Moran. I s-a găsit cadavrul pe terasamentul căii ferate, ciuruit de gloanţe... Dar cu bietul român ce-ai avut?

Mircea încreţi din sprâncene. Simţi că i se taie respiraţia. Românul? Ce complicaţii interveniseră! Reuşi totuşi să-şi păstreze calmul.

– Adică?, rosti el cu afectată impertinenţă.

– Dragă Vincenzo, interveni *Don* Serafino cu tact, departe de noi să-ţi cerem socoteală. Remarcăm numai că moartea

românului ar putea să atragă după sine o publicitate cam supărătoare. Mai era şi scriitor.

– Probabil că a fost silit să-l suprime şi pe român, zise unchiul Gino sărindu-i în ajutor. Martorii inoportuni...

– În Italia e recomandabil să fii mai prudent şi mai... temperat, zise bărbatul cel elegant.

– Nu am venit în Italia ca să primesc lecţii, replică Mircea bătăios.

Se impunea să-şi susţină rolul până la capăt. Intransigenţa era obligatorie. Orice slăbiciune putea să-l coste scump. Avusese o experienţă în acest sens pe vas şi nu mai voia s-o repete...

– Joe, Vincenzo, *basta, basta*!, rosti *Don* Serafino, autoritar. Nu-mi plac certurile. Joe îţi este prieten. În sarcina lui se află paza dumitale.

– Am văzut cât e de eficientă paza asta. Numai graţie lui *Don* Gino mai sunt acum în viaţă.

– *Don* Cirro îşi va primi pedeapsa, zise Joe cu răceală.

Îşi umplu paharul cu şampanie şi-l dădu peste cap.

Toată discuţia fusese urmărită în tăcere de un al cincilea personaj, care îşi revărsa pe scaun corpolenţa elefantină. Ochii îi erau îngropaţi în osânză. În partea dreaptă a gâtului diform atârna o protuberanţă care-i acoperea în parte gulerul hainei. Mâinile-i semănau cu nişte pernişte. Mesteca domol caviarul amintind de o rumegătoare.

Din masa aceasta de carne ieşi un glas subţire ca un falset de eunuc.

– Lasă laudele, Joe. De mult ne tot ameninţi cu pedepsirea lui Cirro. Şi pe el îl doare în fund de tine. Scuzaţi expresia, *Don* Serafino. Să vorbim mai bine de lucruri serioase. Când sosesc ţigările, Gino?

Gino se scărpină în creştet.

– Ce e azi? Marţi? Vineri le ai la Castellamare. Ah! Tot în legătură cu ţigările. Nu sunt mulţumit de Michelotto. Pretinde „cam des" că lipsesc lăzi cu ţigări.

Don Serafino se servi cu o pulpă de fazan.

– Vincenzo, crezi că până la sfârşitul săptămânii soseşte şi transportul tău cu stupefiante?, întrebă el.

– Nu m-ar bucura deloc să sosească atât de repede, zise elefantinul, întrerupându-şi rumegatul. Aş vrea să dispun de tot efectivul pentru stupefiante.

– Ai destui oameni, *Don* Calo, la Castellamare, zise Joe.

– Vezi-ţi de sectorul tău, replică *Don* Calo, servindu-se cu o nouă porţie de caviar.

– La nevoie îţi trimit întăriri de la Trapani, zise unchiul Gino.

În clipa aceea se deschise uşa. Intră o fată de vreo optsprezece ani, o drăcoaică vioaie cu păr şi ochi de cărbune, cu sâni obraznici, corp ispititor şi picioare lungi de balerină. Purta o rochie învoalată, de muselină albă, stropită cu paiete. Sandalele aurii cu tocuri înalte se armonizau cu o geantă mică de fir, pe care noua venită o rotea, asemenea unei sfârleze, pe degetul arătător.

Fata îl sărută pe *Don* Serafino pe obraz, făcu un semn voios cu mâna spre ceilalţi convivi, se uită plăcut surprinsă la Mircea, apoi se aşeză pe unul din cele două scaune rămase libere.

– La ora asta se vine la masă?, o dojeni cu o umbră de asprime *Don* Serafino.

– Croitoreasa e de vină, ciripi fata. Mi-a adus rochia abia acum zece minute. Cum era să vin? Goală?

Don Serafino clătină din cap, manifestându-şi în acest chip inofensiv contrarietatea.

– Ce limbaj, Lucia, ce limbaj! Ce şi-or fi închipuind prietenii despre tine? Lucia ridică din umeri, cu drăgălaşă nepăsare. Ai dulapurile pline cu rochii, stărui *Don* Serafino.

– Sunt demodate, toate sunt demodate, tată. Vrei să spună lumea că fiica lui *Don* Serafino nu ştie să se îmbrace?

Fata acceptă puţin caviar şi o felie de piept de fazan.

Don Serafino o privea cu încântare. Fiica lui nu avea asemănare în întreaga Sicilie.

– Ah, am uitat să ţi-l prezint pe Vincenzo, zise el. Băiat simpatic, nu-i aşa?

Lucia aruncă o privire expertă asupra lui Mircea, care se înclină cu amabilitate. Îl plăcuse din prima clipă.

– Joci tenis?, întrebă ea.

– Mă descurc...

– Am să te invit la un meci. Vreau să te bat. Mircea zâmbi.

– Să mă baţi? Te-am supărat cu ceva, *signorina* Lucia?

Fata râse, arătându-şi dinţii albi, superbi.

Mircea observă că Joe îl privea cu o expresie înveninată. Nu cumva era gelos? Asta ar complica şi mai mult lucrurile.

Restul cinei, conversaţia se învârti numai în jurul Luciei, care turuia cu nesecată vervă despre modă, filme, sporturi nautice şi în special despre muzica de jazz, marea ei pasiune.

Înaintea desertului, Lucia se ridică de la masă.

– Tată, am plecat. La zece mă aşteaptă Carla. Trec să o iau cu maşina. Suntem invitate la o serată.

– Ce serată?, întrebă *Don* Serafino.

– Eu te întreb pe dumneata când ieşi în oraş?, rosti ea cu adorabilă impertinenţă.

Salută fluturându-şi mâna, apoi părăsi în fugă încăperea.

Don Serafino oftă şi se întoarse spre Joe, căruia îi aruncă o privire întrebătoare.

– Nicio grijă, zise Joe, sigur de sine. Am dat dispoziţie să fie păzită de opt oameni.

– Numai să nu observe. Ar face un scandal... Ar spune că o spionez.

Elefantinul se înfrupta pofticios dintr-o piersică uriaşă, zemoasă şi înmiresmată.

– Ar trebui să fiţi mai energic, *Don* Serafino, spuse el ridicând sentenţios mâna.

– Dacă ai fi în locul meu... oftă iarăşi amfitrionul. Dar tu nu ştii ce înseamnă să ai copii.

– Slavă Domnului!, exclamă *Don* Calo.

– Mâine să-mi spui prin ce localuri a mai cutreierat Lucia, se adresă lui Joe *Don* Serafino.

– O.K.

Don Serafino se uită la ceas.

– Târziu. Trebuie să vă părăsesc, prieteni. Medicii mi-au recomandat odihnă, linişte... Nu am parte însă nici de una, nici de alta.

Strânse mâna oaspeţilor săi, apoi părăsi sufrageria. Joe se apropie de Mircea.

– Nu vrei să ne încheiem seara la un bar? Vorbea atât de prietenos, încât trezea bănuieli.

– Dacă îți face plăcere...

– Hai cu noi, unchiule Gino. Pe dumneata nu te invit, *Don* Calo. Știu că nu-ți plac dancingurile. Păcat! Dacă ai dansa, ți-ai mai remedia silueta.

Don Calo își aprinse o havană:

– Mă simt foarte bine așa cum sunt. Am plecat.

– Venim și noi, zise unchiul Gino.

Când ieșiră din casă, *Don* Calo aruncă o privire lungă asupra cerului învăpăiat de stele.

– Care e steaua dumitale, Vincenzo?

Mircea ridică din umeri:

– Nu m-am fixat încă.

Don Calo arătă cu degetul unul din miriadele de aștri care împodobeau văzduhul:

– Aia de colo e steaua dumitale. O vezi? Alături de steaua lui Joe... Ei drăcie, Joe! Steaua ta e îngrijorător de palidă...

Joe își strânse cu cochetărie nodul de la cravată.

– Crezi? Pe a dumitale nu o mai văd deloc.

Don Calo râse, săltându-și abdomenul.

Coborî scările late de piatră și se urcă în Pontiacul său care se lăsă pe o parte. Lângă șofer stătea Lucky Balestrere, omul de încredere al lui *Don* Calo.

Pontiacul plecă încet, urmat îndeaproape de o mașină, ocupată de trei indivizi cu mutre patibulare.

Automobilul lui Joe, un Chrysler Imperial, opri în dreptul scării.

Joe, Mircea și unchiul Gino se așezară pe bancheta din fund. În față, alături de șofer, se afla un tip în haine închise, cu o mitralieră pe genunchi.

În clipa când Chryslerul se puse în mișcare, apărură alte două automobile, care îl încadrară. Unul - înainte, celălalt - în urmă.

„Ce lux de precauțiune", cugetă Mircea.

Chryslerul părăsi cu mersul său lent și maiestuos grădina vilei lui *Don* Serafino și se angajă pe strada liniștită, rezidențială, străjuită de copaci seculari.

Dintr-o alee luminată slab de câteva lampadare învăluite în iederă apăru brusc o limuzină neagră, cu faruri puternice, orbitoare, care tăie drumul Chryslerului, silindu-l să stopeze.

Mircea tresări.

Şoferul limuzinei negre răsuci fulgerător volanul, evitând în ultimul moment ciocnirea. Apoi se pierdu cu aceeaşi viteză pe o stradă lăturalnică.

– Neînsemnat trebuie să-ţi pară oraşul ăsta după ce ţi-ai petrecut mai toată viaţa la New York, spuse calm unchiul Gino. Ai să te deprinzi anevoie cu atmosfera asta patriarhală.

„Patriarhală?", reflectă Mircea. Nu s-ar spune că era tocmai patriarhală. Incidentul de la Passo di Rigona, care-l costase viaţa pe bietul Ugo, dovedea tocmai contrariul.

Joe scoase din buzunar nişte documente.

– Poftim, Vincenzo, zise el. Noile dumitale acte. De acum înainte ai să te numeşti Vincenzo Scaccia.

Mircea le luă nepăsător şi le vârî în buzunar, fără să le privească. S-ar fi zis că toată viaţa umblase cu acte false.

– Tot timpul şederii dumitale la Palermo, adăugă Joe, ai să locuieşti la hotelul „Miramar". E plasat într-o poziţie avantajoasă. Ţi-am rezervat un apartament. Patru oameni vor face de pază cu schimbul, zi şi noapte.

– Mulţumesc, rosti Mircea, ca şi când aceste măsuri nu l-ar fi impresionat deloc.

În realitate, supravegherea aceasta permanentă începuse să-l indispună.

Chryslerul străbătu câteva străzi întunecoase, traversă un bulevard luminat *a giorno,* cu trotuarele tixite de noctambuli şi, după ce trecu printr-o piaţă cu un monument de marmură albă, coti pe o stradă strâmtă, cu cârciumi şi dancinguri de o categorie nu tocmai selectă.

Opri în dreptul unei case cu aspect burghez. O scară cu vreo zece trepte urca până la o uşă de stejar masiv, deasupra căreia scria cu litere albastre de neon Ricardo.

– Aici se poate bea cel mai bun scotch, spuse Joe, coborând din maşină.

Mircea şi unchiul Gino îl urmară.

Doi oameni dintre cei care le asigurau paza îi escortară până la intrare. Unul din ei ciocăni în uşă, desigur după un cod. Două lovituri scurte - pauză - trei lovituri scurte.

– Localul se deschide pentru public doar cu o oră înainte de miezul nopţii, explică Joe.

Le deschise un individ masiv, cu nasul strivit şi care purta cu stângăcie un smoching prea strâmt. Cerberul îi salută cu respect pe Joe şi pe unchiul Gino. Lui Mircea nu-i dădu decât o atenţie moderată. Nu-l cunoştea.

Joe îşi conduse invitaţii de-a lungul unui culoar acoperit cu un covor roşu, până într-o încăpere de proporţii mijlocii, cu măsuţe mici, lămpi cu abajur şi lumini difuze. Un ring de dans, estrada orchestrei şi un bar amenajat lângă intrare contribuiau să creeze o atmosferă boemă.

– Ce zici?, exclamă Joe, frecându-şi mâinile. Uite, până şi pe ziduri nu sunt aninate decât reclame cu băuturi americane.

Numai două mese erau ocupate de obişnuiţi ai localului.

La pian, un grăsun cu o havană în colţul gurii cânta un blues din New Orleans.

Chelnerii, asistaţi de picoliţe tinere, cu fuste scurte, care le dădeau înfăţişarea unor balerine, stăteau pe lângă mese, aşteptând clienţii. *Maître d'hôtel*-ul, grav, impozant, în frac, cu vestă şi papion negru, se grăbi să iasă în întâmpinarea lui Joe şi a însoţitorilor acestuia. Zâmbind servil, îi conduse la o masă lângă ringul de dans. Sosi şi chelnerul cu picoliţa sa. Fata să tot fi avut şaptesprezece ani.

Era foarte drăguţă. Şi mai ales apetisant de proaspătă.

Joe o bătu peste şolduri.

Fata îi zâmbi cu silită amabilitate.

– Whisky, comandă el. Valuri de whisky. De care vrei, Vincenzo? *White Horse, House of Lords, Haig, Johnny Walker*?

– *Bourbon,* zise Mircea.

– Whisky american, oftă nostalgic Joe. Nu poţi uita The States. Te cred. Nici eu nu le pot uita. Proastă idee au avut cretinii din F.B.I. când ne-au expediat în Europa.

Picoliţa aduse paharele.

Joe îi făcu ştrengar cu ochiul, apoi se plecă la urechea lui Vincenzo.

– Ce zici? În Liberia ar face senzaţie. Şi la Bahia ar avea succes.

Mircea simţi că i se încreţeşte pielea. Înţelesese sensul vorbelor lui Joe.

Chelnerul sosi cu sticla de whisky.

– Pentru mine, *Marsala,* porunci unchiul Gino.

Joe era cu chef. Îi arăta lui Mircea o prietenie deosebită. Băuse zdravăn la cină şi acum golea pahar după pahar. *In vino veritas,* părea el să spună. Mircea era însă mai neîncrezător decât Sfântul Toma. Bănuia că Joe încerca să-l câştige pentru a-l folosi, probabil, împotriva lui *Don* Calo. Şi presupunerile lui nu erau greşite.

Joe rezista zdravăn la băutură. Ar fi putut să consume încă o dată pe atât, fără să-şi piardă controlul asupra sa.

Şi unchiul Gino făcuse de petrecanie la două sticle de *Marsala* şi acum o ataca pe a treia.

Între timp localul se umpluse de clienţi. Orchestra cânta un twist antrenant. Perechile se îmbulzeau pe ringul de dans. Instalaţia de aer condiţionat nu reuşea să elimine fumul de ţigară din încăpere.

După miezul nopţii, unchiul Gino se duse la toaletă.

Profitând de ocazie că rămăsese singur cu Mircea, Joe îl apucă prietenos pe după umeri.

– Află că îmi eşti grozav de simpatic, Vincenzo... Poate fiindcă suntem americani... Chiar dacă ne-au expulzat din America, noi tot americani am rămas. Nu-i aşa? Mai goli un pahar. Termină-ţi whisky-ul, Vincenzo, că se încălzeşte. Ciocniră paharele. Succes la Palermo, Vincenzo!

– Succes, Joe!

Joe îl privi cu dragoste.

– Dragă Vincenzo, noi am putea face treabă bună împreună. Să fim ca fraţii...

„Cain şi Abel", reflectă Mircea.

– Dacă ne-am uni forţele, continuă Joe, am ajunge în scurt timp stăpânii Siciliei. De *Don* Cirro şi de şleahta lui am eu grijă. *Don* Serafino n-o mai duce mult. Se spune că are

cancer. *Don* Calo vrea să-i ia locul. Dar îi lipseşte dinamismul. E priceput la socoteli. Are însă cap de intendent, nu de şef al Mafiei. Mai sunt vreo doi-trei candidaţi. Dar îi înlătur eu. Joe îl bătu pe umăr. Vino alături de mine, Vincenzo, şi-ţi făgăduiesc un viitor cum n-a cunoscut alt fiu al Siciliei.

Unchiul Gino apăru legănându-se printre mese. Se aşeză greoi pe scaunul său. Vru să-şi toarne vin în pahar, dar din sticla de *Marsala* nu curseră decât câteva picături.

– Joe, zise el cu mustrare. De mine n-ai grijă. Bine c-a venit Vincenzo. Paharul lui e plin. Dar de al meu nici că-ţi pasă. Pot să mor de sete.

– Gaspare!, strigă Joe, împleticindu-se uşor în limbă.

Chelnerul se apropie în grabă.

– Gaspare... adu două...

– Taci, Joe!... Îi tăie vorba unchiul Gino. O duzină de sticle, Gaspare.

– Imediat, *Don* Gino, rosti chelnerul, plecând să execute comanda.

În câteva clipe se înapoie cu sticlele de *Marsala*. Picolita îl urma cu o nouă frapieră plină cu gheaţă.

Joe suflă la urechea lui Mircea:

– Ca să vezi cât ţin la tine, Vincenzo... Da, da, simpatiile şi antipatiile sunt instinctive... Îţi pun la dispoziţie un Maserati blindat. Cu care umblam numai eu. Are numere şanjabile, mitraliere de 20 mm la bord, staţie radar pentru ceaţă, post de emisie-recepţie, post de televiziune şi aruncătoare de fum...

Pe la orele trei din noapte, unchiul Gino se uită la ceas:

– Haidem la culcare. Mâine avem treabă. Eu trebuie să pregătesc transportul ţigărilor. Şi tu, Joe. Ştii câte ai de făcut.

Joe achită nota de plată.

Ieşiră din local, salutaţi până la pământ de chelneri şi de *maître d'hôtel*. Străbătură din nou culoarul. Bărbatul în smoching le deschise uşa, ploconindu-se.

Porniră pe scări în jos.

Unchiul Gino se uită la cer:

– Peste un sfert de oră începe să se lumineze.

Şoferul lui Joe coborî din maşină şi deschise portiera din spate.

În clipa aceea Mircea avu impresia că se dezlănțuie infernul.

Un foc violent de mitralieră răbufni din dreapta și din stânga. Alte mitraliere începură să tragă de undeva, de sus.

Joe și unchiul Gino se aruncară la pământ. Uluit, Mircea le urmă pilda.

Oamenii din garda lui Joe ripostară, punându-și mitralierele în funcție. Adăpostiți după propriile mașini, porniră să tragă în cele două automobile, care îi copleșeau cu foc din flancuri.

Mircea simți sub obrazul său răceala asfaltului. Gloanțele îi șuierau pe la ureche. O bucată de tencuială îi căzu pe ceafă.

– În mașină!, strigă Joe. E blindată.

De la etajul trei al casei din față, mitralierele măturau trotuarul.

Joe se ridică de jos și dădu să se arunce în mașină. Deodată se roti și se prăbuși la pământ. Înjură.

– M-au atins!, scrâșni el, ducându-și mâna la picior. Un om căzu horcăind lângă Mircea. Mitraliera îi scăpase din mână.

Blestemă și unchiul Gino.

– Te-au lovit, unchiule Gino?

– În braț, ripostă el și începu să se târască spre automobil. Șoferul lui Joe încremenise cu capul pe rigolă. Din tâmplă i se scurgea un fir de sânge.

Mircea apucă instinctiv mitraliera căzută alături de el. Târându-se pe burtă ca o șopârlă, reuși să ajungă la adăpostul mașinii. De acolo începu să tragă spre ferestrele casei din față. Lupta acum pentru a-și apăra pielea. Schimbul de rafale dură câteva secunde. Apoi răpăitul mitralierelor de sus încetă să se mai audă.

Mircea zâmbi triumfător. Făcuse treabă bună. Se repezi la Joe, pe care îl ridică de jos. Îl târî până la mașină. Izbuti să-l urce înăuntru fără a fi nimeriți de gloanțele care plouau lateral.

Apoi tot atât de brusc pe cât se dezlănțuise, răpăitul mitralierelor încetă.

Mașinile atacanților demarară în trombă, îndepărtându-se una spre un capăt al străzii, cealaltă în direcția opusă.

La un semn al lui Joe, un om din gardă se apropie în fugă:

– Ştergeţi-o!... Imediat!... rosti el aproape într-un geamăt.

În câteva clipe, supravieţuitorii urcară în cele două maşini de escortă morţii şi răniţii. Numărătoarea urma să se facă mai târziu. Apoi automobilele porniră cu mare viteză.

Joe rămăsese să supravegheze întreaga operaţie.

La volanul automobilului său trecuse însoţitorul şoferului ucis.

Se auziră din depărtare sirenele maşinilor poliţiei.

– Dă-i drumul, zise Joe printre dinţi.

Rana de la picior îl durea îngrozitor.

Se întoarse spre Mircea şi zâmbi.

– Se pare că îţi datorez viaţa, Vincenzo.

– I-o datorezi, Joe, întări unchiul Gino.

Automobilul porni.

– La „Miramar", mai ordonă Joe noului conducător al maşinii. Să-l lăsăm pe *Don* Vincenzo.

*

* *

Carabinierii sosiţi la faţa locului nu găsiră decât băltoace de sânge, geamuri făcute ţăndări, urme de gloanţe pe ziduri...

Nu reuşiră să obţină nicio mărturie. Locatarii clădirilor din jur, fiind interogaţi, declarară că dormiseră şi nu auziseră nimic. Localul „Ricardo" era închis. Clienţii şi personalul de serviciu ieşiseră printr-o uşă din dos, care răspundea într-o alee laterală.

*

* *

Tonino Rindone îşi aprinse nervos un Luky Strike. Strivi între degete pachetul gol şi-l aruncă furios pe fereastra portierei.

– Al cincilea pachet?, întrebă flegmatic Paulo Gariano, rezemându-şi braţele de volan.

Rindone se mulțumi să înjure impersonal.

Camillo Pisciota, care stătea răstignit pe bancheta din spate și mesteca alene o gumă, răspunse în locul lui Rindone.

– Eu am desfăcut al doilea pachet de gumă... Au început să-mi amorțească fălcile.

Tonino se uită la vila somptuoasă de pe cealaltă parte a străzii, apoi își aruncă ochii pe ceasul de bord. Râse teatral și făcu un gest larg, ca și cînd s-ar fi aflat pe scenă.

– Tonino Rindone, paznicul unei fetișcane, exclamă el cu falsă dezinvoltură. Apoi se încruntă iarăși. Sună frumos, nu-i așa?

– Ehe, când fetișcana e fiica lui *Don* Serafino, se schimbă chestia, zise Camillo Pisciota.

– Două mașini și opt oameni imobilizați pentru capriciile domnișoarei Lucia, reluă Tonino Rindone pe același ton arțăgos.

– Ce-or fi făcând confrații din mașina cealaltă?, se întrebă Camillo Pisciota, scuipându-și guma de mestecat pe geam. Ia dă-mi telefonul, să-i mai trezesc puțin.

– Lasă-i în pace. Sau nu te-a înjurat nimeni azi? Crezi că ei sunt mai veseli?, zise Gariano. Hei, pare că se sparge petrecerea. Invitații au început să plece.

Mașinile parcate în fața vilei plecau una câte una. După o jumătate de oră de așteptare nu mai rămase decât un Mercury alb, decapotabil.

– Ce ziceți, fraților? Ăsta nu se grăbește deloc să plece, zise Paulo, uitându-se la intrarea luminată a vilei.

Mai așteptară o jumătate de oră. Luminile de la ferestre începură să se stingă. Se stinseră și aplicele de fier forjat de la intrare. Tonino, Camillo și Paulo se priviră vag îngrijorați.

Domenico Massara, care se plimbase până atunci pe trotuar, băgă capul pe geam. Avea nasul coroiat ca un papagal.

– Ce facem fraților? Are de gând să doarmă aici?

Telefonul de bord zbârnâi scurt.

– Ptiu, fir-ar al dracului, m-am speriat, făcu Paulo și ridică receptorul.

– Ce-o fi cu fata?, se auzi în aparat un glas răgușit. Mai așteptăm mult? Să se ducă Tonino să vadă ce este. Să nu se fi întâmplat ceva.

Paulo se întoarse spre Tonino.

– Auzi ce spune Corado. Du-te şi vezi ce-i cu fata.

Tonino coborî din maşină, aruncă ţigara, apoi îşi ridică braţinarul. Cu pas legănat se îndreptă spre intrarea vilei. Urcă cele patru trepte de piatră şi sună.

Trecură câteva minute. Auzi dinăuntru zgomot de paşi. Ferăstruica zăbrelită încadrată în uşă se deschise.

– Pe cine căutaţi?

– *Signorina* Lucia di Mauro, vă rog.

– *Signorina* Lucia a plecat de mult, răspunse glasul din dosul uşii.

Tonino simţi că i se taie picioarele şi că tot sângele i se suia în cap.

– A plecat? Nu se poate. Maşina dânsei e aici, bolborosi el arătând cu mâna spre Mercury-ul decapotabil.

– Asta nu mai pot să ştiu, răspunse glasul. Mai doriţi ceva?

– Minţi! E înăuntru, se răsti Tonino. Deschide uşa.

– Toată lumea doarme. N-aveţi cu cine vorbi.

– Cheamă pe stăpâna casei.

– Marchessina Giullia s-a culcat. Nu pot s-o trezesc.

– Deschide uşa, dacă nu vrei s-o sparg, zise Tonino scoţând pistolul de sub haină.

– Aşteptaţi s-o chem pe Marchessina Giullia.

– Te sfătuiesc să te grăbeşti.

Camillo şi cu Domenico se apropiară de Tonino. Apăru şi Nico Gentile, care coborî din cealaltă maşină.

– Ce s-a întâmplat, Tonino?, întrebă Nico.

– Mi se pare că a zburat păsărica.

– Se îngroaşă gluma, mormăi Camillo.

Ferăstruica uşii se deschise iarăşi.

De data asta se auzi un glas cântat de femeie.

– Ce doriţi?

– *Signorina* Lucia, repetă Tonino.

– A plecat de vreo două ore cu un tânăr.

– Ce tânăr?, vorbi repezit Tonino.

– Un student.

– Cum îl cheamă?

– Nu sunt la interogatoriu, replică aspru glasul de femeie.

Ferăstruica fu trântită zgomotos.

– *Signorina,* vă rog, *signorina,* interveni politicos Nico.

Nu mai primiră niciun răspuns.

– Eh! Cum o scoatem la capăt?, întrebă Camillo începând să mestece o nouă gumă. Dacă n-o găsim, dăm de dracu.

– Nu mai lungiți vorba, zise Nico. Haideți să răscolim orașul. Altceva mai bun nu avem de făcut.

– Pe unde dracu' a ieșit?, se întrebă Tonino.

– Ce te miri? Palatul ăsta trebuie să aibă o duzină de ieșiri...

*

* *

În apartamentul său de la „Miramar", Mircea se plimba furios, ca un tigru în cușcă.

De trei zile, de când se afla la Palermo și se bucura de ospitalitatea lui *Don* Serafino, era în mod practic prizonierul oamenilor lui Joe Marcucci. Ori de câte ori ieșea în oraș cu mașina pe care i-o pusese Joe la dispoziție, era urmat de un Alfa Romeo negru cu patru oameni înarmați, care se schimbau în ture de câte opt ore.

Dacă se ducea la restaurant, doi din aceștia se așezau la o masă alăturată. Dacă se plimba pe jos ori intra prin magazine, aceiași oameni îl urmau ca niște umbre.

În condițiile acestea, era cu neputință să fugă sau să ia legătura cu poliția, așa cum își pusese în gând.

Când citise în ziare despre presupusa sa moarte, râsese acru.

„Gata. M-au și înmormântat... Trebuie să intru în contact cu legația noastră... Cu poliția... Să le dau de veste că sunt viu... Cum să ajung însă la poliție?... Telefonul? Convorbirile mele telefonice sunt desigur interceptate... Dacă aș scăpa pentru câteva momente de supraveghere și aș folosi un telefon public, aș putea să iau legătura cu poliția... Ar mai fi o soluție. Să mă opresc în fața primului agent de poliție sau să intru în primul comisariat. Să-mi declin numele și calitatea și să le solicit protecția. Sunt însă inconveniente...

Oamenii lui Joe n-ar ezita să mă extermine. Mijloacele sunt destule. De la împuşcarea în plină stradă şi până la otrăvirea în celulă... Pe de altă parte, am intrat într-o horă care a început să mă pasioneze... Beneficiez de un complex de împrejurări atât de formidabile, încât ar părea de necrezut. Totuşi corespund realităţii. Am intrat aproape fără nicio dificultate în bârlogul lupilor. Ca să obţină un asemenea rezultat, detectivii şi agenţii acoperiţi ai poliţiei trebuie să treacă prin încercări grele şi să înfrunte mari primejdii... *Noblesse oblige,* spun francezii. Nu pot, şi de altfel nici nu mai vreau să mai dau înapoi. Sunt pe punctul de a dezvălui secrete pe care Interpolul se străduieşte zadarnic să le pătrundă. Interpolul nu a reuşit până acum să pună mâna decât pe câţiva peştişori. Rechinii stau la adăpost, în adâncuri. Eu am ajuns la rechini. Dacă reuşesc să-i demasc, să le zădărnicesc loviturile, înseamnă că sunt cineva. Mai tare decât James Bond. Iar după ce voi ieşi viu şi nevătămat din această tevatură, să-mi scriu romanul de aventuri. Un roman trăit... Piraţii îi las pentru altă dată... În definitiv, am de-a face tot cu un soi de piraţi. Piraţi ai secolului douăzeci. Mai interesanţi poate decât..."

Un ciocănit în uşă îl făcu pe Mircea să pună capăt gândurilor.

– Intră!

Unchiul Gino intră pufăind tacticos din pipă.

Şapca lui neagră era lăsată mai pe o parte ca de obicei. Părea bine dispus. Îşi duse degetul la cozoroc.

– Salut, Vincenzo. Se cufundă în pernele canapelei de lângă fereastră. Un pahar cu *Marsala,* băiatule, continuă el. Sunt mai uscat decât Sahara.

Mircea scoase din dulăpiorul-bar o sticlă cu vin şi două pahare. Le puse pe o măsuţă, la îndemâna unchiului Gino.

– Ce-ţi mai face braţul?, întrebă el.

– Mi-a trecut. N-a fost decât o zgârietură. Şi Joe e pe vindecate.

Unchiul Gino dădu peste cap trei pahare la rând. Cu dosul palmei se şterse la gură.

– Cât e ceasul, Vincenzo?

Mircea îşi consultă ceasul de mână.

– Opt patruzeci.

Unchiul Gino râse, apoi îşi turnă încă un pahar.

– La opt patruzeci şi cinci de minute, exact, garajul central al lui *Don* Cirro va sări în aer... Cisternei cu benzină care alimentează rezervorul subteran de carburanţi al garajului i s-a ataşat în noaptea asta – de către oamenii noştri – o ventuză prevăzută cu un mecanism cu întârziere, care va face să explodeze o încărcătură cu trotil.

– Şi n-o s-o observe nimeni?

– Ventuza e prinsă pe şasiu. Încărcătura poate arunca în aer o clădire cu cinci etaje. Lovitura este dublă. Concentrez atenţia bandei lui *Don* Cirro, cât şi a poliţiei asupra garajului şi îi degajez în acelaşi timp pe oamenii noştri care operează la Castellamare...

– Ţigările...

– Ţigările...

– Exact. La noapte le debarc.

Unchiul Gino îşi bău vinul. Când vru să-şi umple din nou paharul, constată că sticla se golise.

–Încă una, băiatule, dacă nu vrei să mori de uscăciune. Mircea îi aduse altă sticlă. O destupă. Umplu paharele. Temperat mai eşti, băiatule, spuse unchiul Gino după ce-şi sorbi vinul. Tu n-ai luat decât două pahare.... Ei, da, poate că e mai bine. În seara asta *Don* Serafino vrea să discute cu tine.

Mircea îşi muie buzele în pahar.

– Despre?

– Despre afaceri... Cenuşă...

Mircea se întrebă ce o fi însemnând „cenuşă".

– Bietul *Don* Serafino!, zise unchiul Gino, cu adâncă şi amară compătimire.

– Bietul? De ce bietul?, întrebă Mircea.

– E bolnav. Bolnav ca un câine. Şi Lucia îi face nişte mizerii...

– Lucia!, rosti Mircea. Frumoasă fată...

– Îţi place, nu-i aşa?, chicoti unchiul Gino. Cui nu-i place? E însă o diavoliţă şi jumătate. Ştii ce ispravă a făcut? Acum câteva seri s-a dus la o petrecere. În vreme ce oamenii noştri

făceau de pază la intrare, şerpoaica a părăsit casa pe o uşă laterală.

– Singură?

– Gelosule!, zâmbi unchiul Gino. Şi-a luat valea cu un student.

– Frumos, n-am ce zice.

– Şi s-a întors acasă dimineaţa la şapte.

– Tot e bine.

– Nu e bine. *Don* Serafino a trecut prin toate spaimele. Şi în starea lui actuală emoţiile... Sorbi ultimele picături din pahar, apoi se ridică de pe canapea. Să mergem. Ne aşteaptă *Don* Serafino.

Mircea îşi pipăi buzunarele hainei, apoi începu să scotocească prin dulap.

– Ce cauţi?, întrebă unchiul Gino.

– Bricheta, zise Mircea. Nu ştiu unde am pus-o.

O căută prin toate hainele. O găsi în sfârşit în vestonul *grisfer* al adevăratului Vincenzo Genovese. Când s-o scoată, dădu peste fisa cu cap de mort. Se uită la fisă şi o puse împreună cu bricheta în buzunarul hainei lui albe.

Coborâră în holul hotelului.

Pasageri şi vizitatori stăteau pe fotolii şi conversau cu voce joasă. La biroul de informaţii, o englezoaică bătrână, cu o pană de struţ la pălărie, reclama ceva cu voce ascuţită, ca de papagal. Intrarea biroului era blocată de un grup de tineri care râdeau cu hohote de glumele unuia dintre ei.

Cei doi oameni din garda lui Mircea, care stăteau pe o canapea şi fumau plictisiţi, săriră în picioare când îl văzură pe unchiul Gino coborând din ascensor cu falsul Vincenzo. Unchiul Gino le făcu semn să rămână pe loc.

Se îndreptau spre ieşire, când se pomeniră înconjuraţi de tinerii care stătuseră până atunci în uşa biroului. Obiectivele unor aparate fotografice fură aţintite asupra lui Mircea. Fulgerele orbitoare ale flash-urilor se succedară în câteva fracţiuni de secundă.

– *Andante all inferno!,* zbieră unchiul Gino, înşfăcând aparatul primului fotograf care-i ieşi în cale şi trântindu-l de pământ.

Făcu acelaşi lucru şi cu al doilea aparat.

Oamenii din gardă interveniră. Se stârni mare tărăboi. Pumnii începură să plouă. Un fotograf se alese cu nasul însângerat de o directă bine plasată. Altul ateriză pe covor, adormit ca prin farmec de un upercut năprasnic. Oamenii din gardă reuşiră în mai puţin de un minut să-i îndepărteze pe inoportuni.

Mircea şi unchiul Gino ieşiră în stradă.

– Neobrăzaţi mai sunt şi fotografii ăştia!, exclamă unchiul Gino. Dar au primit o lecţie s-o ţină minte...

Un Mercedes albastru îi aştepta la trotuar. Alături de şofer se afla un băieţandru cu pălăria pe ochi.

– Mi-am schimbat maşina, zise unchiul Gino.

– Am observat, spuse Mircea. Schimbi maşinile ca pe cravate.

Se îndreptară spre automobil.

Pe trotuarul tixit cu pietoni, firma de neon a hotelului arunca o lumină albă, puternică, ce se revărsa şi peste maşinile care fâşâiau pe asfaltul muiat de căldură.

Deodată, din dreapta apăru o limuzină Chevrolet albastră, care trase lângă rigolă. Uşile limuzinei se deschiseră brusc şi dinăuntru fură împinse două corpuri omeneşti care se prăvăliră pe asfalt. Apoi Chevroletul ţâşni din loc, ca o rachetă, pierzându-se în mulţimea maşinilor. În jurul celor două trupuri nemişcate se făcu deodată un mare gol. Mircea avu astfel prilejul să constate că pe străzile oraşului Palermo curiozitatea publicului era un fenomen aproape necunoscut. Lumea se ferea de complicaţii. În Sicilia circulă o zicală: „Cine e orb, surd şi tace trăieşte o mie de ani în pace".

Unchiul Gino se apropie de cele două corpuri. Buzele i se strânseră într-un rictus. Din Alfa Romeo coborâră ceilalţi doi oameni din garda lui Mircea. Avură însă grijă să rămână la distanţă. Ochiul lor sfredelea strada în lung şi în lat. Vegheau să nu se dezlănţuie vreun atac al oamenilor lui *Don* Cirro.

– Gaetano şi Talu, rosti încet unchiul Gino. Bieţii băieţi...

Abia acum observă Mircea un amănunt care-i scăpase la

prima vedere. Cadavrele care zăceau la picioarele unchiului Gino erau strangulate cu câte o bucată de cablu telefonic.

– Asta înseamnă că lovitura noastră a eşuat, zise unchiul Gino, încleştându-şi pumnii.

– Garajul?, întrebă Mircea.

– Da. A eşuat.

Unchiul Gino îşi scoase pipa şi punga de tutun.

– Haidem, Vincenzo, zise el. Lui *Don* Serafino nu-i place să aştepte.

Se urcară în Mercedesul care porni. Unchiul Gino îşi aprinse pipa, apoi rupse tăcerea grea care se lăsase.

– Ciudat! Foarte ciudat! Eşecul ăsta îmi dă de gândit.

Apăsă pe un buton. Geamul dintre ei şi bancheta şoferului se ridică automat.

– Acum putem vorbi fără să fim auziţi. De operaţia asta nu ştiau decât *Don* Serafino, Joe, Calo, Michelotto şi cu mine. Unul dintre noi a săvârşit o indiscreţie. Poate mai mult decât atât. A trădat.

– Şi pe cine bănuieşti?, întrebă Mircea.

Unchiul Gino aspiră un fum. Apoi îl azvârli pe nas în două şuvoaie cenuşii...

– *Don* Serafino este scos din cauză, zise el. Ceilalţi însă...

Nu-şi termină fraza.

– Cine a dirijat operaţia?

– Joe.

– Atunci şi Joe trebuie scos din cauză. Era direct interesat în succesul acţiunii, spuse Mircea.

– *Don* Calo îi e devotat lui *Don* Serafino, iar ideea operaţiei a fost a mea...

– Mai rămâne Michelotto, zise Mircea.

Unchiul Gino aspiră iarăşi un fum. Îl expiră după câteva clipe sub formă de colaci.

– Nu pot să spun încă nimic, rosti el aproape în şoaptă...

*

* *

Don Serafino îi primi în bibliotecă. Stătea la biroul său masiv, cu sculpturi măiestrite.

Pereții erau acoperiți cu rafturi încărcate cu cărți legate somptuos.

Don Serafino semăna cu un sfânt bizantin. Fața-i prelungă era lipsită parcă de sânge. Ochii adânciți în fundul capului sclipeau febril. Mâna-i uscată bătea darabana în brațul jețului.

– Ați auzit ce s-a întâmplat?, zise el în loc de bun venit.

– Am auzit, rosti unchiul Gino mohorât.

– Într-o săptămână am pierdut unsprezece oameni. Frumos bilanț, n-am ce zice. *Don* Cirro își bate joc de noi.

Deodată începu să tușească. O tuse seacă, prelungită, care-i zguduia tot corpul firav.

Ușa se deschise. *Don* Calo Castiglione intră, purtându-și anevoie corpul obez. Joe Marcucci îl urma posomorât.

– Felicitările mele, Calo, felicitările mele, Joe, zise *Don* Serafino după ce-l mai slăbi tusea. Să nu pățiți la fel și cu țigările.

Don Calo se așeză neinvitat într-un fotoliu. Era un canon să stea în picioare. *Don* Serafino – care se arăta foarte strict cu subalternii în ceea ce privește protocolul – era mai îngăduitor cu *Don* Calo, de care-l apropiau și vârsta, și condiția socială. Amândoi făceau parte din aceeași lume. Erau supraviețuitorii unei clase, odinioară atât de puternice, care tindea să dispară. Alianța cu Mafia le oferea posibilități nelimitate și bogății care pe altă cale nu le-ar fi putut dobândi.

– Mâine, la miezul nopții, transportul va fi debarcat.

– Unde? La Castellamare?, întrebă *Don* Serafino.

– Nu, lângă San Vito lo Capo.

– Destinația?

– Trapani. La patru dimineața camioanele vor fi la Trapani.

Don Serafino își duse mâna la piept. Simțea în dreptul inimii o gheară care-l strângea, tăindu-i respirația.

– Cine conduce operația?, întrebă el.

– Giuliano, secondat de Michelotto.

Unchiul Gino râse în colțul gurii:

– Din nou Michelotto.

Mircea se uită brusc la Gino.

– Ce vrei să spui?, întrebă *Don* Serafino.

Unchiul Gino se întoarse spre Joe şi zâmbi ironic.

– De la un timp, mai toate operaţiile la care participă Michelotto dau greş. Şi Michelotto, mi se pare, e omul dumitale, Joe.

Joe îşi încreţi sprâncenele.

– Nu te înţeleg. Fii mai explicit.

Don Calo îşi scărpină guşa trandafirie.

– Ce să zic, mie vorbele lui Gino îmi par foarte explicite.

Unchiul Gino îl privi pe Joe în ochi:

– Nu insinuez nimic. Aştept. În curând însă am să-mi spun cuvântul. Când voi avea certitudinea.

Obrazul lui Joe se împurpură de mânie. Se repezi asupra unchiului Gino şi-l înşfăcă de reverul hainei.

– Spune tot, scrâşni el. Că de nu...

– Joe!, strigă *Don* Serafino, ridicându-se în picioare. Joe!

Dominat de tonul poruncitor al şefului său, Joe dădu drumul hainei unchiului Gino. Ironic, unchiul Gino suflă peste rever, ca şi când ar fi vrut să-şi scuture un fir de praf, apoi îl scutură cu degetele. Gestul său de autoritate îl costase pe *Don* Serafino un efort considerabil. Gheara din piept se strânse şi mai mult. Gâfâind, se lăsă în jeţ.

– Şi transportul de stupefiante?, întrebă el după ce îşi mai reveni.

Don Calo se întoarse spre Mircea:

– Sper, Vincenzo, că şi transportul acesta va fi tot atât de bogat ca şi cel de luna trecută.

– Ştiţi bine că îmi place să lucrez în stil mare, zise Mircea.

Don Calo scoase din buzunar o batistă în care scuipă fără jenă.

– Banii îi primeşti după ce soseşte transportul. Cred că nu mai e nevoie să discutăm preţul...

Mircea zâmbi condescendent:

– Intenţionam să-l majorez. Dar pentru *Don* Serafino rămâne acelaşi.

– Întotdeauna mi-a plăcut să lucrez cu Vincenzo, zise obezul. Nu e deloc meschin.

– Vincenzo este un adevărat sicilian, spuse unchiul Gino, privindu-l cu simpatie.

Don Serafino surâse palid.

Deodată gheara din piept porni să-i sfâşie inima. Îşi încleştă mâinile şi îşi lăsă capul pe birou.

– Mi-e rău, bâigui el. Mi-e rău.

– Joe, cheamă servitorul!, porunci *Don* Calo. Să aducă valeriană.

Joe se execută fără să stea la gânduri. În altă situaţie n-ar fi îngăduit să i se dea ordin. Apărură servitorii. *Don* Calo se smulse din fotoliul său şi chemă medicul casei.

Îl transportară pe *Don* Serafino în dormitor. Îl culcară în pat şi îl dezbrăcară. Sosi şi doctorul Giuseppe Mangano, care îi administră o injecţie cu digitalină.

– Lucia!, bolborosi *Don* Serafino. Lucia!

– Să vină Lucia!

– Aduceţi-o. zise doctorul Mangano. Să-l liniştim.

– Nicolo, unde e *signorina* Lucia?, întrebă *Don* Calo pe unul din servitori.

Nicolo ridică din umeri:

– N-aş putea să vă spun, *Don* Calo. Poate Nina să ştie.

– Cheam-o, porunci obezul.

Nina, camerista şi confidenta Luciei, sosi degrabă. Era tânără. Avea ochi şireţi şi vioi, ca de vulpe. După o scurtă şovăială, spuse că *signorina* Lucia se află la barul „Kit-Kat" cu un grup de prieteni.

– Cine se duce după ea?, întrebă *Don* Calo.

Joe se scutură cu teamă:

– Nu vreau să am de-a face cu Lucia.

– Mă vedeţi pe mine umblând prin baruri?, zise obezul iritat.

– Mă duc eu, se oferi atunci unchiul Gino. Vincenzo, hai cu mine. Cred că numai dumneata ai să fii în stare s-o convingi.

– De ce tocmai eu?, se apără Mircea.

– Nu te mai codi, zise unchiul Gino. O faci pentru *Don* Serafino.

În maşină, unchiul Gino îi spuse confidenţial:

– *Don* Serafino n-o mai duce mult. Suferă şi de cancer, şi de cord. Mă întreb cine are să-i urmeze...

– Poate Joe, opină Mircea. Este tânăr, dinamic, autoritar.

– Aş! Foc de paie! Nici *Don* Calo nu e mai breaz. Nu vezi? Se îneacă în osânză. Într-o zi are să-l lovească damblaua. Râse semnificativ. Cred că dumneata ai fi cel mai nimerit, continuă el.

Mircea făcu un gest negativ.

– Nu aspir încă la cinstea asta.

– De ce nu? Moartea lui *Don* Serafino are să dezlănţuie nişte lupte interne îngrozitoare... Mulţi îi jinduiesc locul. Numai câte *Piese de 90* ştiu eu... Legăturile tale, Vincenzo, cu Orientul Mijlociu şi cu Statele Unite te îndreptăţesc să aspiri la conducerea *Onoratei Familii*... Fiindcă veni vorba de Orientul Mijlociu, „Calypso" şi-a anunţat sosirea la începutul săptămânii viitoare. Îmi permit să-ţi dau o povaţă, Vincenzo. Măreşte-ţi pretenţiile. Urcă kilogramul de opiu la 5.500 de dolari. Şi să mai ceri ceva. Participarea directă la beneficiile rezultate din prelucrarea opiului. Elimină intermediarii, Vincenzo. Nu va fi greu să monopolizezi traficul de stupefiante europene. Ştiu că ai legături cu Franţa şi cu Elveţia. Adânceşte-le. Şi dacă ai nevoie de colaboratori, gândeşte-te la mine... Îmi placi, Vincenzo. Vreau să lucrăm împreună...

Mircea îi mulţumi şi îl asigură că-i va analiza sugestiile.

– Am de gând să-mi reorganizez reţeaua europeană, spuse el luându-şi rolul în serios. Regret că am fost nevoit să părăsesc Statele Unite...

– Nimic nu e imposibil, zâmbi unchiul Gino, strângându-l afectuos de braţ.

Câteva minute mai târziu sosiră la „Kit-Kat". Un portar galonat îi salută deferent.

Intrară într-un vestibul căptuşit cu oglinzi, coborâră o scară strâmtă, acoperită cu mochetă roşie şi ajunseră într-un hol în care o fată cu fustă foarte scurtă vindea ţigări americane unei cete de băieţandri cu păr lung şi haine scurte.

Apariţia lui *Don* Gino şi a lui Mircea, urmaţi de un individ cu mutră fioroasă şi cu mâinile afundate suspect în

buzunarele vestonului, făcu mare impresie. Tinerii se dădură la o parte.

Unchiul Gino şi însoţitorii săi intrară într-o încăpere joasă, luminată discret de lămpi multicolore. Un jazz-band de cinci persoane executa un swing în ritm infernal. Toate mesele erau ocupate de tineri. Un bărbat între două vârste însoţit de o fată acoperită cu bijuterii făceau o notă discordantă. Pe ringul strâmt se frecau până la exasperare perechi ameţite de muzica gălăgioasă, de whisky şi de marijuana.

– Uite-o, zise unchiul Gino, arătând cu degetul spre marginea din stânga a ringului.

Lucia dansa strâns îmbrăţişată de un tânăr cu o chică neagră şi creaţă ca de zuluş. Fata îl ţinea cu amândouă mâinile pe după gât.

Unchiul Gino şi Mircea se strecurară printre mese, apropiindu-se de ring.

Lucia nu-i observă decât în clipa când ajunseră lângă ea.

– Lucia, vino acasă, zise unchiul Gino, cu voce tare. *Don* Serafino are nevoie de tine.

– Serios? Nu mai spune!, replică ea obraznic, continuând să danseze.

Partenerul ei îi aruncă o privire neagră unchiului Gino. Era mijlociu de statură, dar avea umerii laţi şi braţele vânjoase.

– Haidem, Lucia!, stărui unchiul Gino, apucând-o de încheietura mâinii.

Tânărul care o ţinea de mijloc îl izbi zdravăn cu cotul în coastă. Unchiul Gino icni şi îşi trase mâna, ducând-o în locul în care fusese lovit.

Lucia izbucni în râs:

– Vezi dacă nu-ţi ţii mâinile acasă, unchiule Gino?

Râse şi tânărul.

În clipa aceea interveni Mircea.

– Lucia, *Don* Serafino se simtă rău, vrea să te vadă, spuse el domol.

– Nu ţine!, ripostă ea. Şi nu mă mai plictisiţi.

– Bă... bastardule, vezi-ţi de treabă sau vrei s-o încasezi şi tu...

Mircea îl ignoră.

– Lucia, reluă el cu acelaşi ton blajin. O singură dată vorbesc cu frumosul. A doua oară te iau pe sus.

Lucia se strânse şi mai tare de tânăr.

– Ce spui, Mario?

– Să încerce, zise tânărul cu sfidare.

– Cu plăcere, rosti Mircea, apucând-o fulgerător de mână şi smulgând-o din braţele tânărului.

Luat prin surprindere, acesta rămase uluit pe ring.

– Dă-mi drumul!, protestă Lucia. Mario!

Precedat de unchiul Gino, Mircea o trăgea de mână, îndreptându-se spre ieşire.

Mario făcu o grimasă de ciudă. Dintr-un salt de pisică sălbatică ajunse în spatele lui Mircea. Cu stânga îl înşfăcă de braţ, răsucindu-l cu faţa spre el, iar cu dreapta îi proiectă un pumn. În aceeaşi clipă Mircea dădu drumul Luciei, prinse rapid cu mâna stângă pumnul tânărului, iar cu mâna cealaltă îl apucă zdravăn de încheietura braţului. Se răsuci instantaneu cu spatele spre Mario şi-i făcu un tur de umăr, răsturnându-l peste cap. Tânărul se prăbuşi cu spinarea pe parchet. Vru să se ridice, gemu şi căzu iarăşi.

Dansatorii se opriră.

Câţiva tipi de la mese se sculară în picioare.

Mircea aruncă o privire circulară.

– Mai poftеşte careva?, întrebă agresiv.

Privirile lui dârze, care nu prevesteau nimic bun, îi ţinură la respect.

Fără să ţină seama de protestele Luciei, Mircea o apucă iarăşi de mână şi o trase afară din local.

În maşină, Lucia nu scoase un cuvânt. Încruntată, se uita pe geam. Îşi dădea seama că întâlnise un om care o domina.

– Pe mine mă laşi la hotel, unchiule Gino, spuse Mircea.

Bătrânul îl privi cu simpatie.

– Bine, Vincenzo... Ştii, vreau să te felicit pentru figura de la bar. Arta asta de a te bate aş pune rămăşag că ai învăţat-o la Saint-Louis.

Mircea zâmbi. Gândul îi zbura însă în altă parte...

A doua zi de dimineaţă, Mircea primi la „Miramar" vizita lui Salvatore Schira, secretarul personal al lui *Don* Serafino.

Schira îl anunță ca era așteptat neîntârziat la Palazzo Mauro.

– *Don* Serafino se simte mai bine?, întrebă Mircea cu prefăcută solicitudine.

– Și-a revenit, slavă Domnului, spuse secretarul, făcându-și un discret semn al crucii. Vrea să vă vorbească.

– În câteva clipe sunt gata.

Se îmbrăcă la repezeală. Douăzeci de minute mai târziu, ajunseră la Palazzo Mauro.

Don Serafino îi aștepta în bibliotecă. Stătea adâncit într-un fotoliu. Picioarele îi erau acoperite cu un pled.

Mircea avu impresia că are în față o mumie descarnată, care printr-o împrejurare stranie își găsise suflul vieții.

Salută protocolar.

– Ești omul miracolelor, Vincenzo, îl întâmpină *Don* Serafino, vorbind gâfâit și uneori cu întreruperi. Șezi pe scaunul ăsta... lângă mine. Salvatore, poți pleca.

Secretarul se retrase.

Mircea se așeză lângă bătrân.

– Vincenzo, ești primul bărbat care... a reușit s-o îmblânzească pe Lucia. Știi ce mi-a spus azi de dimineață?... Că îi ești simpatic... foarte simpatic.

Don Serafino își lăsă capul în piept. Respiră anevoie, tuși. Închise ochii și avu o schimă ca și când l-ar fi săgetat o bruscă durere lăuntrică. Apoi ridică iarăși privirile asupra interlocutorului.

– Vă simțiți rău, *Don* Serafino?, întrebă Mircea.

– Nu. Nu-i nimic. Ceva trecător... Și cum îți spuneam...

Izbucni iarăși într-o tuse seacă, pe care abia reuși să o zăgăzuiască.

– Despre ce vorbeam... Ah, da, despre Lucia... E fată bună Lucia, dacă știi cum s-o iei. Eu nu m-am prea putut ocupa de ea. A rămas de mică fără mamă și urmările educației primite de la guvernante se văd și azi... E voluntară, încăpățânată, aș putea să zic... I-a intrat în cap că e îndrăgostită de un student... de un *mascalzone*. Nu știu cum s-o scap de el.

Mircea rămase gânditor câteva clipe, apoi rosti simplu.

– O scap eu, *Don* Serafino.

În ochii bătrânului licări o speranță.

– Crezi că ai să reușești?

– Sunt sigur.

– Cum ai să procedezi? Lucia e învățată să iasă în fiecare seară să petreacă, să danseze. Tu ești prea ocupat.

– Am să-mi găsesc timp.

Don Serafino zâmbi.

– Vincenzo, nu pot decât să-ți mulțumesc. Ai îngăduința mea s-o însoțești peste tot. Te rog chiar... Îmi faci un serviciu inapreciabil. Îmi redai liniștea sufletească... Și de această liniște sufletească am nevoie acum mai mult ca oricând...

*

* *

Maserati-ul supersport al lui Mircea gonea pe Via Cavour îndreptându-se spre Via Roma. Acul kilometrajului oscila între șaizeci și optzeci de kilometri pe oră.

Cele două mașini conduse de Paulo Gariano și Nico Gentile, în care se aflau oamenii din garda Luciei, urmăreau îndeaproape Maserati-ul.

La volanul automobilului supersport, Mircea se simțea în elementul său. Conducea cu o adevărată voluptate. Joe Marcucci îi pusese la dispoziție o mașină extraordinară.

Lucia stătea pe bancheta din față, alături de Mircea, și-l îndemna surescitată:

– Mai repede! Mai repede!

La gât îi strălucea o rivieră de diamante. Rochia presărată cu paiete reflecta toate reclamele luminoase care se fugăreau prin fața ferestrelor.

Se auzi un nou fluierat. Mircea îl ignoră și pe acesta, micșorând viteza.

– Ia-o la stânga, porunci Lucia.

Mircea viră la stânga pe Via Roma, în ciuda opreliștilor circulației.

Se auzi un nou fluierat. Mircea îl ignoră și pe acesta. Maserati-ul se angajă apoi pe Via Schioppettieri, o străduță îngustă cu case vechi și coti la stânga pe Via Calderai.

– Ăsta se crede la New York, mârâi Paulo Gariano, care abia reuşea să se ţină de supersportul lui Mircea.

– Pe străduţele astea întortocheate avem toate şansele să ne frângem gâtul, bodogăni Tonino Rindone, scuipând pe covorul maşinii.

Luciei îi scăpărau ochii de plăcere.

– Îmi place cum conduci, Vincenzo. Ador primejdiile, senzaţiile tari...

Mircea se uită în retrovizor. Încercările sale de a scăpa de cele două maşini ale gărzii se dovediseră infructuoase.

– Pe corso Turkey ştiu un local fără seamăn în Palermo. Şi are o formaţie...

– Cum ajungem acolo?

– O iei pe prima la stânga, apoi pe a doua la dreapta.

– Perfect, zise Mircea. Dar mai întâi să scăpăm de cozile astea. Nu îmi face nicio plăcere să dansez sub ochii lor.

Lucia bătu din palme:

– Bravo! Nici eu nu-i pot suferi. Scapă de ei. De câte ori pot, le fac festa.

Mircea acceleră.

Acul kilometrajului sări la o sută pe oră. Pe străduţa strâmtă cauciucurile sfârâiau.

Mircea apăsă pe levierul aruncătoarelor de fum. Din două ţevi plasate în stânga şi în dreapta eşapamentului ţâşni un fum negru compact, care inundă aproape toată străduţa.

Maserati-ul viră apoi la stânga.

Mircea deconectă aruncătoarele.

Intrat în norul de fum care îi împiedica brusc vizibilitatea, Paulo Gariano opri în scrâşnet de frâne. Maşina lui Nico Gentile stopă la câţiva centimetri de primul automobil.

Paulo scăpă o înjurătură.

Tonino Rindone râse indecent.

– Pun mâna în foc că ea i-a dat ideea, ca să rămână singură cu el. Căţeaua. Ieri cu studentul, azi cu *Don* Vincenzo.

– Acum iar va trebui să răscolim oraşul după ei....

Lucia râdea cu hohote de stratagema încununată de succes a lui Mircea.

– Am să-mi instalez şi eu aruncătoare de fum la maşină. Apoi chiui voioasă: Trăiască libertatea!

Peste câteva minute, Mircea opri în faţa barului „Alhambra". Deasupra intrării luminoase se aprindea şi se stingea o reclamă luminoasă.

Intrară în localul arhiplin. Zeci de perechi se striveau pe ringul de dans în ritmul unui twist urlat din două saxofoane şi două trompete. Bateria răpăia asurzitor.

Un chelner care o cunoştea pe Lucia le instală o masă lângă orchestră.

– Nu vrei să mergem până la toaletă, Lucia, să te aranjezi puţin?, propuse Mircea.

– Bună idee, zise ea.

Mircea o luă înainte spre a-i face loc prin mulţime.

Fata pătrunse în salonaşul rezervat femeilor, iar el se îndreptă spre o cabină telefonică, instalată aproape de intrarea în bucătărie. Trase uşa după el. Răsfoi la repezeală anuarul telefonic, apoi formă un număr.

În timp ce aştepta să i se răspundă, vârî instinctiv mâna dreaptă în buzunar. Dădu peste fisa cu cap de mort. O scoase şi o privi.

– Alo!, rosti Mircea. Reţineţi parola! Moarte şi portocale...

*

* *

Camioanele înaintau cu precauţie pe drumul de ţară pietros care şerpuia printre dealurile cu povârnişuri abrupte.

Sub prelatele trase, lăzile cu ţigări de contrabandă erau zdravăn amarate. Când camioanele treceau peste hârtoape, lăzile scârţâiau legănându-se.

Şoferii conduceau cu mare atenţie. Deşi noaptea era adâncă, foloseau cu zgârcenie farurile. Cele mai excesive măsuri de prudenţă nu erau de prisos.

Giani Alessi, şeful transportului, stătea în primul camion lângă şofer şi scruta bezna, pe care faza mică a farurilor abia izbutea să o risipească pe câţiva metri.

Fuma calm. I se recomandase să fie cu ochii în patru.

Carabinierii dădeau dovadă de la o vreme de o vigilență sporită. Procurorul-șef Vittorio Ruggeri, numit de curând la Palermo, se arăta a nu fi tocmai îngăduitor cu Mafia. Nici presiunile politice pe care anumite cercuri le făceau asupra sa nu-i schimbaseră atitudinea.

Giani Alessi nu se prea sinchisea de intransigența noului procuror general. Mai văzuse el oameni de calibrul lui Ruggeri, care nu reușiseră să facă mare ispravă. Unii muriseră victime ale unor providențiale crize de cord sau ale unor accidente tot atât de providențiale; alții fuseseră transferați din Sicila mai înainte ca să fi putut lua măsuri contrare intereselor Mafiei, majoritatea deveniseră treptat conciliant, datorită unor intervenții oculte, irezistibile.

Giani Alessi efectuase numeroase transporturi fără să întâmpine neplăceri. Mai multe griji îi făceau oamenii lui *Don* Cirro, care în ultima vreme se arătau foarte agresivi.

Mai aveau de parcurs zece kilometri până la Trapani. Într-o casă albă de pe Viale Margherita îl aștepta Aura, o femeie cu corp de Veneră. Giani n-ar mai fi avut niciun rost. Aura...

Deodată în fața camionului apărură niște mogâldețe cenușii.

– Carabinierii!, rosti șoferul.

– Ce?, exclamă Giani trezit din visuri.

Când îi văzu barând șoseaua, porunci scurt șoferului:

– Dă-i drumul! La nevoie treci peste ei!

Conducătorul camionului apăsă pe accelerator. Mașina se repezi printre carabinierii care se traseră la o parte spre a nu fi striviți. Se auziră somații. Apoi câteva focuri de armă.

– Înainte! Înainte!, strigă Giani.

Deodată, scăpă o înjurătură. În mijlocul drumului apăru un camion al poliției așezat de-a curmezișul. În stânga se ridica o stâncă alburie. În dreapta se deschidea o văgăună.

Șoferul frână...

Giani își încleștă pumnii până la sânge.

În noaptea aceea nu avea să mai doarmă în brațele Aurei.

*

* *

Soarele se apropia de zenit, când Mircea se trezi din somn. Dormise puțin și prost. Toată noaptea o petrecuse cutreierând localurile împreună cu Lucia. Zorile îi găsiseră într-o cameră de hotel din cartierul portului. Lucia se arătase extrem de calină, de drăgăstoasă. Îl asigurase că e ultima ei pasiune. Despre student, nu mai suflase un cuvânt.

O conduse la Palazzo Mauro, apoi se înapoiase la „Miramar", dornic să se cufunde într-un somn adânc, reparator.

Coșmaruri oribile îi tulburaseră însă somnul. Se deșteptase leoarcă de sudoare. În cameră domnea o zăpușeală sufocantă.Îndată ce coborî din pat, deschise larg ferestrele, puse în funcție cele două ventilatoare din dormitor, apoi se vârî sub un duș rece.Un ciocănit brutal în ușă îl făcu să-și întrerupă brusc ocupația. Ieși de sub duș și își aruncă pe umeri un halat de baie. Se înapoie în dormitor și din sertarul noptierei scoase un pistol automat. Îi desfăcu piedica, apoi îl strecură în buzunarul halatului. De când se afla la Palermo, luase obiceiul să umble înarmat. Era mai cuminte și mai sigur.

Bătăile în ușă fură reluate cu violență sporită. Se auzi vocea unchiului Gino.

– Vincenzo! Vincenzo, băiatule! Ce-i cu tine?

Mircea respiră ușurat.

Descuie ușa apartamentului.

Unchiul Gino dădea semne de mare agitație.

– Ce e cu dumneata, unchiule? Poftește înăuntru.

Bătrânul nu așteptă a doua invitație.

Intră grăbit.

– Vincenzo, mi-ai făcut-o!

Pe Mircea îl trecu un fior, își aminti brusc de conversația telefonică din ajun. Aflaseră ceva oamenii lui *Don* Serafino?

Rosti cu cel mai nevinovat aer:

– Ce-am făcut, unchiule Gino?

– De ce m-ai lăsat să aștept la ușă? Am crezut că te-au lichidat agenții lui *Don* Cirro. Își scoase șapca și, după ce își șterse cu o batistă albastră fruntea îmbrobonată de sudoare, se așeză pe un fotoliu. În dimineața asta numai de emoții am avut parte.

Mircea se ridică de jos şi îşi aruncă pe umeri un halat.

– Ce s-a întâmplat de eşti atât de matinal? Cât e ceasul?

– Matinal! E unsprezece şi zece!

– Şi ce te frământă?

– Azi-noapte, carabinierii au pus mâna pe camioanele cu ţigări. La intrarea în Trapani. A cântat cineva.

– Nu se poate, zise Mircea.

– Ba uite că se poate, spuse unchiul Gino punându-şi şapca.

Mircea luă de pe masă un pachet de Pall Mall din care scoase o ţigară. Şi-o aprinse cu gesturi sigure.

– Să nu se întâmple la fel şi cu transportul de stupefiante, rosti el cu afectată îngrijorare.

– Nicio grijă, Vincenzo, zise unchiul Gino, ridicându-se din fotoliu.. Nicio grijă. Până la asfinţitul soarelui, vinovaţii sau vinovatul, rosti el uitându-se fix la Mircea, îşi vor primi pedeapsa... Va fi executat după indicaţiile mele. Nu ca la voi în America – pac şi gata.

Mircea înghiţi în sec, îşi simţi deodată gura uscată.

Se îndreptă spre dulăpiorul-bar şi scoase o sticlă cu *Marsala* şi două pahare.

Unchiul Gino ridică mâna.

– Nu, mulţumesc. Azi nu beau. Până diseară vreau să am capul limpede. La revedere, Vincenzo.

Cu paşi greoi, se îndreptă spre uşă...

*

* *

Avionul Jet DC8 al companiei Alitalia avea plecarea de pe Aeroportul „Leonardo da Vinci" din Roma la ora 17.

Pasagerii îşi ocupau locurile. Personalul navigant se instalase la posturi. Peste câteva minute aeronava avea să-şi ia zborul.

La orele 23 şi 15 minute urma să aterizeze pe Aeroportul „N'djili" din Leopoldville.

Ultimii călători urcaseră pasarela, intrând în avion. Însoţitoarele de bord se pregăteau să închidă uşa exterioară.

În aceeaşi clipă îşi făcură apariţia dinspre clădirea aeroportului două maşini ale poliţiei, urmate de un microbuz, care se îndreptau cu mare viteză spre avion, sunând din sirene.

Comandantul de echipaj se uită mirat la pilotul secund.

– Ce dracu' s-a mai întâmplat?

Automobilele opriră brusc lângă pasarelă.

Patru carabinieri şi trei bărbaţi în civil săriră din maşini şi urcară în fugă treptele pasarelei.

Peste câteva minute, coborâră, încadrând un grup alcătuit din doi bărbaţi în haine albe şi din nouă fete tinere.

Fetele făceau parte dintr-o trupă de dansatoare, de curând angajate pentru un turneu în Africa Centrală.

Sub această firmă se ascundea – pare-se – o reţea de traficanţi de carne vie, care furnizau pensionare proaspete bordelurilor din Dakar, Lagos şi Leopoldville.

Arestările fuseseră efectuate în urma unui denunţ sub parola „moarte şi portocale" primit de poliţia din Palermo.

*

* *

Michelotto se uita îngrozit la şenilele tractorului care venea spre el.

Era legat fedeleş şi îngropat în pământ până la mijloc.

Tractorul se apropia inexorabil. Metru cu metru. Şenilele înaintau scurmând pământul uscat, amestecat cu sfărâmături de piatră.

Scrâşnetul lor metalic făcea să i se încrânceneze pielea. Ochii îi ieşiră din orbite. Mâinile încercau zadarnic să se elibereze din încleştarea pământului.

Michelotto se zbătea ca o pasăre prinsă în laţ. Broboane de sudoare fierbinţi i se scurgeau pe frunte, pe obraz, pe gât. Se zvârcolise cu atâta deznădejde, încât frânghia începuse să-i intre în carne.

Răcni. Un răcnet gutural de fiară încolţită care-şi simte sfârşitul. Avea senzaţia că trăieşte un vis urât.

Poate că se va trezi.

Tractorul se apropia necontenit.

Zalele şenilelor aduceau cu nişte gheare care se deschideau gata să-l apuce.

Michelotto urlă iarăşi. Cuprins de nebunie, îşi înfipse dinţii în buza de jos. Sângele ţâşni începând să se prelingă pe bărbie. Gâfâind, aruncă o ultimă privire în jur, căutând zadarnic salvarea.

Şenilele se apropiau.

Un metru... Şi încă un metru.

Tractorul se mărea, luând proporţii gigantice.

Michelotto încercă o ultimă sforţare. Frânghia însă nu cedă. Apoi nu mai făcu nicio mişcare.

Şenila din dreapta îl lovi în plin peste faţă. Îl împinse pe spate, frângându-i şira spinării, apoi îl strivi, amestecându-i carnea, oasele şi sângele cu ţărâna şi cu bucăţile de piatră...

Sentinţa *Onoratei Familii* fusese executată.

*

* *

În patul său *Empire*, împodobit cu grifoni şi vulturi de bronz, *Don* Serafino trăgea să moară. Pielea galbenă ca pergamentul se lipise de oase. Din obrajii palizi se scurseseră parcă şi ultimele picături de sânge. Pleoapele străvezii îi acopereau ochii adânciţi în orbite. Aşa cum zăcea cu mâinile întinse de-a lungul corpului descărnat aducea cu un cadavru.

Doctorul Mangano stătea la căpătâiul muribundului, îl privea cu milă şi în acelaşi timp cu oarecare curiozitate. Murea cel mai de vază client al său.

Abia îi luase pulsul. Sfârşitul lui *Don* Serafino era inevitabil. Agonia va mai dura poate câteva ore. Zorile însă nu-l vor mai prinde în viaţă.

La picioarele patului stătea Lucia cu mâinile în poală. Veghea nemişcată ca o statuie. Ochii îi erau lipsiţi de expresie.

„Ce gânduri or fi trecând prin capul acestei fete?", se întreba doctorul Mangano.

O călugăriță îngenuncheată în fața unui triptic florentin luminat de o candelă aprinsă se ruga, prefirând printre degete un șirag de mătănii.

Doctorul Mangano, Lucia și călugărița așteptau sfârșitul lui *Don* Serafino.

Același deznodământ îl așteptau și căpeteniile mafiote, care vegheau în biblioteca alăturată. Se aflau acolo, oarecum în ordinea importanței, și *Don* Calo Castiglione, gras, trandafiriu, măreț în fotoliul său ca un împărat roman pe tron, și Joe Marcucci, încruntat, bănuitor, nervos, și Mircea – alias Vincenzo Genovese – recules, pătruns de importanța momentului, așa cum i se cuvine unei autentice *Piese de 90,* și unchiul Gino, calm, stăpân pe sine, ironic. Mai erau de față încă cinci indivizi, unii vârstnici, alții mai tineri, dar toți la fel de gravi și de tăcuți.

Fum gros de țigară plutea în straturi alburii în încăperea luminată doar de lampa cu abajur de pe birou și de cele două aplice din dreapta și din stânga căminului de marmură.

Pe o măsuță erau aliniate câteva sticle cu vin și cu whisky.

Jețul lui *Don* Serafino era gol.

Toți știau că jețul acesta avea să fie ocupat în curând de altcineva. Atât de mare era însă autoritatea lui *Don* Serafino încât, nici acum, în preajma morții lui, nu îndrăzneau să-i desemneze succesorul. În sânul *Onoratei Familii* căpeteniile se alegeau după legi imuabile, pe care nimeni nu se gândea să le conteste. Cu *Don* Serafino se procedă însă altfel. El însuși își desemnase urmașul printr-un testament care avea să fie deschis numai la patruzeci și opt de ore după ce va trece în lumea drepților. Până atunci, un triumvirat alcătuit din *Don* Calo, Joe Marcucci și unchiul Gino avea să gireze conducerea întregii organizații.

În cercul intimilor lui *Don* Serafino se spunea că și Vincenzo Genovese avea sorți să fie învestit cu autoritatea supremă. Energia, modestia și totodată discreția lui plăcuseră lui *Don* Serafino. Ceva mai mult, Vincenzo fusese singurul în stare s-o îmblânzească pe Lucia.

Ușa se deschise și Salvatore Schira, secretarul lui *Don* Serafino, apăru cu o mapă de corespondență și cu un teanc de jurnale, pe care le așeză pe birou.

– Ce mai spune presa?, îl întrebă *Don* Calo, mângâinduşi bărbia.

Secretarul se uită încurcat la Mircea:

– Ziarele din Roma reproduc o fotografie a lui *Don* Vincenzo.

Mircea se ridică brusc de pe scaun:

– Ce fotografie?

Drept răspuns, Salvatore îi prezentă un jurnal, care inserase pe prima pagină un instantaneu luat în holul hotelului „Miramar". Mircea era fotografiat din profil. Orbit de strălucirea flash-urilor se strâmba tocmai, oferind o fizionomie care se asemăna destul de aproximativ cu fizionomia lui. O identificare după acest instantaneu ar fi fost anevoioasă, dar nu imposibilă. Textul de sub fotografie era laconic: „Gangsterul Vincenzo Genovese a debarcat la Palermo. Interpolul îl urmăreşte pentru o serie de crime săvârşite în Statele Unite".

Jurnalul la care Mircea se uita consternat trecu apoi din mână în mână. Pe toţi cei de faţă îi fulgerară acelaşi gând: înscăunarea lui în fruntea organizaţiei era compromisă. O căpetenie a Mafiei trebuie să fie o personalitate deasupra oricăror suspiciuni, cu o autoritate necontestată şi care să poată apărea cu fruntea sus alături de corifeii politici ai Siciliei.

Şi candidatura lui Joe Marucci părea compromisă. Arestarea celor doi proxeneţi pe aeroportul din Roma risca să-l atragă într-o afacere murdară cu un regretabil răsunet.

Don Calo şi unchiul Gino păreau să rămână marii favoriţi, datorită nu numai eminentelor servicii aduse organizaţiei, cât mai ales prin discreţia cu care ştiuseră să-şi camufleze până atunci activitatea.

Se ştia că Joe nu va ceda fără luptă. Însetat de putere, nu va şovăi să declanşeze cele mai sângeroase frământări în sânul Mafiei, spre a-şi impune autoritatea. Dar nici *Don* Calo nu se va lăsa mai prejos. Unchiul Gino era socotit cel mai puţin primejdios în această privinţă.

Secretarul scoase din mapă textul unei telegrame cifrate, pe care o prezentă – după o scurtă ezitare – lui *Don* Calo.

– Adu-mi cifrul!, spuse *Don* Calo.

Îi plăcea să-l folosească personal.

După ce Salvatore îi aduse cifrul, trecu fără jenă la biroul lui *Don* Serafino şi începu să descifreze telegrama.

– Transportul cu stupefiante soseşte mâine noapte, spuse el. Oamenii dumitale, Joe, sunt gata să intre în dispozitiv?

Joe mormăi fără entuziasm:

– Sunt gata.

Don Calo îl privi lung.

– În ultimul timp ai întâmpinat câteva eşecuri. Ca să nu se mai repete, cred că ţi-ai luat măsurile de rigoare...

– Îmi cunosc atribuţiile, zise Joe, înţepat.

– Nu mă îndoiesc, replică, fără să se tulbure, *Don* Calo. Te previn însă că transportul acesta de stupefiante este de o sută de ori mai valoros decât ţigările de contrabandă de acum două zile. Şi la Trapani, şi la Roma am înregistrat insuccese care pot avea urmări grave...

– În mijlocul nostru se află trădători care îşi vor primi însă neîntârziat pedeapsa, zise Joe. Eşecurile de la Trapani şi de la Roma sunt datorate unor denunţuri anonime... Oamenii mei de la poliţie mi-au suflat ceva la ureche...

Joe începu să-şi frece nervos mâinile.

– Însă pe nemernic am să-l descopăr foarte curând, adăugă el, aruncând o privire ameninţătoare în jur.

– Îmi îngădui să asist şi eu la debarcarea stupefiantelor?, întrebă placid unchiul Gino.

– Vrei să mă controlezi?, zise bătăios Joe

– De ce nu?, interveni *Don* Calo. Organizaţia are drept de control şi de cenzură asupra tuturor membrilor ei, fără excepţie.

– Vreau să te secondez, Joe, spuse unchiul Gino cu modestie. Cred că mă autorizezi, Vincenzo, să asist la această operaţiune?, se adresă el lui Mircea.

– Orice sprijin e bine-venit, zise Mircea neutru.

Ştia că în afacerea asta îi revenea un rol foarte important. Teoretic, el era stăpânul întregului transport.

Don Calo se întoarse spre un bărbat chel şi gras care se servea cu un pahar de *Marsala*.

– După debarcare, opiul va fi transportat pe căile normale la fabrica dumitale, *Don* Girolamo. Te-aş ruga să grăbeşti

operația de prelucrare a opiului. Avem nevoie urgent de heroină pentru Statele Unite. Portocalele de ceară sunt gata?

– Patru mii așteaptă să fie injectate cu heroină. Alte trei mii vor fi gata în câteva zile, zise chelul.

– Foarte bine, spuse *Don* Calo.

Își îndreptă privirile spre un bătrânel cu aer de pensionar inofensiv, care dormita într-un fotoliu.

– *Don* Mule!, îl strigă *Don* Calo.

Bătrânelul deschise ochii.

– He! Ce e?

Don Mule era unul dintre cei mai mari proprietari de livezi de portocale din nord-vestul Siciliei.

– Poți să-mi pregătești trei vagoane de portocale pentru Marsilia?, întrebă *Don* Calo.

– Și patru, zise *Don* Mule.

– Oamenii dumitale să fie mai atenți când vor băga portocalele de ceară în lădițele cu portocale veritabile...

Bătrânelul închise iarăși ochii.

– Bine. Bine. Oamenii mei își cunosc meseria. Dumneata, *Don* Calo, să ai numai grijă de vamă. Data trecută era să avem neplăceri.

– A fost un agent nou, spuse *Don* Calo. Dar de atunci s-a dat pe brazdă.

– Debarcarea o faceți tot la Castellamare?, întrebă *Don* Mule.

– Tot. Între Scapello și Punta della Craperia Grande, zise unchiul Gino. Vii și dumneata cu noi, *Don* Mule?

– Expedițiile astea nu mai sunt potrivite cu vârsta mea, spuse bătrânelul. Asta e treabă pentru tineri. *Don* Vincenzo merge?

– Merge, cum să nu meargă, zâmbi unchiul Gino, uitându-se patern la Mircea. Opiul este al lui.

În același moment se deschise ușa dormitorului. Doctorul Mangano apăru în prag.

– *Don* Serafino a murit, spuse el simplu.

Din dormitor se auzeau hohotele de plâns ale Luciei. Moartea lui *Don* Serafino o trezise la realitate...

*

* *

Nori grei se fugăreau pe cerul de păcură. Marea se agita ca o bătrână arțăgoasă. Valurile se umflau asemenea unor dealuri mișcătoare, pornind la asaltul țărmului. Apele spumoase se zdrobeau de stânci. Peste întinderile necuprinse ale mării se așternuse o imensă cuvertură de spumă albă-verzuie. Vântul năprasnic pulveriza crestele valurilor, ridicând în văzduh perdele împletite parcă din stropi minusculi de apă, care împiedicau vederea.

Nava „Calypso", sub pavilion sirian, se oprise în largul golfului Castellamare și aștepta bărcile pescărești cu motor, care aveau să execute transbordarea încărcăturii de stupefiante. Spre a se menține pe loc, în ciuda vijeliei care sufla spre țărm, comandantul își plasase astfel nava, încât să primească vântul din prova și din travers. Această poziție dezavantaja bărcile care s-ar fi alipit flancurilor lui „Calypso", căci rămâneau expuse în permanență suflului puternic al vijeliei.

Aproape de miezul nopții, bărcile pescărești sosiră la locul de întâlnire. În pofida condițiilor grele pe care le crea marea agitată, transbordarea începu să fie executată fără întârziere. Personalul navigant al bărcilor dădea dovadă de o adevărată măiestrie. Se lucra cu multă tragere de inimă, pentru că plata era excepțională. Joe Marcucci, care dirija personal operația, se pricepea să-și stimuleze subalternii. Pierderile, în oameni și materiale, erau inevitabile.

Trei lăzi pline cu opiu se sparseră în timpul coborârii de pe vapor. Vijelia le plesni de babordul navei, făcându-le țăndări. Alte două lăzi scăpară în mare în timp ce erau încărcate în bărci. Un om luat de un val fu strivit între ambarcațiunea sa și pereții de fier ai vaporului.

Aproape de ora trei debarcarea luă sfârșit.

Joe Marcucci supraveghease operația de pe țărm. Urmărise îndeaproape transportul lăzilor din bărci pe plajă și de acolo în camioanele care așteptau sus pe marginea falezei. Încheierea cu succes a acestei acțiuni avea să atârne greu în balanța alegerii sale în fruntea organizației. Fără să țină seama de

primejdii, dirija personal transportul lăzilor. Era văzut când jos pe plajă, când sus pe faleză, când umblând fără teamă pe cărările primejdioase care se strecurau printre hăurile falezei.

Unchiul Gino îl urma ca o umbră. Joe fierbea ca un vulcan gata să erupă.

Sus, pe faleză, aştepta *Don* Calo.

Adăpostit într-un fort ruinat, rămas de pe vremea angevinilor, urmărea ca un general de la postul său de comandă desfăşurarea acţiunii.

Lucky Balestrere, omul său de încredere, stătea pe faleză şi îi comunica prin radio mersul acţiunii.

În jurul orei trei se deschiseră băierile cerului şi din înălţimi porni să se reverse potopul. Descărcările electrice se succedau fără întrerupere, făcând să vuiască văzduhul.

Ultimele lăzi erau încărcate în camioane. Joe şi unchiul Gino stăteau pe marginea falezei. La lumina fulgerelor puteau să vadă şi plaja înţesată de oameni, şi marea care se frământa printre stânci, şi camioanele, şi ruinele fortului, care se profilau pe cerul incendiat.

Joe se uită la ceasul său brăţară.

– Într-un sfert de oră plecăm la Palermo, îi spuse lui Ricco Ghifalo, unul dintre adjuncţii săi.

Unchiul Gino râse satisfăcut:

– Am făcut treabă bună, adăugă el.

– Având în vedere dificultăţile întâmpinate, va trebui să-i cerem lui Vincenzo să reducă preţul opiului, zise Joe.

– De bună seamă, replică unchiul Gino. De bună seamă, Vincenzo e om de înţeles.

Acalmia care permisese acest schimb de păreri se încheie cu o cascadă de descărcări electrice, care făceau să se cutremure văzduhul.

În răstimpul dintre două bubuituri, se auzi glasul excitat al lui Ricco.

– Unde e *Don* Joe? Acum câteva clipe a fost lângă mine!

– Să nu fi făcut un pas greşit şi să fi căzut de pe faleză, exclamă alarmat unchiul Gino.

Ricco o luă la fugă pe cărare în jos.

Unchiul Gino se îndreptă spre fort. Umbla cu precauție pe cărarea care șerpuia pe marginea dințată a falezei. Nu voia să împărtășească soarta lui Joe, care căzuse desigur în mare de la peste treizeci de metri înălțime. La picioarele fortului îl zări pe Mircea însoțit de Salvatore Schira.

Neobservat de aceștia, intră în fort. Străbătu o sală în care bălăriile creșteau până la genunchi și urcă o scară cu trepte pe jumătate mâncate de intemperii, care duceau într-un turn dărâmat în parte. Acolo, într-un fel de încăpere, care servise pe vremuri drept post de observație, stătea *Don* Calo și se uita afară printr-o largă spărtură în zid.

La apariția unchiului Gino, se întoarse spre acesta.

– Ei? Cum au mers treburile?

– Perfect!, zise unchiul Gino. Perfect! Se pare numai că Joe a căzut de pe faleză...

Don Calo își țuguie cu afectată supărare buzele grase.

– Țțț, țțț, țțț, ce nenorocire!

Unchiul Gino se apropie de el:

– Vasăzică putem pleca?, zise *Don* Calo.

– Putem pleca, sigur că putem pleca, rânji unchiul Gino.

Deodată își înfipse mâinile în gâtul gras al lui *Don* Calo și începu să strângă. Degetele lui de oțel se încleștară ca o menghină în carnea roz și moale care înconjura ca o coleretă grumazul lui *Don* Calo. Ochii lui *Don* Calo ieșiră din orbite. Cu mâinile-i scurte și groase, bătu spasmodic aerul. Apoi căzu în genunchi.

Unchiul Gino îl împinse spre deschizătură. În aceeași clipă, unchiul Gino simți o izbitură cumplită în țeastă. Ochii i se împăienjeniră. Dădu instinctiv drumul lui *Don* Calo. Apoi în jurul lui se făcu întuneric...

Când își reveni, era întins pe jos și legat fedeleș... Auzea confuz un glas care vorbea cu însuflețire. Tâmplele îi zvâcneau. Apoi glasul se limpezi, devenind inteligibil. Recunoscu vocea lui Balestrere, omul lui *Don* Calo.

– L-am văzut cu ochii mei când l-a îmbrâncit pe Joe, aruncându-l de pe faleză. Apoi l-am urmărit. Voiam să văd ce are de gând. Când am băgat de seamă că trece pe lângă *Don* Vincenzo și pe lângă Salvatore, ferindu-se să le atragă

atenția, am înțeles că pune ceva la cale. Nu mi-am închipuit totuși că avea de gând să vă ucidă, *Don* Calo.

Don Calo își recâștigase calmul.

Cu degetele lui albe și grase își masă ușor grumazul.

– De mult îl supravegheam și eu, spuse el, uitându-se cu dispreț la unchiul Gino. El a pus la cale fotografierea lui Vincenzo, ca să-l compromită.

A vrut să mă ucidă și pe mine, ca să scape de orice concurență și să ocupe astfel fără opoziție scaunul rămas liber prin moartea lui *Don* Serafino. Mă întreb dacă nu tot el i-a făcut de petrecanie și lui *Don* Serafino, otrăvindu-l. Am să ordon autopsierea cadavrului. Poate că și denunțurile din ultima vreme sunt opera lui. Am să aflu...

Se întoarse spre Lucky Balestrere.

– Fă-ți datoria, Lucky!

Vocea lui *Don* Calo era rece, necruțătoare.

Lucky scoase din buzunarul hainei un brici.

Unchiul Gino gemu. Știa ce-l așteaptă. Se uită la cercul de oameni care-l înconjurau. Văzu numai figuri întunecate, dușmănoase. Erau acolo și Vincenzo, și Salvatore, și Rocco, și Antonio, și mulți alții...

Vincenzo părea cel mai emoționat. Lucky se plecă asupra unchiului Gino. Desfăcu briciul.

– Nu!... Nu!... Se zbătu unchiul Gino. Blestematilor!...

Apoi urlă gutural, făcând să răsune încăperea. Cu două mișcări iuți, Lucky îi crestase ochii. Sângele țâșni în toate părțile. Îi reteză apoi urechile.

– Și acum limba, porunci *Don* Calo. Cine e orb, surd și tace trăiește o mie de ani în pace, rosti el ironic.

Mircea se întoarse cu spatele. Nu era în stare să mai asiste la scena atroce care urmă. Nu văzu cum oamenii lui *Don* Calo deschiseră cu forța gura încleștată a unchiului Gino, nici cum îi scoaseră limba din gură și nici cum i-o secționară de la rădăcină...

Unchiul Gino leșinase.

– Dezlegați-l și lăsați-l aici, porunci *Don* Calo. Dacă scapă cu viață după sângerarea asta, să fie de pildă tuturor acelora care ar fi ispitiți să-i urmeze pilda.

De afară se auziră deodată împuşcături, strigăte, înjurături.

Un om intră în fugă.

– *Don* Calo, suntem înconjuraţi de carabinieri. Ai noştri rezistă. Auziţi!...

Rafalele de împuşcături se înteţeau. *Don* Calo aruncă o privire furioasă asupra celor din încăpere.

– Iar am fost trădaţi. Mâine însă aflu eu cine e trădătorul.

Porni grăbit spre scară.

– Cunosc un drum pe unde putem ieşi din încercuire, zise Lucky. În dosul ruinelor se deschide un tunel săpat în stâncă, pe vreo două sute de metri. L-am străbătut adeseori.

Don Calo şi oamenii săi coborâră grăbiţi scările.

Mircea rămase intenţionat în urmă. Sosise momentul să-şi scoată masca şi să se predea carabinierilor. Făcuse destule servicii poliţiei. Denunţul acesta din urmă scosese din circuit o mare cantitate de stupefiante destinate să intoxice mii de oameni.

Rămase singur cu unchiul Gino, care zăcea într-o băltoacă de sânge în mijlocul încăperii. Uitaseră să-i taie legăturile.

Mircea scoase din buzunar un briceag şi tăie frânghia în mai multe locuri.

Apoi ieşi, fără să se mai uite în urmă.

Când ajunse jos, *Don* Calo şi însoţitorii săi dispăruseră.

După un zid dărâmat în parte, se iviră doi carabinieri. Mircea ridică braţele.

– Om bun, rosti el, ieşind în întâmpinarea carabinierilor, om bun...

– Parola, strigă primul carabinier.

– Moarte şi portocale!, răspunse Mircea.

*

* *

Lumina fluorescentă albastră-verzuie inunda camera de gardă vopsită în alb aruncând o tentă lividă pe obrazul măsliniu al doctorului Marco Solmi. Aplecat asupra biroului cu linii

suple, moderne, doctorul completa fişa medicală a unui pacient, care prezenta un foarte interesant caz de diverticulită cronică a sigmoidului. Bolnavul fusese supus unei apendictomii, însă durerile nu încetaseră.

Doctorul Solmi reflecta asupra unui tratament îndrăzneţ care ar fi stârnit poate protestele medicilor conservatori. Rezultatele la care se aştepta îl îndrituiau să accepte riscurile.

Se ridică de la birou, străbătu încăperea şi se opri în faţa ferestrei deschise. Aspiră cu nesaţ parfumul unei magnolii, care îmbălsăma cu miresmele sale micul parc din faţa spitalului.

Zgomotele oraşului, peste care plutea o zăpuşeală fierbinte, apăsătoare, se auzeau înăbuşite, ca prin vată.

Abia în acest moment de relaxare doctorul Solmi îşi dădu seama că este foarte obosit. Avusese o zi grea. Operase şase pacienţi, printre care un tânăr de vreo douăzeci de ani cu plămânii ciuruiţi de o rafală de mitralieră. Carabinierii care-l aduseseră la spital lăsaseră să se înţeleagă că Mafia n-ar fi fost străină de această ispravă.

Intervenţia chirurgicală durase trei ore şi un sfert. În mai multe rânduri, doctorul Solmi nădăjduise să-l mai poată salva. Folosise toate mijloacele pe care ştiinţa modernă le oferă chirurgiei. În cele din urmă tânărul scăpase cu viaţă. Fusese un succes remarcabil.

Doctorul Solmi scoase din buzunarul pantalonilor o tabacheră cu monogramă. Alese o ţigară, o aprinse, apoi aruncă chibritul pe geam, făcându-l să descrie prin întuneric un arc luminos.

Inhală fumul aromat, încercând o senzaţie de plăcută destindere.

Cu o săptămână înainte, Mafia îi dăduse iarăşi de lucru, furnizându-i un caz ieşit din comun. Carabinierii transportaseră de la San Vitto lo Cappo un individ cu limba şi urechile tăiate. Globii oculari erau crestaţi cu briciul. Omul pierduse mult sânge. Fusese o adevărată minune că nu murise pe drum.

Doctorul Solmi îl operase, salvându-i şi lui viaţa. Intervenţia chirurgicală în sine nu fusese grea. Înspăimântătoare era

însă atrocitatea cu care duşmanii săi îl mutilaseră, cufundându-l pe veci în beznă şi în tăcere.

Omul ocupa o rezervă şi se afla sub paza unui agent al poliţiei. Se zvonea că ar fi fost un personaj de seamă în lumea Mafiei şi că fusese mutilat de propria sa bandă deoarece s-ar fi făcut vinovat de trădare. Poliţia şi Parchetul păstrau o tăcere totală.

Prezenţa mutilatului şi a tânărului cu plămânii ciuruiţi de gloanţe crea în spital o atmosferă de tensiune pe care o resimţeau în egală măsură atât personalul medical, cât şi majoritatea bolnavilor. Doctorul Solmi oftă adânc. Cât de liniştită era noaptea! Văzduhul scăpărător de stele evoca o imensă aripă de catifea neagră împodobită cu diamante, lăsată asupra oraşului adormit. Nu părea de crezut că în această ambianţă plină de poezie, se petreceau asemenea atrocităţi...

Fumul ţigării se ridica drept în aerul îmbălsămat. Doctorul Solmi se rezemă cu coatele de glaful ferestrei.

Deodată se auzi un răcnet. Un răcnet animalic.

Doctorul Solmi tresări. Aruncă instinctiv ţigara, făcând-o să cadă în iarba parcului.

Răcnetul se auzi iarăşi, înfiorător, deznădăjduit.

Pe coridor tropotiră paşi. Uşa se deschise brusc. O infirmieră tânără, eu ochi rotunjiţi de groază, intră în cameră. Boneta albă, scrobită se lăsase grotesc pe o parte.

– Pacientul din rezerva patru!, gâfâi ea.

– Mutilatul!, rosti automat doctorul.

– I-am făcut injecţia... Calmantul prescris.

Fără să-i răspundă, doctorul Solmi ieşi în fugă pe coridor.

Răcnetele sporeau pe măsură ce se apropia de rezervă.

Bolnavii treziţi brusc din somn apăruseră pe sălile înalte, întrebându-se speriaţi ce se întâmplă.

Uşa rezervei patru era deschisă. Poliţistul de gardă intrase înăuntru şi se agita neputincios în jurul patului. Pacientul cu capul înfăşurat în bandaje urla, zvârcolindu-se ca un epileptic în plină criză. Copcile care închideau rana lăsată de limba secţionată se desfăcuseră şi printre buzele vinete începuse să i se scurgă şiroaie de sânge care-i mânjeau bandajele, gâtul, pieptul.

Răcnetele guturale nu mai conteneau. În fața rezervei numărul patru se buluceau tot mai mulți bolnavi. Alte două infirmiere își făcuseră alarmate apariția.

Doctorul Solmi închise ușa rezervei.

Sosi și un medic cu ochelari, care făcea de gardă la alt pavilion. Doctorul Solmi îi îngădui să intre în rezervă.

Într-un târziu urletele încetară.

Bolnavii adunați pe sală mai auziră câteva gemete, apoi liniștea se lăsă brusc, ca un lințoliu.

Doctorul Solmi ieși pe coridor urmat de medicul cu ochelari.

– Vă rog să vă înapoiați în saloanele dumneavoastră, se adresă el bolnavilor mânându-i de la spate.

Broboane de sudoare i se prelingeau pe frunte. Bolnavii se îndepărtară în silă de rezervă. Solmi se întoarse spre doctorul cu ochelari.

– Omul acesta a fost asasinat, spuse el. Fiola cu calmantul prescris de mine a fost schimbată. De cine? Rămâne de văzut.

– Și sora de serviciu?, întrebă doctorul cu ochelari.

– Nu și-a dat seama că fiola a fost înlocuită. A administrat injecția fără să bănuiască ceva. În locul ei aș fi procedat la fel. Cui i-ar fi trecut prin minte... În sfârșit. Să vedem cum vom ieși din buclucul ăsta!...

*

* *

Chryslerul Imperial argintiu cu număr înregistrat în U.S.A., statul New York, coti pe Via Dante și se avântă cu mare viteză spre periferia orașului. Trecu pe lângă Stazione Lolli, străbătu cartierul Perpignano și, după ce ieși la șoseaua deschisă, porni să înghită spațiile, ca un avion care se pregătește să decoleze. Iluzia era întărită și de suspensia perfectă, care lăsa pasagerilor impresia că plutesc pe perne de aer.

Chryslerul nu-și micșoră viteza nici după ce se angajă pe serpentinele însorite de la Bellocampo. Pe măsură ce mașina urca pantele repezi, peisajul arid, muntos prindea a se lărgi cuprinzând spații tot mai vaste, desfășurând ca pe un ecran

panoramic exuberanta Conca d'Oro, cu oraşul şi Golful Palermo.

Automobilul părăsi şoseaua principală şi coti la dreapta pe un drum îngust, bine întreţinut, străjuit de un indicator pe care scria: „Trecere interzisă. Proprietate particulară".

Cauciucurile late făceau să scrâşnească pietrişul mărunt. După câteva minute de mers, apăru în faţa maşinii o vilă albă, cu terase suspendate şi linii suple, de un modernism îndrăzneţ ce amintea influenţa lui Corbussier. O grădină luxuriantă, perfect întreţinută, înconjura clădirea.

Chryslerul opri în dreptul unei scări late de marmură, dominată de un portic înfăşurat în iederă. Un servitor vârstnic, ce purta cu demnitate o vestă neagră cu dungi galbene, coborî în grabă scările şi deschise portiera limuzinei, aplecându-se ceremonios.

Coborâră doi bărbaţi în haine închise la culoare şi de o croială impecabilă.

– *Don* Calo vă aşteaptă, rosti protocolar servitorul, poftindu-i cu un gest să-l urmeze.

În calea lor se deschiseră automat canaturile de sticlă ale unei uşi prevăzute cu celulă fotoelectrică. Pătrunseră într-un hol vast, în care domnea o răcoare plăcută, în contrast cu zăpuşeala de afară. După ce ochii vizitatorilor se deprinseră cu semiobscuritatea încăperii, deslușiră un interior de o eleganţă sobră, în care culorile dominante erau albul şi negrul. Pe pardoseala de marmură neagră erau întinse covoare albe, ca şi fotoliile adânci îmbrăcate în satin.

Străbătură apoi un salon împodobit cu câteva pânze de Modigliani, Duffy şi Chirico şi intrară într-o bibliotecă somptuoasă cu rafturi încărcate de cărţi legate în piele de Cordova. Un perete de sticlă privea spre Conca d'Oro.

Dinapoia unui birou de abanos îşi ridică anevoie corpul elefantin *Don* Calo Castiglione. Ochii lui vioi, scufundaţi parcă în osânză, măsurară din cap până la picioare cei doi vizitatori. Fu salutat cu formula stereotipă:

– *Hello*! *Don* Calo!

Amfitrionul îşi lărgi gura într-un zâmbet de o amabilitate onctuoasă.

– Bine ați venit în Sicilia, îi întâmpină el, prefăcându-se că nu le-a observat răceala.

Întinse mâna sa grasă cu degete moi primului vizitator.

– Ce mai faci, Jack? Câți ani sunt de când nu ne-am mai văzut?

Jack Bolence zâmbi încrețindu-și obrazul gălbui cu pometi proeminenți, mongoloizi. Ochii lui se îngustară sclipind metalic.

– Luna viitoare se împlinesc doi ani.

– N-am să uit niciodată primirea pe care mi-ați făcut-o la Miami, zise *Don* Calo.

– Nu s-ar zice, replică printre dinți însoțitorul lui Jack.

– Veșnic spiritual, Samy!, zise cu afectată prietenie *Don* Calo, întinzându-i și lui mâna.

Când îi simți în palmă degetele umede și vâscoase ca pielea de reptilă, încercă o senzație de repulsie. Zâmbi și Samy:

– Totdeauna mi-a plăcut să spun lucrurilor pe nume, d-aia am și venit aici.

Pe chipul îndeobște fără expresie al lui Samy Barracuda se așternuse un surâs de un cinism atât de crud, încât *Don* Calo simți un fior prin șira spinării. Părul și sprâncenele lui Barracuda erau de un blond spălăcit care se confunda cu albeața cadaverică a feței.

– Luați loc, îi pofti *Don* Calo.

Vizitatorii se cufundară în cele două fotolii care încadrau biroul. Se așeză și *Don* Calo.

– Ce preferați, un scotch, whisky sau un pahar de vin sicilian?

– Indiferent, zise Samy tărăgănat și monocord.

– Vin, firește, spuse Jack.

– *Marsala 1915* și... whisky, porunci *Don* Calo servitorului care dispăru.

– *Don* Calo, nu e în firea mea să fac introduceri, așa că am să intru direct în subiect, spuse Jack, de îndată ce rămaseră singuri.

– Te rog, spuse *Don* Calo.

– Marele *Boss* a rămas neplăcut impresionat de arestarea lui Vincenzo Genovese. A regretat mult că n-ați răspuns cu aceeași monedă la ospitalitatea pe care noi am oferit-o oamenilor dumneavoastră. Mă refer, *Don* Calo, la cei care-și căutau refugiul în Statele Unite când poliția italiană începea să devină supărătoare. Vincenzo spera să găsească aici un adăpost...

Intrarea servitorului cu băuturile comandate îl făcu să se întrerupă.

– Poți să pleci, Pietro, ne servim singuri, zise *Don* Calo.

Servitorul înclină tăcut din cap și părăsi încăperea.

Amfitrionul umplu paharele.

Jack aspiră aroma vinului vechi, apoi îl sorbi pe îndelete.

Samy dădu peste cap whisky-ul. Când *Don* Calo voi să-i umple din nou paharul, ridică mâna.

– Când discut afaceri serioase, îmi place să am capul limpede, rosti Samy sec.

– Nu pot să-mi explic ușurința cu care a fost arestat, reluă Jack.

– Ar fi o explicație, interveni Samy. Poate a fost vândut. Poliția federală a pus pe capul lui un premiu de 25.000 de dolari.

Don Calo, care își sorbea tacticos vinul, puse brusc paharul pe birou.

– Samy Barracuda, te poftesc să nu uiți cu cine stai de vorbă.

Se congestionase la față. O venă începu să-i zvâcnească vizibil la tâmpla dreaptă.

Jack ridică mâinile în aer, înclinând ușor capul:

– Nu vreau să ne înțelegeți greșit, *Don* Calo. Persoana dumneavoastră este deasupra oricăror bănuieli, interveni el împăciuitor. Premiul putea să ispitească pe unul din oamenii dumneavoastră.

Don Calo replică aspru:

– Adevărata identitate a lui Vincenzo nu o cunoșteam decât eu, *Don* Serafino, Joe Marcucci și *Don* Gino. Ultimii trei sunt morți. Niciunul din ei nu s-ar fi mânjit pentru 25.000 de dolari.

– Nici *Don* Gino?, vorbi suav Samy.

– *Don* Gino ar putea fi bănuit. N-a fost „măturat" din ordinul dumneavoastră, *Don* Calo?, zise Jack.

– Nu! Gino n-a fost executat pentru trădare. Ținea să pună mâna pe putere. Prin orice mijloace. L-a ucis pe Joe, a încercat să mă ucidă și pe mine.

– Ați uitat că a încercat să-l compromită și pe Vincenzo, făcând să fie fotografiat sub noua lui înfățișare, în holul hotelului „Miramar"?

– Gino a văzut în Vincenzo un eventual concurent la șefia organizației noastre. De acord. Însă modul în care a fost arestat Vincenzo îl absolvă pe Gino de orice vină în această privință.

Don Calo își încleștă mâinile de brațele jețului său.

– De ce n-am presupune că oamenii dumneavoastră l-au vândut?

– Fiindcă în afară de doctorul care i-a făcut operația estetică și fostul lui șofer – pe care l-a lichidat de altfel în tren – nimeni nu-i cunoștea noul său chip.

Nici Jack Bolence, cel mai bun prieten al lui, spuse Samy arătând cu un gest pe însoțitorul său.

Jack zâmbi prietenos, ridicând iarăși mâinile. Ochii i se îngustară căpătând o expresie râzătoare.

– Să facem pace, *Don* Calo. Imputările n-au niciun rost. Principalul e să-l scoatem din mâinile poliției.

Don Calo rosti, de data aceasta mai îmbunat:

– Credeți că v-am așteptat pe dumneavoastră ca să-i organizez evadarea? În câteva zile va fi liber. Restul însă vă privește. Eu nu-i mai pot garanta securitatea în Sicilia.

– De acord. Puteți preciza data?, întrebă Jack.

– Nu. Vă voi anunța cu o zi înainte.

Jack se ridică din fotoliu, urmat de Samy.

– Perfect. Ne puteți găsi oricând la hotelul „Miramar". Așteptăm semnalul dumneavoastră.

Se ridică și *Don* Calo din jețul său. Chipul îi era înnorat. La plecare nu le întinse mâna...

*

* *

Interfonul de pe biroul comisarului Alberto Cessi bâzâi scurt. Cessi îşi ridică ochii de deasupra dosarului pe care-l studiase până atunci cu atenţie. Îşi scoase ochelarii cu lentile groase şi apăsă pe butonul aparatului...

– A sosit arestatul Vincenzo Scaccia, domnule comisar, se auzi un glas în difuzor.

– Să intre, rosti el.

Îşi frecă uşor cu degetele ochii obosiţi.

Uşa se deschise şi în prag apăru un tânăr cu cătuşe la mâini, escortat de un gardian. Comisarul îl privi îndelung. Tânărul acesta se deosebea mult de clienţii lui obişnuiţi. Aducea mai degrabă a actor de cinema decât a infractor.

– Scoate-i cătuşele, porunci el gardianului.

Gardianul execută ordinul apoi, la un semn al comisarului, ieşi pe sală.

De îndată ce rămaseră singuri, Cessi scoase din buzunar un pachet cu ţigări desfăcut pe care-l întinse arestatului.

– O ţigară?, rosti el prietenos. Renunţase la aerul său oficial. Continuă zâmbind: luaţi loc, domnule Paltin.

Îi arătă un scaun.

Faţa arestatului se însenină.

– Am verificat declaraţiile dumneavoastră şi am constatat că sunt exacte, continuă comisarul. Ambasada României a confirmat că sunteţi scriitorul român Mircea Paltin. S-au completat astfel probele care stabilesc că prezenţa dumneavoastră în rândul oamenilor Mafiei este accidentală. Întâmplarea care a făcut să fiţi luat drept Vincenzo Genovese – alias Vincenzo Scaccia – ne-a părut la început cu totul neverosimilă. Numai comunicările dumneavoastră telefonice, care ne-au permis să zădărnicim o serie de acţiuni puse la cale de Mafie, au pledat în favoarea bunei dumneavoastre credinţe.

Mircea oftă uşurat:

– În sfârşit. Bine că s-a făcut lumină. Începusem să mă exasperez. Sper că acum sunt liber.

Comisarul se lăsă pe spătarul scaunului său.

– Liber... e un fel de a zice.

Mircea încreţi sprâncenele.

– Cum adică?

– Să vă explic. Cei din Mafie au credința că sunteți adevăratul Vincenzo Genovese. În ipostaza că v-aș lăsa să părăsiți liber – ca un simplu cetățean – această clădire, ați trezi imediat bănuieli. Ar presupune fie că ați fost eliberat în schimbul unei declarații compromițătoare pentru Mafie, fie că ați fost un agent al nostru, strecurat în mijlocul lor sub o identitate împrumutată. Şi într-un caz, şi într-altul, n-ați mai părăsi viu Sicilia. Față de această situație nu ne rămâne decât să vă ținem arestat în continuare – de ochii lumii, bineînțeles – până când vom reuși să vă scoatem în taină din Sicilia. Comisarul aprinse cu bricheta sa atât țigara lui Mircea, cât şi pe a sa. Să nu vă închipuiți că în Italia veți fi în siguranță. Mâna Mafiei e lungă. Vă poate ajunge şi la Roma, şi la Milano... Am o idee! Vom înscena o sinucidere a lui Vincenzo Genovese în închisoare. Va trebui, evident, să lucrăm cu foarte multă grijă; pentru că Mafia are agenți peste tot. Este un adevăr trist, pe care trebuie să-l recunoaştem însă ca atare.

Mircea aspiră adânc fumul de țigară.

– Perspectiva de a rămâne în continuare prizonierul dumneavoastră nu-mi pare tocmai trandafirie.

Comisarul zâmbi.

– De ce? S-ar putea ca şederea dumneavoastră printre noi să vă fie de un real folos. N-ați venit în Sicilia ca să vă documentați asupra unei viitoare cărți? Ei bine, vă ofer eu această documentare.

Scoase din sertar un dosar voluminos pe care era scris cu litere groase numele lui Vincenzo Genovese şi îl aşeză pe birou în fața lui Mircea.

– Ştiți englezeşte?

– Da, ştiu.

– Aveți aici dosarul complet al lui Vincenzo Genovese întocmit de poliția federală a Statelor Unite. Antecedente, date biografice dezvoltate, legături de afaceri, relații sentimentale, dări de seamă asupra activității sale, liste cu sursele de venituri secrete sau mărturisite şi câte altele. Vă dați seama, domnule Paltin, ce comoară reprezintă acest dosar pentru dumneavoastră. Pe baza lui puteți reconstitui viața lui Vincenzo Genovese fără să omiteți absolut nimic. Ochii

lui Mircea sclipiră. I se oferea o ocazie unică. Comisarul râse. Dacă ați fi avut încă de la început dosarul acesta, ați fi intrat în pielea personajului dumneavoastră fără niciun risc. N-ați mai fi trăit cu spaima în suflet că ați fi putut face vreun gest care să nu-i aparțină.

Comisarul zdrobi în scrumieră țigara pe trei sferturi consumată. În fiecare zi veți fi adus aici, zice-se, pentru cercetări. În realitate veți putea studia în tihnă dosarul folosindu-vă de biroul meu.

– Nu știu cum să vă mulțumesc, domnule comisar.

– Eu trebuie să vă mulțumesc, domnule Paltin, pentru serviciile aduse până acum autorităților italiene. Țin să vă mai atrag atenția că, până la noi dispoziții, veți continua să apăreți – pentru restul lumii – în postura lui Vincenzo Scaccia. Nu trebuie să vă mai repet că e numai în interesul dumneavoastră. Acum deschideți dosarul și lectură plăcută! Eu am să-mi văd de treburile mele, fără să vă deranjez. Țigările astea vă stau la dispoziție.

Comisarul își puse ochelarii pe nas și se adânci în studierea hârtiilor de pe birou.

Mircea luă dosarul și îl desfăcu...

– Ah, mă scuzați!, îl întrerupse comisarul. Prietenul dumneavoastră, unchiul Gino, a fost ucis în spital. I s-a administrat o injecție cu acid sulfuric.

*

* *

Jack Bolence stătea în fața ferestrei deschise și fuma. Amurgul așternuse pe cer tonuri viorii. Camera de hotel, de o somptuozitate stereotipă, era cufundată în penumbră. Samy Barracuda, adâncit într-un fotoliu, se delecta cu un whisky *House of Lords*. Părul lui, parcă pudrat cu făină, se detașa net pe fundalul negru al unui dulap-bar de lac.

– De cinci zile suntem aici și... nimic, vorbi Samy cu glasul lui tărăgănat, în cinci zile noi îl scoteam și de la Sing-Sing.

– Nici mie nu-mi place așteptarea asta, zise Jack. *Don* Calo nu e de anvergura lui *Don* Serafino.

– Să sperăm că amicul tău n-a făcut nicio declarație compromițătoare, reluă Samy, după ce sorbi o gură de whisky.

– Dacă Vincenzo ar fi vorbit, ar fi urlat acum toate ziarele, zise Jack iritat.

– Ești optimist. Cine-mi garantează că poliția n-a folosit metode noi spre a-l face să vorbească? Adu-ți aminte de Dirty Jim. L-au injectat cu derivatul de mescalină, i-au făcut narcoză și... Dacă nu-l curățam la timp cu arsenic, ar fi spus și cât lapte a supt de la mă-sa.

Jack își schimonosi gura într-un fel de rânjet.

– Cam văd eu unde vrei să ajungi.

– Și crezi că ar fi soluția cea mai proastă?

– Nu-ți dezminți numele. Ești o adevărată barracuda. De data asta însă nu-ți poți pune în valoare talentele. Știi că trebuie să-l ducem viu la New York.

– Din păcate, oftă Samy.

Goli paharul, apoi râse.

– N-ar fi exclus să-și blesteme și ceasul în care s-a născut, dacă va fi să ajungă viu și nevătămat la New York.

Jack făcu un gest de plictiseală.

– Lasă-mă în pace cu ideile tale tâmpite. Numai ție ți-a trecut prin cap că n-ar fi el.

– N-aș crede că sunt tocmai tâmpite.

– La New York ai să te convingi că e el. Doctorul Butler, care i-a aranjat mutra, are să-l recunoască.

Telefonul de pe comodă zbârnâi scurt. Jack și Samy se uitară unul la celălat.

– Eh?, exclamă Samy, umplându-și din nou paharul.

Jack ridică receptorul.

– Alo!

De la celălalt capăt al firului se auzi o voce neutră.

– Vi s-au reținut biletele de avion pentru mâine seară.

Comunicarea se termină. Jack lăsă receptorul în furcă.

– Semnalul!, zise el.

– Când?

– Mâine seară.

– Bine că plecăm!, exclamă Samy. Căldura de aici a început să mă plictisească.

*
* *

Escortat de paznicul său, Mircea Paltin intră în cabinetul comisarului Cessi.

Ca de obicei, gardianul îi scoase cătușele, apoi se retrase.

Cessi îl pofti pe Mircea să ia loc.

– Ei, am avut dreptate? A fost instructivă lectura?, întrebă el zâmbind.

– Mai mult decât instructivă, pasionantă!

Comisarul se ridică de la birou.

– Cineva vrea să te cunoască, domnule Paltin.

Se îndreptă spre o ușă mică, pe care o deschise.

Un bărbat înalt, robust, cu părul tuns perie intră în încăpere. Avea ochi albaștri, pătrunzători și o mustață cenușie scurtă. Hainele negre erau frumos croite. Purta în colțul gurii o pipă din care pufăia tacticos.

– Domnul inspector-șef Giorgio Schiarelli din Interpol, spuse comisarul.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule Paltin, spuse inspectorul-șef strângându-i cordial mâna.

La invitația comisarului, noul venit se așeză pe un scaun, lângă Mircea.

– Domnul inspector-șef Schiarelli, spuse Cessi, este delegat de Interpol să se ocupe de cazul dumneavoastră.

Inspectorul-șef pufăi de câteva ori din pipă, apoi se întoarse spre Mircea.

– Domnule Paltin, cazul dumneavoastră interesează îndeosebi Interpolul prin originalitatea modului în care ați pătruns în rândurile Mafiei, dar mai ales prin poziția pe care ați obținut-o în sânul acestei organizații, împrumutând personalitatea lui Vincenzo Genovese. Adevăratul Vincenzo Genovese este mort. Dosarul lui îl cunoașteți. Elementele acestea v-ar permite să vă jucați mai departe rolul fără mari riscuri.

Mircea îl privi îndelung.

– După câte înțeleg, îmi propuneți să intru cu bună știință în gura lupului.

Inspectorul-şef clătină din cap.

– Exact. Asta este propunerea noastră. Dacă aţi accepta, aţi aduce un mare serviciu umanităţii. Ne-aţi sprijini in lupta pe care o ducem împotriva terorismului mafiot, împotriva traficului internaţional de stupefiante şi a organizaţiilor gangstereşti care constituie azi unele dintre cele mai grave racile ale lumii civilizate.

– Credeţi-mă, domnule inspector-şef, nu mă văd deloc în postura lui James Bond. Eu sunt scriitor, nu personaj de roman, protestă Mircea.

Giorgio Schiarelli zâmbi.

– Nu uitaţi că romanele trăite au o valoare sporită tocmai prin autenticitatea lor. Fiindcă sunteţi scriitor ar trebui să înţelegeţi cât de important ar fi aportul dumneavoastră dacă aţi accepta propunerea noastră. Mircea se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe gânditor în lungul şi în latul încăperii. Fumul albăstrui din pipa inspectorului-şef se înălţa în arabescuri măiestre spre tavan. Mircea se opri brusc în dreptul lui Schiarelli.

– Presupunând că aş fi de acord cu ideea dumneavoastră, de unde ştiţi că m-ar mai accepta în mijlocul lor? Poate că arestarea mea a trezit bănuieli. Ştiţi prea bine că am fost arestat de carabinieri fără ca eu să fi opus vreo rezistenţă.

– Nici în privinţa asta n-aveţi a vă teme, replică inspectorul-şef calm. Ca să vă daţi seama de importanţa ce vi se atribuie în sânul Mafiei, pot să vă aduc la cunoştinţă un fapt semnificativ. În momentul acesta se află la Palermo două personaje deosebit de marcante din Mafia americană: Jack Bolence şi Samy Goldauer...

– Zis Barracuda, completă Mircea.

– Perfect!, exclamă jovial inspectorul-şef. Cu o materie atât de bine învăţată, e păcat să nu vă prezentaţi la examen... Şi acum să continui. Bolence şi Barracuda au sosit cu o misiune precisă. Să ceară Mafiei siciliene să vă asigure evadarea din închisoare.

– Oh!

– Mai mult decât atât. Dispunem de informaţii potrivit cărora această evadare ar urma să aibă loc mâine. Depinde numai de dumneavoastră ca evadarea să reuşească.

– Ei bine! Cu alte cuvinte, i-ați lăsa să mă răpească, exclamă Mircea.

– Pardon, v-am lăsat să evadați! E o diferență. De altfel, sunt autorizat să vă asigur că în tot timpul misiunii dumneavoastră veți fi sprijinit din umbră de elemente ale poliției.

Inspectorul-șef scutură scrumul din pipă, apoi și-o umplu din nou cu tutun.

– Veți avea un nume cifrat. După cum vedeți, ne-am gândit la toate. Chiar și la o arestare a doctorului Butler, pentru a preveni o eventuală confruntare cu acesta. Inspectorul începu să-și îndese pe îndelete tutunul în pipă. E de ajuns acordul dumneavoastră ca întregul aparat să se pună în mișcare.

Mircea se opri nehotărât în mijlocul încăperii. Ispita era puternică. Oferta lui Schiarelli îi deschidea perspective captivante. I se dădea prilejul să trăiască o aventură unică în felul ei. Ciudat! Curiozitatea și setea de acțiune începuseră să-i covârșească teama.

Inspectorul-șef își aprindea pipa, urmărind cu coada ochiului lupta lăuntrică, zugrăvită destul de transparent pe chipul lui Mircea. Aruncase cu îndemânare nada.

Mircea își dădea seama că inspectorul-șef era un abil psiholog, priceput să folosească cele mai potrivite argumente în favoarea tezei sale. În definitiv, nu i se cerea decât să continue un joc în care intrase din întâmplare.

Până acum se descurcase destul de bine fără să se fi bizuit pe sprijinul nimănui. De data asta poziția lui devenea mult mai puternică. Știind că are spatele acoperit, se va putea avânta în acțiune cu încredere sporită. Evident, primejdiile nu vor lipsi. Lui îi plăceau însă senzațiile tari, fiindcă îi stimulau spiritul combativ.

Se opri în fața lui Schiarelli.

– Domnule inspector-șef, n-ar fi exclus să accept. Până mâine am să vă dau răspunsul meu definitiv.

– Bine. Dacă vă hotărâți, veți primi instrucțiunile necesare îndeplinirii acestei misiuni. De pildă, numele dumneavoastră conspirativ, persoana prin intermediul căreia veți purta legătura cu Narcotic Bureau, cifrul prin care vom comunica, posibilitățile de contactare și altele. Atunci, pe mâine.

– Pe mâine, domnilor.
Se întunecase.

*
* *

Firmele de neon de pe Via della Liberta aşterneau tonuri roşii, verzi, albastre pe obrajii trecătorilor, care se scurgeau pe trotuare ca într-o procesiune fără sens. Pe uşile deschise ale localurilor se revărsau până la stradă stridenţe ritmate, suprapuse într-o asurzitoare încâlceală sonoră. Aburi de mâncare, efluvii de parfumuri ieftine, miros acru de fructe putrezite, duhoare de gunoaie pluteau în aerul supraîncălzit.

Dincoloanadeautomobilecareseîndreptaspre Giardino Inglese, se desprinse o dubă a poliţiei, care coti pe Via Arhimede.

Pe această stradă, circulaţia fiind mult mai redusă, duba îşi spori viteza. Aproape de întretăierea cu Via Carini, fu depăşită de o limuzină Alfa Romeo. Din limuzina care gonea acum paralel cu maşina poliţiei fu aruncată deodată o bombă lacrimogenă, care pătrunse pe fereastra deschisă în cabina şoferului dubei, unde explodă. Uluit, orbit de gazele usturătoare, şoferul pierdu controlul asupra volanului. Maşina coti brusc spre dreapta, urcă pe trotuar şi se propti într-un stâlp de beton.

Gardianul care stătea alături pe banchetă nu avu timp să-şi pună în funcţie mitraliera. Portiera din dreptul său fu deschisă brusc din afară şi un individ îi smulse arma din mână. Înăbuşit de gaze, cu ochii arşi de usturime, gardianul îşi acoperi faţa cu palmele.

O limuzină Fiat 1800 opri în urma maşinii poliţiei.

Când uşa din spatele dubei se deschise şi un gardian apăru în cadrul ei, o altă bombă lacrimogenă lansată din Fiat făcu explozie.

Din Fiat coborâră trei bărbaţi cu măşti de gaze, care îi dezarmară pe gardienii scoşi deja din luptă de efectul bombei. Cu cheile găsite asupra unuia din ei, descuiară celula dubei, din care-l scoaseră pe Mircea Paltin, orbit de gaze.

Mircea se simţi luat pe sus, coborând din dubă şi împins apoi într-altă maşină. Auzi zgomot de portiere trântite şi

huruitul motorului care accelera. Maşina porni atât de brusc, încât el avu senzaţia că se cufundă în spătarul banchetei. Operaţia durase exact şaptezeci şi cinci de secunde...

Mircea îşi apăsă cu palmele ochii care-l usturau îngrozitor. Se afla între doi bărbaţi. Unul dintre ei îi dădu o batistă udă, cu care începu să-şi tamponeze ochii. Inima îi bătea nebuneşte.

Marea aventură începuse mai devreme decât prevăzuseră Cessi şi Schiarelli.

Se simţea ca şi când s-ar fi lansat din înaltul unei trambuline într-o mare cu ape reci, neprietenoase.

După tangajul maşinii îşi dădu seama că aceasta cotise cu mare viteză pe o stradă la dreapta, apoi pe alta, la stânga.

Auzi fluieratul ascuţit al unui agent de circulaţie.

Maşina luă iarăşi o curbă pe două roţi.

– Mai repede, Paulo!, rosti bărbatul din stânga lui Mircea. Mai repede!

Mircea încercă să deschidă ochii.

Lacrimile îi înceţoşau vederea. Se tamponă din nou cu batista. Usturimea începuse să scadă.

Auzi strigătul unei femei, în vreme ce maşina viră brusc la stânga. Furios, şoferul scăpă o înjurătură.

Maşina îşi continuă drumul cu aceeaşi viteză încă două sau trei minute. Mai coti o dată şi se opri brusc.

Mircea se simţi tras de braţ.

– Coborâţi!

Condus de bărbatul din dreapta, ieşi din maşină. Ochii aproape că nu-l mai usturau, dar continuau să-i lăcrimeze.

Mircea zări parcă printr-o pânză de apă o stradă pustie, luminată zgârcit de câteva felinare strâmbe. Între casele înalte, înghesuite unele într-altele şi înşiruite de o parte şi de alta a străzii, pluteau ca nişte fantome albe rufe întinse la uscat pe frânghii invizibile. Prin ferestrele deschise ale clădirilor, răbufnea o muzică de dans sălbatic retransmisă prin zeci de aparate de radio.

În dreptul unui teren viran, înconjurat de un gard dărăpănat, acoperit cu afişe zdrenţuite, aşteptau două maşini. O Alfa Romeo al poliţiei şi o limuzină Lancia.

Mircea se pomeni împins spre Alfa Romeo.

– Repede!, îi şopti însoţitorul.

Nedumerit, se lăsă condus până la maşina poliţiei. Portiera se deschise, lăsând să apară un braţ care-l trase energic înăuntru. Maşina demară.

Mircea se trezi între doi carabinieri. Unul din ei îi puse pe cap o şapcă de uniformă.

– Scoateţi-vă haina!, spuse celălalt, începând să-l dezbrace. Apoi îi întinse o tunică de carabinier... Îmbrăcaţi-o!, rosti acesta scurt.

Vederea lui Mircea se limpezise.

În vreme ce-şi punea tunica, văzu defilând prin faţa ferestrelor maşinii o piaţă largă, cu o fântână secătuită în mijloc. Mai străbătură o stradă îngustă, întunecată, apoi pătrunseră într-o arteră puternic luminată şi cu circulaţie intensă.

Lancia îi urmări un timp, coti la dreapta, pe o stradă dosnică şi dispăru.

Carabinierul care conducea maşina întoarse capul şi aruncă o privire rapidă asupra lui Mircea ca şi când ar fi vrut să-i verifice ţinuta. Zâmbi, apoi apăsă pe accelerator. Puse în funcţie sirena.

Pe culoarul eliberat de maşinile care se dădeau la o parte la semnalul sirenei, Alfa Romeo gonea cu peste optzeci de kilometri pe oră.

Carabinierul din stânga şoferului îşi consultă ceasul-brăţară.

– Accelerează!, porunci el. Alfa Romeo îşi spori viteza.

Pe măsură ce se apropiau de marginea oraşului, circulaţia se rărea. Nu mai era necesar să folosească sirena. Clădirile mari şi somptuoase lăsau acum locul unor case mai modeste, mai întunecoase. Trecură pe lângă o fabrică. Urmară apoi câteva terenuri virane, întrerupte de case sărăcioase.

În depărtare apăru o lumină roşie, legănată ritmic.

– Baraj!, rosti laconic şoferul.

– Sirena!, porunci carabinierul din dreapta sa.

Vuietele modulate ale sirenei prinseră iarăşi să străpungă noaptea. Lumina roşie se apropia necontenit. Deodată încetă să se mai legene.

Alfa Romeo, lansată cu aproape o sută de kilometri pe oră, trecu fără a fi împiedicată prin barajul poliției.

Apoi ieşi în plin câmp...

*

* *

La ora nouă şi un minut, Jack Bolence şi Samy Barracuda sosiră la aeroport.

Formalitățile îmbarcării durară mai mult ca de obicei. Şi Jack, şi Samy simțeau instinctiv că sunt urmăriți de privirile mai multor agenți de poliție îmbrăcați în civil. Dar afişau o nepăsare totală. Observară prezența unor carabinieri în preajma avioanelor care aveau să plece în cursă. Avionul PANAM cu destinația Tunis se bucura de o supraveghere specială.

Samy întoarse spre Jack ochii săi terni şi bulbucați ca de peşte şi rosti alene printre dinți:

– Întotdeauna mi-a plăcut să am gardă de onoare la plecare.

Jack râse, făcând să-i apară şi mai proeminent pometii mongoloizi.

– Cred că nici regina Angliei nu e mai bine păzită.

Când ajunseră în dreptul pasarelei, Samy îi făcu un semn aproape imperceptibil lui Jack.

– Ține-mă să nu leşin, sunt copeşit de atâta cinste, zise el arătând cu o uşoară înclinare de cap spre un grup de bărbați care stăteau în stânga pasarelei. Priveşte, şi Interpolul, şi F.B.I.-ul, şi Narcotic Bureau!...

– Imbecilii! Şi-or fi închipuind că îl cărăm pe Vincenzo în valiză!

Se urcară în avion şi îşi ocupară locurile.

*

* *

Inspectorul-şef Schiarelli urmări îndelung cu privirile avionul care îşi luă zborul spre Tunis. Cu gesturi molcome, îşi scutură de scrum pipa. O umplu din nou cu tutun şi o aprinse. Pufăi de câteva ori, înconjurându-se de un norişor de fum, pe

care briza îl risipi repede. Se uită pe sub sprâncenele-i stufoase la inspectorul Graves din Narcotic Bureau.

– Ce priviri ironice şi pline de desconsiderare ne-au aruncat concetăţenii dumitale, Mr. Graves, zise el. Plecarea lor dovedeşte că lovitura le-a reuşit.

Inspectorul Graves îşi adânci mâinile în buzunarele hainei de lustrin, boţită şi deformată. Să tot fi avut patruzeci de ani. Părul, jumătate albit, obrajii, brăzdaţi de cute adânci, corpul masiv, uşor încovoiat îl făceau să pară cu zece ani mai vârstnic.

– Sunt formidabili indivizii ăştia, spuse el cu ciudă. Ne-au luat prin surprindere. Ce-o fi zicând bietul scriitor?

– Cui i-ar fi trecut prin cap că vor devansa cu o zi răpirea? Schimbarea aceasta a fost hotărâtă probabil în ultimul moment. Mă simt vinovat faţă de acest om.

– Nu trebuie să ne facem prea multe griji, zise Schiarelli. Aţi văzut ce bine s-a descurcat în Sicilia. Regret doar că nu i-am dat cifrul şi nu am stabilit mijloacele de contactare cu oamenii din Narcotic Bureau. Va trebui, Mr. Graves, să te ocupi personal de această problemă.

– Nici vorbă. Chiar în noaptea asta plec la New York.

Inspectorul Will Parker din F.B.I. îşi şterse cu batista ochelarii cenuşii pe care-i purta şi noaptea. Pe cât de şleampăt era inspectorul Graves, pe atât de pus la punct arăta Parker.

– În ceea ce mă priveşte, împărtăşesc părerea lui Mr. Schiarelli. Sunt convins că Mr. Paltin va lua legătura cu Narcotic Bureau de îndată ce va intra în posesia unor informaţii utile, aşa cum a procedat de altfel şi cu poliţia de aici.

– Totuşi nu e prea uşor să te avânţi în bârlogul lupilor fără să ai nicio experienţă, spuse Cessi. Hm! Ştiţi ce facem noi acum?

Vrem să scoatem castanele din foc cu mâna altuia.

Cei patru bărbaţi se îndreptară spre limuzina Alfa Romeo care-i aştepta la marginea pistei betonate.

Un agent stătea lângă şofer şi asculta ultimele comunicări prin telefonul de la bord.

– Ce mai e nou, Ranucio?, întrebă Giorgio Schiarelli, după ce îşi mută pipa în colţul gurii.

– La barajul de la Merzomonreale a fost prins un contrabandist de țigări. Barajul de la Resuttona semnalează capturarea unui dezertor, încolo, nimic nou, răspunse agentul.

– Sunt ingenioşi concetățenii mei, rosti cu uşoară ironie inspectorul Graves. Îți scapă printre degete ca argintul viu.

– Nici pe departe, ripostă Schiarelli. Aici e mâna Mafiei noastre.

*

* *

Mircea Paltin era uluit de precizia cu care se desfăşurase răpirea sa. Maşina poliției ieşise din Palermo prin Corso Calatafini şi, după ce urcase panta domoală spre Monreale, pornise cu mare viteză spre Partinico.

Falşii carabinieri nu scoteau niciun cuvânt. Aplecat asupra volanului, şoferul conducea maşina într-o alură infernală. Tipul din dreapta lui Mircea se uita din când în când pe fereastra din spate, spre a se asigura că nu sunt urmăriți. Aparatul de recepție acordat pe lungimea de undă folosită de maşinile poliției le permitea să intercepteze toate ordinele transmise prin radio.

Înainte de a intra în Partinico, automobilul coti la dreapta, pe un drum şerpuit, de țară.

După vreo doi kilometri de mers, intrară în curtea unei ferme, ocoliră o casă lungă cu etaj, cufundată în beznă, apoi pătrunseră într-o magazie ale cărei uşi se închiseră în urma lor. Lui Mircea începuse să-i placă această spectaculoasă goană nocturnă.

În fundul magaziei se aprinseră luminile de bord ale unui alt automobil.

Mircea se pomeni predat unor indivizi îmbrăcați în haine de țară. Şapcă, veston negru, pantaloni bufanți, cizme scurte cu carâmbi moi.

Fu dezbrăcat de uniformă şi i se înapoiară hainele. Se schimbă în câteva minute, apoi luă loc în Fiat, alături de şofer. Alți doi tipi se instalară pe bancheta din spate.

Maşina ieşi din magazie, traversă cu luminile stinse

curtea fermei, apoi se angajă pe drumul şerpuit, îndreptându-se spre nord.

În ciuda aspectului său ponosit, Fiatul se comportă foarte bine. Unul dintre însoţitorii lui Mircea îl împodobi cu o mustaţă falsă şi îi trase pe cap o şapcă ţărănească.

Când să traverseze calea ferată care lega Palermo de Castellamare, se încrucişară cu o maşină cu carabinieri, care le făcură semn să oprească.

Un carabinier tânăr, înarmat cu o lanternă puternică, deschise portiera din faţă a Fiatului şi, după ce lumină chipurile ocupanţilor, întrebă cu asprime:

– Unde mergeţi?

– La Castellamare, spuse conducătorul Fiatului. Avem un proces mâine dimineaţă.

– N-aţi întâlnit o maşină cu carabinieri?

– Nu. N-am întâlnit, răspunse placid conducătorul.

– Bine. Puteţi pleca.

Mircea fu ispitit să ceară ajutorul carabinierilor, dar se abţinu. Aventura începuse să-l captiveze.

La urma-urmei, de ce nu s-ar descurca şi fără sprijinul lui Narcotic Bureau.

Fiatul demară domol, Până în golful Castellamare nu mai întâmpinară nicio dificultate. Opriră la o cotitură. Oamenii de pe bancheta din spate coborâră, poftindu-l şi pe Mircea să-i urmeze. Fiatul se puse în mişcare şi dispăru după un desiş.

Bezna era adâncă.

Organizatorii evadării aleseseră o noapte fără lună.

Valurile mării se auzeau izbindu-se de picioarele falezei.

Condus de însoţitorii săi, Mircea porni pe o cărare străbătută de arbuşti sălbatici. Drumul, la început neted, prinse să coboare şi să urce printre stânci. Înaintea lor se deschise deodată o râpă adâncă.

Unul din oameni îl luă de mână şi-i şopti:

– Fiţi atent şi ţineţi-vă bine de mine.

Mircea simţi ridicându-se din hău o răceală umedă şi miros de alge.

Păşea cu teamă pe cărarea strâmtă, mărginită de o parte de peretele cenuşiu al stâncilor şi de alta de bezna prăpastiei.

Fâşâitul valurilor se auzea tot mai deslușit.

Ambianța aceasta misterioasă îi trezi gânduri macabre. Culmea ar fi să facă un pas greşit şi să-şi încheie misiunea în chip stupid, zdrobindu-se de colțurile stâncilor.

Răsuflă uşurat când ajunse la poalele falezei. Într-un intrând al țărmului, îi aştepta o şalupă pescărească. Doi oameni se aflau la bord.

Mircea schimbă a patra oară călăuzele.

Şalupa se îndepărtă de țărm.

Motorul puternic, cu duduitul său lin, apele negre ca păcura, ce alunecau de-a lungul flancurilor vasului, îi aminti-ră lui Mircea o altă călătorie cu şalupa, după primul său contact cu Mafia...

Feericul spectacol nocturn al vulcanului Strombolichio, coastele pitoreşti ale insulelor Lipari... Îi revedea pe unchiul Gino, pe Ugo, pe Michelotto... Ciudat! Toți trei muriseră în împrejurări tragice.

Unchiul Gino sfârşise mutilat într-un spital din Palermo; Ugo pierise sub ochii lui, sau, mai precis, în locul lui, carbonizat sub sfărâmăturile unui automobil; Michelotto îşi dăduse ultimul suflu strivit de şenilele unui tractor...

O bătaie uşoară pe umăr îi întrerupse firul gândurilor.

Pescarul îi arătă cu mâna silueta neagră a unui vapor, care se profila pe orizontul uşor luminat de stele...

*

* *

Don Calo Castiglione stătea pe marginea bazinului şi se uita absent la delfinul care se zbenguia în undele limpezi, luminate de proiectoarele subacvatice. Ținea în brațele-i scurte o minge mare, roşie. Delfinul îi dădea târcoale, aşteptând să i se arunce mingea.

În fiecare seară, *Don* Calo se destindea jucându-se cu delfinul. Îl botezase Bimbo. Bimbo era singura ființă de care se ataşase vreodată *Don* Calo.

Pentru delfin se aduceau zilnic cisterne cu apă proaspătă de mare.

Un medic veterinar îi veghea sănătatea, iar un antrenor îl dresa învățându-l cele mai burlești jocuri, menite să descrețească fruntea – îndeobște înnorată de griji – a lui *Don* Calo.

În seara aceasta, nici zburdalnicul Bimbo nu reușea să-l distreze. *Don* Calo era atât de preocupat, încât uitase să-i mai arunce mingea. Delfinul reuși totuși să-l trezească din îngândurare, făcând un salt prodigios și atingându-i cu botul genunchiul. *Don* Calo tresări, fața i se lumină de un zâmbet, apoi aruncă mingea, cu care Bimbo porni să se joace plin de voie bună.

Cosa Nostra americană manifesta de la o vreme veleități de supremație asupra Mafiei siciliene și asta îl supăra foarte pe *Don* Calo Castiglione. Atitudinea celor doi emisari de la New York fusese de-a dreptul insolentă. Marele *Boss* de dincolo de Ocean știa că *Don* Calo avea nevoie de ajutorul său în lupta pe care o ducea cu organizația lui *Don* Cirro. Luptele acestea trebuiau să înceteze, își zicea *Don* Calo. Frământările din sânul Mafiei făceau jocul dușmanilor ei. Autoritățile italiene luaseră ofensiva.

Un mare număr de mafioți – cu situații mărunte în organizație – fuseseră arestați. Din fericire știau prea puține lucruri. *Piesele de 90* – căpeteniile Mafiei – erau atât de bine ferite de orice contact cu marea masă a mafioților de rând, încât nu puteau fi compromise de declarațiile celor puși sub anchetă. Starea aceasta de lucruri nu avea să dureze la infinit.

Arestarea lui Vincenzo Genovese constituise un serios prilej de alarmă. Pentru întâia oară fusese arestat un personaj de prim-plan. Declarațiile lui ar fi putut compromite oameni foarte suspuși.

Cosa Nostra trimisese agenți spre a-l obliga pe *Don* Calo să organizeze cât mai grabnic evadarea lui Genovese. Dar *Don* Calo nu avea de gând să țină seama nici de poveței și nici de presiunile americanilor.

Nu trecuse la fapte decât atunci când socotise condițiile coapte pentru o reușită sigură a evadării. Jumătățile de măsură îi repugnau.

Valetul apăru cu un telefon pe brațe.

– Palermo la aparat, *Don* Calo!, spuse el.

Don Calo luă receptorul și îl duse la ureche.

– Coletul a fost expediat!, auzi el, la celălalt capăt al firului, un glas înfundat, pe care niciun test nu l-ar fi putut identifica.

Don Calo zâmbi şi lăsă receptorul în furcă.

Bimbo se zbenguia în bazin, aruncând snopi strălucitori de apă. Mingea repezită de botul lui alb, lucios, sălta jucăuş deasupra undelor...

Partea a doua

Cenuşă şi orhidee la New York

UMBRA prelungită înaripată a avionului *Super Jet Sunderland-Beauclair* luneca fulgerător pe învelişul oceanului incendiat parcă de ploaia toridă a razelor solare...

Pe cerul orbitor de alb nu se zărea urmă de nor. Un transatlantic care despica anevoie valurile oceanului defila pe sub pântecele argintiu al avionului ce săgeta văzduhul.

Mircea Paltin privea prin lentilele fumurii ale ochelarilor de soare vastul perimetru al orizontului marin,

În avion domnea o răcoare plăcută, care îndemna la somn şi visare. Pasagerii sorbeau alene băuturi de la gheaţă, frunzăreau reviste bogat ilustrate ori contemplau magnificul peisaj oceanic. Stewardesele suple şi graţioase circulau pe culoarul dintre banchete, împărţind gustări copioase şi zâmbete.

Mircea se uită cu coada ochiului la cei doi însoţitori ai săi care păreau să dormiteze. Unul din ei avea mutra unui impasibil om de afaceri. Purta haine închise la culoare şi cravată sobră ca agenţii de Bursă din Londra. Celălalt avea înfăţişarea tipică a actorului idolatrizat de femei. Tânăr, frumos, de o virilitate plină de promisiuni, elegant şi, mai ales, blazat. Cine ar fi bănuit că aceşti doi inşi erau în realitate gangsteri şi că sub pieptii bombaţi ai hainelor purtau pistoale automate? Trecuse epoca gangsterilor cu nas strivit, de boxer, şi cu tors de urangutan. Mircea se ştia bine păzit.

– New York!

În avion se produse oarecare rumoare

Mircea se uită pe fereastră. Departe, la orizont, se conturau țărmurile Brooklinului și ale lui Staten Island. În mijlocul golfului Upper New York apăru statuia albă a Libertății, iar ceva mai departe țâșniră spre cer zgârie-norii Manhattanului.

Mircea zâmbi. Nu și-ar fi închipuit vreodată că va păși pe pământul Statelor Unite împrumutând identitatea unui gangster american de origine italiană. Pașaportul din buzunar îl desemna sub numele unui oarecare Charlie Accardo, cu domiciliul în Queens, New York City.

Accentul lui american nu era impecabil, dar aceasta se putea atribui originii italiene. Nici Vincenzo Genovese, personajul căruia avea să-i dea viață, nu scăpase de un ușor accent sicilian. Această împrejurare îl servea de minune pe Mircea care, deși vorbea corect englezește, nu avusese de unde să dobândească acea patină caracteristică vorbirii locuitorilor New York-ului. La Palermo ascultase de nenumărate ori o bandă de magnetofon care reproducea un interogatoriu luat adevăratului Vincenzo Genovese de către procurorul statului New York. Se străduise să-și însușească nu numai felul de a vorbi al lui Genovese, dar și inflexiunile sale vocale.

Schiarelli și comisarul Cessi îl asiguraseră că izbutise acest tur de forță.

Mircea se întrebă dacă va reuși să treacă de bariera poliției aeroportului. Era evident că nu se putea aștepta la menajamente din partea autorităților americane. Și Schiarelli îl prevenise că numai două sau trei persoane din F.B.I. și din Narcotic Bureau aveau să-i cunoască adevărata identitate. Dacă secretul acesta ar fi fost împărtășit mai multor polițiști, n-ar fi fost exclusă o indiscreție care să-i pună viața în primejdie. Schiarelli avea serioase îndoieli în ceea ce privește probitatea unora din agenții poliției din New York.

La 16 și 30 de minute, avionul aterizează pe Aeroportul „Kennedy", după patru ore și jumătate de zbor.

Când vaporul pe care se îmbarcase în largul golfului Castellamare îl debarcase la Barcelona, tipul cu mutră de agent de bursă și cel cu înfățișare de actor îl și așteptau pe chei. Locurile în avion fuseseră cumpărate din ajun. Evadarea

se desfăşurase după toate regulile artei. La Barcelona autorităţile nu-i puseseră bețe în roate. Paşaportul care i se încredinţase pe vapor părea absolut autentic.

Agenţii vamali de pe Kennedy Airport îi cercetară fugitiv valizele. După o examinare tot atât de sumară a actelor, fu lăsat să treacă.

În faţa aeroportului îi aştepta un Cadillac imens negru. Pe bancheta din urmă stăteau Jack Bolence şi Samy Barracuda.

La apariţia lui Mircea, urmat de cei doi însoţitori, care nu-l părăsiseră din ochi de la Barcelona şi până aici, Jack şi Samy clipiră des. Se aşteptaseră ca înfăţişarea lui Vincenzo să fie schimbată, însă în niciun caz nu-şi închipuiseră că transformarea va fi totală. Statura, culoarea părului, atitudinea aminteau vag de Genovese. Asemănarea se oprea însă aici.

Mircea simţi un fior de emoţie ca pe vremuri, la facultate, în faţa examinatorilor. Şi acum avea să treacă un examen greu.

Se familiarizase cu chipurile lui Bolence şi Barracuda datorită fotografiilor din dosarul lui Genovese. Le cunoştea ticurile, comportarea, legăturile, interesele...

Întinse mâna şi rosti printre dinţi, aşa cum îl auzise pe Genovese vorbind pe banda de magnetofon.

– *Hello*, Jack! *Hello*, Barracuda!

Jack şi Samy îi strânseră mâna.

Intră în maşină şi se lăsă să cadă între ei, pe bancheta din urmă.

Şi pe şofer îl recunoscu, dar nu spuse niciun cuvânt. Joe Davis fusese timp de trei ani şoferul lui Genovese.

Abia după ce Cadillacul se puse în mişcare, Mircea ridică plin de îndrăzneală geamul care despărţea compartimentul şoferului de locurile din spate.

– Joe ştie cine sunt?, întrebă el fără a se adresa anume lui Jack sau lui Samy.

Bolence clipi des, apoi explodă:

– Formidabil! FORMIDABIL!... Dacă nu ţi-aş fi recunoscut glasul şi gesturile, nici eu n-aş fi crezut că eşti Vincenzo.

Şi Samy se scarpină în chica-i alburie.

– Într-adevăr, formidabil. Semeni atât de puţin cu Vincenzo, încât chiar dacă n-ai fi el, ai adormi toate bănuielile. Numai

Vincenzo ar avea tupeul să-şi schimbe radical înfăţişarea şi să ne întindă mâna, tutuindu-ne, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Fireşte, Joe nu ştie că eşti Genovese şi nici nu trebuie să afle prea curând acest lucru, zise Jack. Nu uita că eşti încă pus sub urmărire de poliţia federală.

– Atunci de ce m-aţi adus?, întrebă Mircea sec. Voiaţi să mă verificaţi?

Jack râse.

– Ţâfnos ca întotdeauna. Ar trebui să-ţi schimbi felul ăsta de a fi dacă nu vrei să dai de bănuit că eşti Vincenzo.

Mircea ripostă aspru.

– Dacă vă temeaţi că prezenţa mea la New York v-ar putea crea complicaţii, nu trebuia să mă aduceţi aici. Dacă m-aţi fi întrebat, aş fi preferat să mă stabilesc undeva în Australia sau în America de Sud.

– Să fim serioşi, Vincenzo, rosti Barracuda.

– Charlie!, îl corectă Mircea, ridicând sentenţios mâna.

– Charlie, dacă vrei tu, se supuse Barracuda. În orice caz, nu trebuie să uiţi că plecarea ta intempestivă a lăsat multe lucruri nelămurite. N-ai achitat organizaţiei redevenţele pe ultimul trimestru, cifrate la douăsprezece milioane de dolari. N-ai justificat întrebuinţarea celor şaizeci de milioane de dolari ce ţi s-au încredinţat pentru modernizarea şi mărirea reţelei de cazinouri din Florida şi din Louisiana. N-ai plătit cotele curente pentru ultimele două transporturi de stupefiante. Deţii în seifurile tale personale documente de un interes vital pentru existenţa organizaţiei. Te-ai topit fără să le înapoiezi celor în drept. Registrele tale s-au spulberat. Când controlorii noştri s-au prezentat la sediul tău pentru verificare, n-au găsit decât dulapurile goale.

Mircea înregistră aceste acuzaţii fără să se clintească. Îşi stăpânea emoţia cu deosebită artă. Se mira el însuşi de cutezanţa cu care-şi interpreta rolul. Dumnezeu ştie cum va reuşi să se descurce în acest viespar. Trebuia să joace tare.

Se întoarse spre Jack.

– Ascultă, Jack, mult are să mă mai plictisească peştişorul ăsta?

Pe obrazul palid al lui Barracuda se aşternură două pete roşii.

– Ai grijă să nu te taie. Aripioarele peştişorului sunt foarte ascuţite.

Mircea îşi mută încet privirile asupra lui Barracuda.

– Mă uit la tine şi văd că eşti livid ca un cadavru. Mă întreb cum ai arăta dacă ai fi mort cu adevărat!

Sammy nu răspunse, îşi rezervă riposta pentru altă dată.

– Unde mergem?, întrebă Mircea.

– La noua ta locuinţă, spuse Jack. Vila ta din Tuxedo Park este supravegheată de poliţie.

– Oamenii mei pe unde mai sunt?

– N-ai încredere în oamenii organizaţiei?, întrebă Samy. Ai nevoie de gardă proprie?

– Nu mă mai gâdila mult că încep să strănut şi te fac să sari din maşină în plin mers, zise Mircea.

Samy zâmbi ironic şi întoarse privirile spre fereastră.

– Hai, pace, pace!, zise Jack ridicând mâinile şi plecând uşor capul. Ţi-am anunţat oamenii. Te aşteaptă la noua ta locuinţă.

– Şi, mă rog, unde mi-aţi fixat reşedinţa?

– O vilă în Elmsford. Tot confortul.

– Ah, aproape de Sing-Sing. Frumoasă perspectivă.

– N-ai tu timp să ajungi la Sing-Sing, zise Samy.

– Dacă ar fi după tine, m-ai expedia direct la cimitir, replică Mircea.

Cadillacul părăsise între timp Cross Island Parkway şi se angajase pe podul Bronx Whitestone. De o parte şi de alta se desfăşurau apele albastre ale lui East River. O luă apoi pe Hutchinson River Parkway, traversă Bronxville, Scarsdale şi după zece minute de mers intră în Elmsford. Străbătu oraşelul toropit de văpaia aprigă a soarelui şi, după ce ajunse în suburbiile de nord, ieşi pe un drumeag frumos pietruit, care ducea la porţile de fier ale unui parc. Cadillacul se avântă pe o alee cotită, umbrită de copaci stufoşi şi opri în dreptul unei vile albe, cu coloane dorice.

– Frumos, dar cam izolat, spuse Mircea, uitându-se pe geam.

În acelaşi moment uşile de la intrare se deschiseră şi un tânăr cu părul negru, netezit într-o freză fără cusur, coborî treptele de piatră şi deschise portiera limuzinei.

Jack Bolence coborî cel dintâi, urmat de Mircea şi de Samy.

Urcară scările şi pătrunseră în holul vilei. Înăuntru se aflau câtiva bărbaţi, de o eleganţă oarecum ţipătoare, cu mutre ciudate, care urmăreau o partidă de pocher disputată dârz între patru inşi.

La apariţia lui Mircea şi a însoţitorilor săi, jucătorii întrerupseră partida şi se ridicară în picioare.

Privirile lui Mircea se plimbară încet şi stăruitor asupra fiecăruia în parte.

Indivizii se uitau la el plini de curiozitate.

Sam urmărea cu atenţie reacţiile de pe chipurile acestora.

Mircea nu recunoscu pe niciunul din ei, deşi la Palermo îşi întipărise bine chipurile tuturor gangsterilor din garda lui Genovese. Se întoarse spre Jack şi spre Samy.

– Nu cumva am greşit casa?, întrebă el cu ton ciudat.

– Greşit? Ce te face să crezi?, întrebă Samy.

– Nu văd pe niciunul din oamenii mei.

– Charlie, hai să discutăm în camera de alături, spuse Jack împăciuitor, spre a mai diminua tensiunea din atmosferă.

Urmat de Mircea şi de Samy intră într-o bibliotecă vastă, cu rafturi încărcate de cărţi cu cotoare aurite. Închise uşa.

– Charlie, să discutăm cu cărţile pe masă, zise el, aşezându-se pe braţul unui fotoliu.

– De acord. Sunt prizonierul vostru?

– Nu, zise Jack. Ai fost adus în America pentru a răspunde la o serie de întrebări.

– Refuz să discut în condiţiile de faţă.

Samy zâmbi în colţul gurii.

– Crezi că eşti în măsură să impui tu condiţiile?

– Ascultă, Barracuda! Se pare că ai uitat cu cine stai de vorbă. Este pentru ultima oară că-ţi mai permit să-mi vorbeşti pe tonul ăsta.

Îi întoarse spatele. Încrucişându-şi mâinile la piept, se propti în faţa lui Jack.

– Am impresia că eşti singurul tip cu care mă mai pot înțelege. Vreau să am în preajmă oameni de-ai mei. Şi în al doilea rând, să stau de vorbă cu Marele *Boss*.

– Crezi că Marele *Boss* are timp să stea de vorbă cu un... trădător?

Mircea se răsuci fulgerător pe călcâie şi îl izbi cu dosul palmei în plină față, răsturnându-l peste un fotoliu. Samy smulse brusc de sub haină un pistol pe care-l îndreptă spre Mircea.

Jack îi strigă autoritar:

– Samy, nu întinde coarda!

Barracuda zâmbi iarăşi. Îşi recâştigase surprinzător de repede calmul. Vârâ pistolul în toc.

– Ai dreptate. Ar fi fost un sfârşit prea uşor... Apropo, scumpete, se adresă el lui Mircea. Până când ți se va lămuri situația, Robert Landis va continua să se ocupe şi de sectorul tău. Din ordinul Marelui *Boss*.

Samy se ridică în picioare şi îşi aranjă haina.

Se ridică şi Jack.

– Charlie, într-o oră oamenii tăi vor fi aici. Samy, să mergem.

Rămas singur, Mircea îşi aprinse o țigară. Abia atunci observă că mâna care ținea chibritul îi tremura uşor. De emoție şi în parte de enervare.

Înțelesese că situația lui era mult mai grea decât îşi închipuise.

*

* *

Pedro Alamos, un tânăr portorican cu pielea măslinie şi chip agreabil, care îndeplinea funcția de valet, îl conduse pe Mircea în camera de culcare. Îi pregătise baia şi orânduise în odaia care servea drept garderobă cele patruzeci şi şapte de costume ale lui Genovese.

Mircea făcu un duş fierbinte care-l învioră şi-i mai risipi gândurile. Când ieşi de sub duş, Pedro îi şi puse pe umeri un halat alb, pufos.

– Vă bărbieresc, *Sir*?, întrebă portoricanul cu deferență.

Mircea îşi privi în oglindă barba care începuse să-i umbrească obrajii.

– Prefer să mă bărbieresc singur, spuse el.

– Cum doriţi, *Sir*.

Zbârnâitul maşinii electrice de ras întovărăşea monoton tumultul gândurilor lui Mircea, care adoptase o mască imposibilă, menită să-l plaseze în ochii lui Pedro pe un piedestal demn de renumele lui Genovese.

Tânărul acesta, care-i urmărea prevenitor fiecare mişcare, începuse să-l irite. Portoricanul era desigur un spion în slujba organizaţiei. Ar fi pus rămăşag că Samy i-l alesese.

Când se înapoie în dormitor, Mircea constată că Pedro îi şi pregătise un costum de seară, negru cu spic auriu.

– M-am gândit că poate doriţi să ieşiţi în seara aceasta, *Sir*.

Mircea se întinse pe pat.

– Am să mă odihnesc puţin. Dacă mă caută cineva, să mă anunţi imediat.

Portoricanul se înclină.

– Prea bine, *Sir*.

Apoi ieşi, închizând uşa în urma sa.

Mircea se gândi că era înţelept să continue a juca rolul lui Genovese, chiar şi după ce rămânea singur. N-ar fi fost exclus ca fiecare mişcare a sa să fie urmărită de obiectivul unei camere de televiziune. Îşi puse mâinile sub cap şi închise ochii, ca şi când n-ar mai fi avut altă preocupare. În acest timp continua să eşafodeze un plan de bătaie, cu mai multe ipoteze, spre a nu fi surprins de evenimente. Aţipi însă pe nesimţite. Oboseala grija, emoţiile avuseseră ultimul cuvânt...

Îl trezi din somn un ciocănit în uşă. Când deschise ochii, constată că începuse să se întunece. Copacii din faţa ferestrei filtrau lumina asfinţitului, cufundând încăperea într-o ambianţă verzuie ca un fund de mare. Într-o frântură de secundă, Mircea îşi aminti că trebuia să reintre în pielea personajului său.

– Cine e?, strigă el, făcând pe somnorosul.

Uşa se deschise lăsând să apară în cadrul ei capul lui Pedro.

– *Mr*. Sid Capozzolo.

Mircea îi repetă mintal numele. Capozzolo! Făcea astfel să-i revină cu mai multă precizie în minte capul pătrat, părul tăiat, perie, pata mică neagră de lângă colțul gurii, gâtul scurt, ochii șireți ai individului care îndeplinea rolul de locotenent al lui Genovese împreună cu alți trei inși: Abe Macchia, Reggie Lascalzo și Jack Moran, pe care însuși Genovese îl lichidase în trenul de Palermo. Capozzolo însemna un nou examen. Un examen foarte greu, fiindcă de data aceasta avea de-a face cu un intim al lui Genovese. Cu unul dintre acei oameni care cunoșteau fiecare gest, fiecare inflexiune a vocii, fiecare ciudățenie a răposatului Vincenzo.

– Să intre, rosti Mircea, ridicându-se într-un cot.

Pedro își trase capul după ușă așa cum un melc își trage capul în cochilie.

Mircea îi auzi glasul ciudat, rostind cu brutalitate tipic gangsterească:

– Poftește înăuntru, șefule. *Mr.* Accardo te așteaptă.

Mircea zâmbi. Pedro uitase să mai facă pe valetul stilat.

Capozzolo intră în dormitor. Era mult mai voinic decât și-l închipuise Mircea. Pedro închise ușa în urma lui. Capozzolo înaintă doi pași, apoi se opri brusc. O expresie de profundă stupefacție i se întipărise pe față.

– *Hello*, Sid!

– *Hello... boss*!, exclamă nedumerit Capozzolo.

– Eh, ce te tot zgâiești la mine? Nu mă mai recunoști?

Capozzolo se legăna când pe un picior, când pe celălalt.

– Ce să zic, *boss*, dacă nu mi-ar fi spus Bolence...

Mircea sări din pat și trecu în fața oglinzii de la masa de toaletă. Își plimbă mâna pe obraz.

– Câteodată nici eu nu mă mai recunosc. Mare artist și doctorul Butler. Mi-a schimbat mutra atât de bine, încât aș putea să intru fără nicio grijă în mijlocul copoilor de la F.B.I. Ia spune, Sid, mai ești în stare să-mi prepari un *Clover Club* ca pe vremuri?

– *Yeah, boss*!, exclamă Capozzolo, luminându-și fața cu un zâmbet.

– Până mă îmbrac, prepară-mi unul, porunci Mircea. Dulapul cu băuturi e acolo, în colț.

Capozzolo se îndreptă spre dulap, îl deschise, apoi începu să mânuiască expert sticlele cu etichete colorate şi paharele de cristal.

Mircea îşi lepădă halatul şi începu să se îmbrace.

– Cum a fost cu Jack, *boss*?, întrebă Capozzolo.

– L-am lichidat, zise Mircea, încheindu-şi nasturii de la cămaşă.

– Nu m-am aşteptat să trădeze, suspină Capozzolo, turnând în pahare câteva picături de *Angostura*.

– Unde sunt Abe şi Reggie?, întrebă Mircea.

Capozzolo îşi întrerupse pentru câteva clipe operaţia.

Se uită bănuitor în jur.

– Pereţii au uneori urechi, şopti el.

– De asta ţi-e frică?, zise Mircea. Un moment.

Luă de pe noptieră un jurnal, pe care începu să-l răsfoiască plin de sârguinţă.

– Acum poţi să vorbeşti fără grijă, spuse el, continuând să agite ziarul. Zgomotul hârtiei bruiază cele mai sensibile microfoane.

– Reggie a dispărut, zise Capozzolo. Iar Abe stă ascuns. După o pauză, gangsterul continuă. Nu-mi place să învinovăţesc pe nimeni pe nedrept. Înainte de a dispărea, Reggie a avut o purtare ciudată. Abe se teme că Reggie ar fi fugit cu toţi banii.

Mircea îşi înnodă impasibil cravata.

– Vasăzică, după ce-am plecat, toţi oamenii mei au luat-o razna. Şi ce v-a făcut să credeţi că Reggie a şters-o cu banii?

– După dispariţia sa, Abe a găsit seifurile goale. Şi Reggie, după cum ai dispus chiar dumneata, nu avea voie să umble la seifuri decât în prezenţa lui Abe.

Capozzolo termină prepararea cocktailului. Oferi un pahar lui Mircea şi îşi umplu şi el unul. Ciocniră, apoi din câteva înghiţituri îşi goliră paharele.

– Încă unul, *boss*?, întrebă gangsterul.

– Ca de obicei, zise Mircea neutru.

– După dispariţia lui Reggie a fost mare scandal, reluă Capozzolo. S-a zis că ar fi fugit cu banii la îndemnul dumitale. Din porunca Marelui *Boss*, care o ordonat o anchetă, Barracuda

a încercat să pună mâna pe Abe, l-a acuzat chiar de complicitate cu Reggie. Abe se aşteptase la asta, aşa că s-a făcut nevăzut. Ştia că nu e de glumit cu Samy.

– L-am putea găsi la nevoie?, întrebă Mircea,

– Desigur. Un mic hotel din...

Mircea îşi duse mâna la buze, făcându-i semn să tacă. Încetă să mai agite ziarul.

– Câţi oameni sunt cu tine, Sid?, întrebă el după ce goli al doilea pahar.

– Şase, *boss*. E tot ce-am mai putut aduna. După plecarea dumitale...

– După „fuga mea" ai vrut să zici, Sid.

– Cum aş îndrăzni?

– Ai gândit-o. Nu-i aşa? În fine, să lăsăm asta. În curând voi pune ordine în toate treburile, zise Mircea cu autoritate în glas.

Îmbrăcă haina neagră, care părea turnată.

– Întotdeauna ai fost elegant, *boss*. Un adevărat *dandy*, îl complimentă Capozzolo.

Se lăsase noaptea, învăluind în beznă vila şi parcul. Pe cerul negru se vălătuceau nori de furtună. Atmosfera era încărcată de electricitate.

În sufrageria decorată în stil georgian, Pedro servea cina.

Mircea îl invitase la masă şi pe Capozzolo. Ceilalţi oameni din gardă mâncau în sufrageria mică, de la subsol. Doi dintre ei făceau de pază la intrare.

Mircea şi Capozzolo ajunseră la desert, când Jack Bolence îşi făcu apariţia. Era îmbrăcat în negru şi avea o expresie solemnă şi întunecată de cioclu.

– Vreau să-ţi vorbesc între patru ochi, Charlie, se adresă el lui Mircea.

Disciplinat, Capozzolo se ridică de la masă.

– Mă duc în bibliotecă să fumez o ţigară, spuse el.

– Pedro, cafele!, porunci Mircea. Ia loc, Jack. Un pahar cu vin?

– Da. Mulţumesc. Goliră câte un pahar.

– Am să-ţi fac o comunicare importantă, Vincenzo, zise Jack după ce rămaseră singuri.

– Ai uitat că noul meu nume este Charlie?

– N-am uitat. În casa asta însă putem discuta în siguranță. Eu am ales-o. Nu sunt ascunse microfoane.

– Aştept comunicarea, Jack.

Jack se uită instinctiv în jur, spre a se asigura că uşile sunt bine închise.

– Tribunalul organizației şi-a încheiat acum o jumătate de oră dezbaterile.

– Aha!

– Ți s-au adus acuzații grave, Vincenzo.

– Ştiu despre ce e vorba, Jack. Samy mi le-a enumerat acum câteva ore, în maşină. Şi care a fost concluzia? Au hotărât să mă execute?

– Se poate să-mi pui asemenea întrebări? Dacă ar fi hotărât să te execute, nu te-ar fi înştiințat de acest lucru. Cunoşti uzanțele.

Mircea îşi dădu seama că se pripise.

– Prietenia noastră e mai presus de uzanțe, spuse el, încercând să repare gafa.

– Încrederea ta mă onorează. În *Cosa Nostra* însă prieteniile sunt oarecum îngrădite, Vincenzo.

– Ştiu şi asta, Jack, oftă Mircea. Ei, mai departe?

– Tribunalul ți-a acordat un termen de şase zile, înlăuntrul căruia să te poți spăla de bănuielile ce planează asupra ta şi a oamenilor tăi.

– Mai precis?

– Să achiți organizației redevențele pe ultimul trimestru, să justifici modul în care ai folosit cele şaizeci de milioane destinate cazinourilor din Florida şi Louisiana şi să lămureşti situația celor două transporturi de stupefiante care s-au volatilizat pur şi simplu după ce au fost preluate de oamenii tăi.

– Vasăzică, aici am ajuns. Să mi se pună la îndoială bunacredință. Tocmai mie, zise Mircea, afectând un simțământ de îndurerată jignire. M-aş fi aşteptat la alt tratament.

– Dragul meu Vincenzo, nu trebuie să-ți faci sânge rău. Ai duşmani, dar şi prieteni. Scottie, Antinous şi cu mine te-am susținut cu toată energia. Dave, Mark şi Chuck au stat în expectativă. Francesco, Gus, Samy şi Hali ți-au cerut însă capul. Fiind puşi în minoritate, au trebuit să cedeze.

Jack îşi umplu din nou paharul.

– Dacă s-ar afla că am rostit nume, mi-aş semna sentinţa la moarte. Faţă de tine, mi-am permis să vorbesc fiindcă ştiu că n-ai să faci indiscreţii.

– Noi suntem mai mult decât prieteni, Jack, spuse Mircea cu prefăcută căldură.

Jack savura vinul aromat.

– În timpul şedinţei au avut loc scene nostime. Hali a contestat, de pidă, că tu şi cu Genovese aţi fi aceeaşi persoană. Samy avusese grijă să furnizeze fiecărui membru al consiliului de judecată câte o fotografie cu noua ta înfăţişare. Hali a mers până acolo încât a afirmat că ai fi un agent al poliţiei.

Mircea pufni în râs, ca după o glumă reuşită:

– Eu, agent al poliţiei? De mult n-am mai râs cu atâta poftă.

Şi Jack făcu haz. Apoi reluă:

– Gus, care vede pretutindeni numai agenţi provocatori, a şi cerut să fii executat.

– Gus a fost întotdeauna un laş, se strâmbă Mircea dezgustat...

– Ca să le scot din cap ideile astea tâmpite, am cerut să fii confruntat cu doctorul Butler, singurul în măsură să te identifice.

Mircea avu senzaţia că a intrat brusc sub un duş rece.

– Asta va lămuri definitiv situaţia, spuse el, zâmbind cu o profundă convingere.

Încerca să se liniştească, spunându-şi că inspectorul-şef Schiarelli întrevăzuse totuşi posibilitatea arestării preventive a doctorului Butler, spre a evita o confruntare a acestuia cu Mircea.

Dar dacă această arestare ar fi împiedicată din diferite motive? Activitatea profesională a doctorului Butler nu se desfăşura la „lumina zilei". Cabinetul său medical nu era decât o firmă menită să înşele aparenţele. Afară de aceasta, paza îi era asigurată de aceiaşi gangsteri pe care-i servea cu atâta competenţă, în schimbul unor onorarii – ce-i drept – fabuloase. Mircea nu-şi făcea iluzii asupra consecinţelor pe care le-ar fi suferit în urma unei eventuale confruntări cu Butler.

– În ceea ce mă priveşte, spuse Jack, sunt sigur că îţi vei clarifica situaţia într-un timp foarte scurt. Mai scurt chiar decât termenul care ţi s-a acordat. Cheia enigmei este Reggie Lascalzo. La el sunt banii. Nu-ţi rămâne decât să ajungi la Reggie. Dacă ai nevoie de ajutor, poţi apela oricând la mine.

– Să sperăm că n-o să fie cazul, spuse Mircea. Cer un singur lucru. Să nu mi se pună bețe în roate, înțelegi ce vreau să spun?

– În privința asta, să fii liniştit. E o chestiune de care mă voi ocupa personal.

Apoi Jack plecă.

*

* *

În faţa paharului plin, Mircea rămase multă vreme gânditor. Nu-şi îngăduia să treacă la acţiune înainte de a cântări temeinic toate posibilităţile care se ofereau pentru soluţionarea acestei afaceri. Un pas greşit putea să-l coste viaţa... Hm! Ciudat. Acum cuvintele acestea aveau pentru el o altă rezonanţă. În Sicilia primejdia de a i se descoperi impostura îl ţinuse într-o stare de spaimă şi de tensiune continuă, asemănătoare unui coşmar. Acum privea lucrurile cu mai mult calm, era mai lucid. S-ar fi zis că se familiarizase cu primejdia. Şi culmea era că situaţia în care se găsea momentan era mai grea, mai complicată. Identitatea lui de împrumut crea serioase îndoieli. Pe de altă parte trebuia să facă faţă unei crize căreia poate nici adevăratul Vincenzo Genovese nu i-ar fi găsit dezlegarea.

Când Pedro apăru cu o pomieră cu fructe, Mircea îl trimise după Capozzolo. Gangsterul apăru plin de curiozitate. Bănuia că se pregăteau lucruri mari. Mintea nu-l prea ajuta. Simţea însă instinctiv că şi fiinţa sa era primejduită. Suprimarea şefului atrage îndeobşte şi exterminarea oamenilor săi de încredere.

Nu sunt exceptaţi decât acei care au înţelepciunea să treacă din timp în tabăra învingătorului. Capozzolo era perplex. Stăpânul său, Vincenzo Genovese, devenise mai nehotărât,

mai timorat de când îşi modificase înfăţişarea. S-ar fi zis că doctorul care-i schimbase chipul îi schimbase şi firea. Îndoieli ciudate prindeau parcă să-i încolţească în suflet.

Glasul aspru al lui Mircea, care-l expediase între timp pe Pedro din sufragerie, îl trezi din laboriosu-i proces de gândire.

– Sid, pot să-l văd chiar în noaptea asta pe Abe?

– Da, *boss*.

– Lascalzo ştie că am sosit la New York?

– Nu, *boss*.

– Perfect. Pregăteşte o maşină. Plecăm imediat la drum.

Lui Capozzolo îi plăcu tonul de comandă al şefului, începea să aibă iarăşi încredere în el.

– Luăm şi oameni din gardă, *boss*?

– Nu. Plecăm numai noi doi.

Mircea prefera să nu fie urmărit de prea multe perechi de ochi în această expediţie.

Executant destoinic, Capozzolo îndeplini porunca şefului în mai puţin de cinci minute.

Când Mircea străbătu holul îndreptându-şe spre ieşire, indivizii care-şi reluaseră partida de pocher întrerupseră jocul şi se uitară întrebători la unul dintre chibiţi, care părea să fie şeful lor.

Acesta le făcu din ochi semn să-şi continue partida. Primise desigur dispoziţii din partea lui Jack să se mărginească a asigura paza lui Charlie Accardo fără a-i stânjeni mişcările. Mircea se întrebă dacă oamenii aceştia erau informaţi că sub înfăţişarea lui Accardo se ascundea Vincenzo Genovese.

În faţa vilei îl aştepta un Lincoln Continental negru.

– Treci la volan, Sid, porunci Mircea. Capozzolo se execută prompt.

Mircea se aşeză tot pe bancheta din faţă. Se înapoiară la New York pe acelaşi drum pe care Mircea sosise de la Aeroportul „Kennedy", cu singura deosebire că, după ce traversară podul Bronx Whitestone, o luară la dreapta pe Whitestone Parkway, pătrunzând în inima cartierului Flushing din Queens. Cotiră la stânga pe Laurence Street, apoi Lincolnul se angajă printr-un labirint de străduţe cu case jupuite de intemperii şi locuri virane înconjurate de garduri cârpite cu afişe.

Ajunseră în fața unui hotel cu cinci etaje, pe a cărui fațadă cenușie șerpuia dizgrațios o scară metalică de incendiu.

– Am ajuns, *boss*.

– Haidem, zise Mircea, coborând din mașină.

Coborî și Capozzolo. Aruncă o privire bănuitoare în direcția din care sosiseră.

– Mă întreb dacă n-am fost urmăriți, *boss*.

– Nu importă, replică Mircea. Abe n-are să mai rămână în maghernița asta. Ia-o înainte.

În jurul mașinii se și adunaseră câțiva copilandri care se uitau uimiți la alămurile strălucitoare, la tabloul de bord, la farurile multiple...

Capozzolo îl călăuzi pe Mircea printr-un hol întunecos, luminat doar de becul chior aninat deasupra biroului de informații.

– Puteți folosi ascensorul, *Mister*, vorbi cu glas cavernos un *boy* cocoșat, care țâșni din umbra unei nișe.

Ascensorul, o colivie ruginită care scârțâia din toate încheieturile, îi urcă până la etajul al cincilea. Ieșiră într-un culoar strâmt, luminat tot atât de zgârcit ca și holul. De o parte și de alta stăteau aliniate uși întunecate, cu vopseaua scorojită. Clănțănind, ascensorul o porni în jos.

Capozzolo se îndreptă spre capătul culoarului. Se opri în dreptul unei uși și ciocăni într-un anumit fel. Două bătăi scurte, una lungă, alte două scurte. Se auzi un scârțâit de somieră, niște pași târșiți și o cheie răsucită în broască. Ușa se deschise puțin, cu precauție.

– Eu sunt, Abe, eu, Sid! rosti Capozzolo cu glas scăzut.

Capozzolo împinse ușa.

Mircea îl văzu pe Abe Macchia, care-i aștepta țintindu-i cu un pistol. Îl recunoscu ceva mai greu după fotografia din dosar, fiindcă Abe lăsase să-i crească barba în neorânduială. Înapoia lui se zărea interiorul unei camere mizere de hotel, cu mobilier de duzină și cu o chiuvetă murdară. Pe pat și pe podea zăceau vrafuri de ziare desfăcute și reviste ilustrate. Pe masa din mijloc zăceau în dezordine sticle de băuturi, cu forme variate, mai toate goale.

Privirile lui Macchia se opriră mânioase asupra lui Mircea.

– Cine e?, bolborosi el. Nu ți-am spus să nu aduci pe nimeni cu tine, Sid? Ai merita să-ți zbor creierii.

– Sunt Vincenzo, zise Mircea, făcând un pas înainte. Vincenzo Genovese. Nu-ți mai recunoşti şeful?

Stupoarea aşternută pe chipul lui Abe era tragicomică. Tragică fiindcă neâncrederea se împletea cu o nuanță de nădejde ce dădea obrazului său o expresie de suferință care inspira milă. Comică, prin patetismul ridicol al ochilor rotunjiți ca două farfurioare minuscule.

Abe aşteptase înapoierea lui Genovese aşa cum un condamnat la moarte aşteaptă grațierea. Avea o încredere atât de oarbă în şeful său, încât la un ordin al acestuia ar fi fost în stare să înfrunte lumea întreagă. Ştia că Genovese îşi schimbase înfățişarea şi că „plecase" oarecum precipitat în Europa. Multă vreme nu se putuse obişnui cu gândul că şeful îl părăsise, lăsându-l pradă unei Mafii care devenise peste noapte vrăjmaşa lui de moarte. Se uita la Mircea, străduindu-se să recunoască dincolo de chipul necunoscut ființa stăpânului idolatrizat.

Creierul lui Mircea lucra febril. Căuta un semn de recunoaştere care să înlăture neîncrederea lui Abe. Îi vorbi, silindu-se să imite cât mai exact vocea lui Genovese...

– Ai făcut bine că ți-ai lăsat barbă. Bagă însă de seamă să nu-ți iriți fața ca data trecută, când te-ai îmbolnăvit de eczemă purulentă.

Îşi amintise că în fişa lui Abe Macchia găsise date referitoare la o eczemă gravă, căpătată cu doi ani înainte.

Obrazul lui Abe se crispă, apoi treptat se destinse într-un zâmbet.

– E adevărat că mă cam mănâncă fața... Înghiți în sec, apoi lăsă pistolul în jos. Poftiți.

Mircea şi Capozzolo intrară în cameră. Abe închise uşa, apoi scrută îndelung chipul lui Mircea.

– Te-ai schimbat atât de mult, *boss*... Mircea zâmbi.

– Poate că ai dreptate. Schimbarea asta mi-a adus foloase, dar şi neajunsuri.

Abe se uită întrebător la Capozzolo.

Acesta înclină din cap, spre a-i risipi ultimele îndoieli.

– Da, da, el e!, zise Capozzolo.

– Ascultă, Abe, spuse Mircea. Vreau să-mi regrupez oamenii. Sper că mai eşti în stare să-ţi reiei vechile atribuţii!

Întrebarea era pusă sub o formă care dicta un răspuns afirmativ. Abe râse.

– Încep să te recunosc, *boss*.

– Era şi timpul. Registrele sunt la tine?

– Nu, *boss*. Le-am pus la loc sigur.

– Foarte bine. Îmbracă-te şi haidem.

– Nu ştiu dacă e prudent, şovăi Abe.

– Lasă! Fă ce-ţi spun eu. Şi cât mai repede. Capozzolo, ajută-l să-şi strângă bagajele! Eu vă aştept în maşină.

Scoase din tabacheră o ţigară, pe care Capozzolo se grăbi să i-o aprindă. Părăsi apoi încăperea, într-o stare de excitare nervoasă lesne de înţeles. Dacă reuşea să pună mâna pe registrele duble, apărate cu atâta străşnicie de Abe, repurta un mare succes. Fiscul abia aştepta să aibă dovada operaţiilor financiare frauduloase ale lui Genovese şi ale complicilor săi din *Cosa Nostra.* Nu ceruse precizări asupra locului unde erau ascunse registrele, fiindcă nu voia să dea de bănuit lui Macchia şi lui Capozzolo. Toate la timpul lor. Coborî în stradă şi se urcă în maşină. Trebuia să lucreze cu multă prudenţă. Să lase să se înţeleagă că ştie anumite lucruri, de care în realitate habar nu avea.

Macchia şi Capozzolo coborâră peste vreo zece minute.

Capazzolo trecu la volan, Macchia se aşeză pe bancheta din spate.

Lincolnul demară.

– Încotro, *boss*?, întrebă Capozzolo.

– La un bar. Să stăm de vorbă în linişte. În maşina asta ar putea fi vreun microfon.

Abe se uită aproape fără voie prin geamul din spate. În timpul autosechestrării sale, instinctul de conservare i se ascuţise la maximum.

– Nu cred că suntem urmăriţi, spuse el.

Capozzolo ocoli pe mai multe străzi. Opri în dreptul unui bar de cartier. Localul era aproape gol. Se instalară la o masă, într-unul din compartimentele laterale. Lui Abe îi era foame. Comandară cârnaţi hamburgheri şi bere. Capozzolo ceru un pahar cu lapte bătut, iar Mircea, un *daiquiri.*

– Abe, spune-mi tot ce ştii despre Reggie, zise el.

– Nu ştiu prea multe, *boss*, răspunse Abe, după ce sorbi jumătate din halbă. Dispoziţiile dumitale au fost limpezi. Reggie şi cu mine trebuia să predăm banii şi dividendele lui Fernando Montes, care urma să le treacă în Europa, folosindu-se de valiza sa diplomatică. Operaţia trebuia executată – dacă-ţi mai aminteşti– în ziua de 3 august. Pe Reggie l-am văzut ultima oară în dimineaţa zilei de 2 august. Era foarte nervos. Se temea să nu fim urmăriţi de oamenii organizaţiei. În ziua de 3 l-am aşteptat zadarnic la întâlnire. Îngrijorat, l-am chemat la telefon pe Montes, rugându-l să-şi amâne plecarea cu douăzeci şi patru de ore, apoi m-am dus la tezaur. M-am gândit că poate Reggie mă aştepta acolo. Îţi închipui surpriza mea când am găsit seifurile goale. Un funcţionar de birou mi-a spus că Reggie, însoţit de doi inşi, ridicase toate valorile cu câteva ore mai înainte. Mi-am dat imediat seama că s-a întâmplat ceva grav. Însoţitorii lui Reggie nu puteau fi decât agenţi ai poliţiei sau oameni ai organizaţiei. Am alergat atunci la vilă, să pun registrele în siguranţă. Le-am scos din seif şi le-am depus în păstrare la biroul de bagaje al gării Pensylvania. Şi bine am făcut că m-am grăbit. Chiar din ziua următoare, am observat că sunt urmărit. Nu mai aveam încredere în nimeni. După... plecarea dumitale în Europa, grupul nostru s-a dus de râpă. Intrase panica în noi. În mai puţin de patruzeci şi opt de ore s-au risipit cu toţii. Le era frică de represaliile organizaţiei. Şi mie mi-a fost frică. Mă gândeam să fug în Sicilia. Ştiam însă că toate căile de ieşire din Statele Unite sunt supravegheate. Aşa că m-am ascuns, aşteptând să se mai limpezească apele...

Mircea socotea că raţionamentul lui Abe era greşit. Reggie nu fusese ridicat de poliţie. În dosarul lui Genovese, la fişa lui Reggie Lascalzo se menţiona pur şi simplu că, în jurul datei de 6 august, acesta dispăruse din New York. Nu puteau fi oamenii Mafiei pentru că în cazul acesta tribunalul organizaţiei nu i-ar fi cerut presupusului Genovese să restituie banii. Nu rămânea decât următoarea alternativă. *Primo*: Reggie se prezentase la bancă cu doi din oamenii săi, luase banii şi fugise. *Secundo:* Reggie fusese răpit de oamenii unei bande adverse,

silit să ridice banii şi apoi eventual suprimat. În primul rând se impunea să dea de urma lui Reggie.

– Trebuie să mergem la Reggie acasă, spuse Mircea. Este imposibil să nu găsim vreun indiciu care să ne pună pe urmele lui.

Mircea achită consumaţia, apoi plecară cu maşina spre Crescent Avenue, o stradă dintr-un cartier de vile, situată în apropiere de Forest Park.

*

* *

Doctorul Eduard Butler se urcă în *Super Jet*-ul companiei aeriene *Sunderland*, care avea să-l ducă de la San Francisco la New York. Era oarecum intrigat. În cursul aceleiaşi dimineţi primise un apel telefonic din partea lui Jack Bolence, care-l convocase urgent la New York. Doctorul Butler era deprins cu astfel de chemări urgente. Clientela lui, alcătuită aproape în exclusivitate din gangsteri, foarte iuţi în mânuirea cuţitului şi a pistolului, îl chema îndeobşte la orele cele mai nepotrivite. La San Francisco făcuse o operaţie estetică facială unui falsificator de bancnote care – asemenea lui Vincenzo Genovese – găsise necesar să-şi schimbe nu numai identitatea, dar şi înfăţişarea, spre a evita o iminentă cădere în plasa poliţiei federale. Falsificatorul îl plătise împărăteşte. Dar şi operaţia chirurgicală fusese deosebit de grea şi de obositoare. Doctorul Butler, care-şi propusese câteva ore de odihnă într-un hotel liniştit şi confortabil de pe California Street, se vedea obligat să plece la drum în toiul nopţii.

Pe vremuri, aceste deplasări intempestive nu-l supărau. Era mai tânăr şi mai rezistent. Acum însă vârsta începuse să-l apese. Afară de aceasta îşi crease o bază materială solidă care să-i asigure o bătrâneţe mai mult decât confortabilă. Se gândea să se retragă la Miami sau în insulele Bermude. Şi acolo să uite şi de medicină, şi de pacienţi.

Doctorul Butler era iritat şi oarecum neliniştit. Încerca o stare de agitaţie pe care nu şi-o putea explica.

Se instală cât mai comod în fotoliul său şi, după ce îşi aprinse pipa, deschise revista „Detective Stories" pe care o

citea în fiecare seară înainte de culcare. De data aceasta însă somnul întârzia să vină. Avionul decolă. Curând după miezul nopții trebuia să aterizeze la New York, pe Aeroportul „La Guardia".

Lectura revistei, îndeobște atât de pasionantă, nu-i trezi de data aceasta interesul. Închise plictisit revista şi o vârî în servietă. Puse în funcție aparatul de televiziune individual, îşi ataşă minuscula cască la ureche şi încercă să urmărească un spectacol de varietăți pe ecranul din fața scaunului său. Sună. Apăru un steward.

– Domnul doreşte?

– O cafea. Filtru.

După câteva minute i se servi cafeaua comandată. Doctorul Butler începu s-o soarbă.

Deodată capul i se lăsă în jos. Bărbia i se înfipse în piept...

*

* *

Capozzolo opri maşina la trotuar.

Vila lui Reggie Lascalzo se zărea printr-o perdea de plopi pitici. Ferestrele erau cufundate în întuneric.

– Pare pustie, zise Mircea.

– Cred că ar fi bine să ne strecurăm cât mai neobservați, zise Abe. S-ar putea ca vila să fie supravegheată.

– De cine?, şopti Capozzolo.

– Nu mai pune întrebări tâmpite, băiatule, îl repezi Abe.

Capozzolo scoase o lanternă dintr-un buzunar al portierei.

– Dă-mi un pistol cu surdină, zise Abe. S-ar putea să am nevoie.

Din seiful de la bord, Capozzolo scoase două pistoale cu surdină. Unul pentru Abe, celălalt pentru Mircea. El purta în hamul de sub brațul stâng un *Browning* automat cu nouă focuri, de care nu se despărțea niciodată. Le furniză şi câte o pereche de mănuşi.

Mircea luă pistolul şi, cu cel mai firesc aer din lume, îl strecură în portrevolverul dinăuntru al hainei.

Tustrei îşi puseră mănuşile, apoi coborâră din maşină.

Între vila lui Reggie Lascalzo şi casa din dreapta acesteia se deschidea o alee mărginită de un gard viu de arbuşti decorativi.

– Abe, ia-o înainte!, porunci Mircea.

Porniră pe alee, având grijă să se strecoare prin umbra arbuştilor. Îi servea de minune faptul că lumina reverberelor de pe stradă nu putea pătrunde prin perdeaua de plopi pitici. Abe se apropie de vila lui Lascalzo. Strecurându-se pe lângă pereţi, ajunse la uşă.

Văzută de aproape, vila semăna cu o citadelă. Ferestrele de la parter erau zăbrelite, iar cele de la etaj aveau obloane. Uşa masivă de stejar de la intrare era ghintuită cu flori de fier.

Mircea şi Capozzolo îl ajunseră din urmă pe Abe, care se oprise în dreptul uşii.

– Deschide, Sid!, zise Abe, după ce cercetă din ochi clanţa şi încuietoarea, la lumina îngustă a lanternei oarbe.

Capozzolo, expert în spargerea caselor de fier şi a furturilor prin efracţie, scoase din buzunarul pantalonilor o trusă de chei. Alese una din ele şi se pregăti să o vâre în broască. Deodată se opri.

– Dacă e cineva înăuntru?, şopti el.

Abe chicoti. Trase cu degetul pe clanţă, şi-l arătă plin de praf.

– În casa asta n-a intrat nimeni de câteva săptămâni, vorbi el pe acelaşi ton.

– Poate că s-a folosit de uşa din dos!, stărui Capozzolo.

– Prost eşti, Sid, zise Abe. Uşa din dos nu poate fi deschisă decât dinăuntru. Ai uitat? Reggie se încuia cu şapte lacăte. Nu-i plăcea să fie luat prin surprindere. Ei, drăcia dracului, vorbesc despre el la trecut...

Capozzolo încercă vreo trei şperacle. Broasca rezistă la toate eforturile lui.

– Sid, ţi-ai pierdut măiestria, îl tachină Abe.

– Gura! Nu mă plictisi!, se răsti Capozzolo. Nu s-a făurit încă încuietoarea care să-mi reziste.

Nu se lăuda. Mânui încă vreo două şperacle, apoi suspină uşurat. Cu un clănţănit metalic, broasca cedă.

– Mecanism de casă de fier!, exclamă el.

Uşa de stejar se deschise încet. Lanterna lui Abe exploră un vestibul încăpător, pardosit cu piatră neagră şi acoperit în parte cu un covor mexican, viu colorat.

Abe intră cel dintâi. Închiseră uşa de la intrare în urma lor. Mergând tiptil, pătrunseră într-un hol mărginit de arcade. Fotolii largi erau orânduite pe margine.

– Cred că putem aprinde lumina, spuse Abe. Uitaţi-vă, ferestrele sunt acoperite pe dinăuntru cu obloane. Nu filtrează strop de lumină.

– Aprinde-o, zise Mircea.

Lustra de fier forjat din mijloc străluci deodată, revărsând din zecile de becuri în formă de lumânare potop de lumină.

– Acum putem opera în voie, zise Abe.

Mai întâi făcură o inspecţie sumară prin toată casa. Vizitară sufrageria, *living-room*-ul, oficiul şi bucătăria de la parter, apoi cele două dormitoare şi salonul de la etaj. Camera de baie era îmbrăcată în marmură trandafirie.

– Pentru cine dracu' a făcut luxul ăsta, de vreme ce nu primeşte pe nimeni!, se miră Capozzolo.

Abe era singurul om pe care Lascalzo îl poftise în casa sa. Şi Abe se mândrea cu aceasta.

După inspecţia sumară a camerelor, trecură la o cercetare mai amănunţită. Nu lăsară mobilă pe care să n-o scotocească, covor pe care să nu-l ridice, tablou pe care să nu-l dea la o parte. Răscoliră până şi cămara plină cu sticle de băuturi şi cutii cu conserve. Nu descoperiră însă nimic care să-i pună pe urmele lui Lascalzo.

– Temerile mele se adeveresc, zise Abe, clătinând nemulţumit din cap. Reggie a fugit cu banii.

– Am bănuit întotdeauna că e un tâlhar, se destăinui Capozzolo. Percheziţia asta mi-a făcut o sete nebună. Ce-ar fi să bem câte un păhărel de whisky? Am văzut în cămară câteva sticle cu *Bourbon*.

Mircea clătină din cap în semn de încuviinţare. Era foarte dezamăgit. Întâmpinase un eşec total.

Se aşeză pe un scaun, lângă masa de bucătărie. În vreme ce Capozzolo intră în cămară după sticla cu whisky, Abe scoase din dulap trei pahare pe care le orândui pe masă.

– Trebuie să ne îndreptăm investigațiile în altă direcție, *boss*, zise Abe. Mary-Lou, de exemplu.

Capozzolo se înapoie cu o sticlă de *Old' Bourbon.* O destupă și îi mirosi conținutul.

– Strașnic parfum! Păcat că whisky-ul ăsta e fiert.

– Scoate câteva cuburi de gheață din frigider, zise Abe. L-a uitat funcționând. Auzi cum bâzâie.

– Bună idee! exclamă Capozzolo.

În timp ce Abe turna whisky în pahare, Capozzolo deschise ușa frigiderului.

Deodată făcu un salt înapoi.

Din frigiderul deschis, se prăbuși pe podeaua bucătăriei cadavrul înghețat sloi al lui Reggie Lascalzo...

*

* *

Capozzolo conducea cu mare viteză Lincolnul pe Metropolitan Avenue îndreptându-se spre podul Williamsburg.

– Știi unde stă această Mary-Lou?, întrebă Mircea.

– East Side, Fulton Street, explică laconic Abe.

– O cunoști?

– Desigur. Trăia de multă vreme cu Reggie. Ieșeam adeseori cu ei în oraș.

– Și eu o cunosc, interveni Capozzolo. E o roșcovană teribilă.

– Nu se înțelegea prea bine eu Reggie.

– De ce?, întrebă Mircea.

– Ei nu știi? Vechiul lui păcat, zgârcenia.

– Totuși, ceva mi se pare foarte ciudat, zise Mircea trecând la altă ordine de idei. N-am hotărât eu ca Reggie să fie totdeauna însoțit de un om înarmat?

– Da, Slim îi asigura paza. Dar și Slim a dispărut, răspunse Abe.

– Mai mult ca sigur că-n clipa asta Slim valsează cu un bolovan de gât în fundul râului Hudson, opina Capozzolo, clătinând din cap.

– Înseamnă că numai Mary-Lou poate să ne mai furnizeze vreo informație.

Maşina străbătea în acest timp panglica argintie a podului Williamsburg, Era încadrată într-un fluviu de automobile care se scurgeau spre Manhattan.

Ajuns la capătul podului, Capozzolo viră la stânga, angajându-se în încâlceala străzilor din East Side. După vreo zece minute de mers, Lincolnul intră pe Fulton Street.

– Opreşte în dreptul barului din colţ, zise Abe.

Capozzolo se execută. Lincolnul stopă, legănându-se in dreptul unei vitrine acoperite cu o perdea de voal, prin care se deslueau o droaie de oameni înghesuiţi în faţa tejghelei cu băuturi. Un difuzor împrăştia până în stradă stridenţele unui shake.

Coborâră toţi trei din maşină. Abe îi conduse până în dreptul unei case de raport cu cinci etaje. Faţada era de cărămidă aparentă, Câteva trepte de piatră duceau la o intrare meschină, în dreapta căreia se afla un telefon public. Unele din ferestrele cu ghilotină erau luminate, lăsând să se vadă perdele ieftine, de o curăţenie îndoielnică.

– Ăsta e palatul lui Mary-Lou, zise Abe. Avem noroc. La ea este lumină.

Urcară trei etaje, pe o scară de lemn, cu trepte pe jumătate roase, care scârţâiau alarmant. O luară la dreapta pe un culoar îngust, slab luminat de un bec anemic. De undeva se auzea muzică de jazz.

Când ajunse în dreptul uşii pe care o căuta, Abe ciocăni autoritar. Aşteptă câteva clipe. Le deschise o femeie între două vârste, înfăşurată într-un chimono decolorat, fardată strident şi cu părul de un roşu nefiresc.

– Domnişoara Mary-Lou!, rosti Abe.

– Nu stă aici nicio persoană cu numele ăsta, zise femeia cu asprime. Nu e frumos să deranjaţi oamenii la ora asta...

– Nu e aici apartamentul 15?, zise Abe cautând din ochi numărul de pe uşă,

– Este! Dar nu locuieşte nicio Mary-Lou.

Abe îi puse mâna în piept şi o împinse deoparte. Apoi fără să ţină seamă de protestele ei, intră în cameră.

– Mary-Lou!, tună el.

Nu recunoscu însă niciunul din obiectele fostei prietene a lui Reggie.

– De câtă vreme te-ai mutat aici, madam?, se răsti el.

– Nu stau de vorbă cu huligani. Şi dacă nu te cari mai repede, ţip!

Abe se uită nehotărât de la Mircea la Capozzolo. Dându-şi seama că nu mai era nimic de făcut, ieşi pe culoar. Femeia trânti uşa în urma lor şi răsuci cheia în broască.

Capozzolo îl privea ironic.

– Haidem la proprietăreasă, zise Mircea.

Coborâră plouaţi cele trei etaje. Dispariţia lui Mary-Lou le ridica noi piedici în cale.

– O dibuiesc eu, de va trebui să întorc întregul oraş cu fundul în sus, zise Abe.

O locatară care trecea întâmplător pe culoar le indică uşa proprietăresei.

Abe ciocăni ceva mai moderat. Peste câteva clipe se auzi un târşâit de picioare şi o tuse prelungită. În pragul uşii care se deschise scrâşnind, se ivi o femeie bătrână cu capot înflorat şi cu păr violet, plin de bigudiuri. Glasul ei spart, răguşit, răsuna ca un lătrat.

– Ce poftiţi?

Privirile ei bănuitoare se plimbară de la Abe la Capozzolo, şi de la Mircea iarăşi la Abe.

– O informaţie, doamnă, zise Abe, ridicându-şi politicos pălăria.

– La ora asta?

– Avem treabă cu *Miss* Mary-Lou Simpson.

– Nu mai stă la mine, s-a mutat.

– Şi nu ştiţi cumva unde s-a mutat?, întrebă Abe suav.

– Nu ştiu şi nici nu mă interesează!

– I-ascultă, *madam*, se înfurie Abe.

Mircea îl împinse la o parte. Scoase din buzunar portofelul doldora, îl deschise şi începu să numere câteva bancnote de câte 25 dolari.

– Una... două... poate vă aduceţi aminte, doamnă, trei... patru...

Făcu un gest, ca şi când ar fi vrut să închidă portofelul.

Ochii femeii scăpărară lacom.

– Un moment!

Mircea exhibă cele patru hârtii.

– Stamford Mansion, 376 Tenth Avenue, etajul şapte, apartamentul 711.

Înşfăcă hârtiile şi le vârî în corsaj.

– De mult s-a mutat?

– Acum trei săptămâni.

– Mulţumesc, zise Mircea.

– N-aţi stat de vorbă cu mine, zise proprietăreasa cu subînţeles.

– O.K., exclamă Mircea. Nici dumneata cu noi. Haidem, se adresă el însoţitorilor. Bună seara, doamnă.

Proprietăreasa salută cu capul, făcând să-i joace bigudiurile din creştet...

Capozzolo se urcă la volan.

– Îmi miroase urât treaba asta, zise el.

– Şi mie, interveni Abe, trecând la locul său.

Mircea se aşeză pe banchetă, apoi trânti portiera.

– Stamford Mansion, Sid.

Capozzolo era un şofer de înaltă clasă. Ştia să se strecoare ca o şopârlă prin îmbulzeala de maşini. În mai puţin de cincisprezece minute ajunseră la destinaţie. Stamford Mansion era un imobil cu oarecare pretenţii flancat de două clădiri banale, cu câte cinci etaje şi scări metalice de incendiu. Avea faţada îmbrăcată în piatră albă, ferestre cu rame metalice şi o intrare adăpostită de un soi de baldachin cu dungi multicolore.

Un portar în uniformă verde moţăia rezemat de glaful uşii de sticlă. Se trezi doar când Lincolnul opri în faţa casei.

Mircea şi oamenii săi trecură valvârtej prin faţa portarului care nu avu timpul să-i întrebe pe cine caută.

Urcară cu ascensorul până la etajul şapte şi, după ce examinară numerele apartamentelor, se opriră la o uşă pe care scria cu cifre aurii "711", având dedesubt o carte de vizită prinsă într-o ramă metalică: *Mary-Lou Simpson*. Dinăuntru se auzea în surdină muzică de jazz.

– Avem noroc. Păsărica e acasă, zise Abe.

Apăsă pe butonul soneriei. Zbârnâitul molcom fu urmat peste câteva clipe de zgomotul metalic al unei chei. Uşa se întredeschise. Abe vârî piciorul între canatul uşii şi ramă.

Un cap blond de femeie apăru în deschizătură.

– *Hello*, Mary-Lou!, zise Abe. Vreau să stau de vorbă cu tine.

Obrazul lui Mary-Lou se crispă.

– Îmi pare rău, nu te pot primi. Aştept prieteni.

Abe îmbrânci uşa, izbind-o pe Mary-Lou de perete. Intră în vestibul urmat de Mircea şi de Capozzolo, care închise uşa în urma lor.

– Vă poftesc să ieşiţi imediat!, strigă Mary-Lou înfuriată.

Se propti bătăioasă în faţa lui Abe.

Abe o apucă de braţ şi o repezi în *living-room*-ul spaţios care se deschidea în spatele ei.

Intră după ea. Deodată avu neplăcuta surpriză să se pomenească în faţa gurii unui pistol aţintit asupra lui de un tânăr în haine albe.

– Ar trebui să ştii că nu se intră fără voie în casa unei doamne, zise tânărul cu îngheţată politeţe.

Abe ridică mâinile în aer.

– Stânga-mprejur şi afară!, porunci tânărul făcând un pas înainte.

Abe suspină, se răsuci pe călcâie şi, continuând să ţină mâinile în aer, trecu în vestibul.

Mircea, care se afla în vestibul, se ascunse după uşa care răspundea în *living-room* şi făcu din cap semn lui Capozzolo să iasă pe coridor. Capozzolo se execută.

Tânărul ieşi în vestibul după Abe.

– Vezi, prietenii dumitale au mai multă educaţie, rosti el ironic. Au şi şters-o.

Când Abe păşi pragul apartamentului şi tânărul în haine albe ajunse în dreptul uşii, Mircea, care se ascunsese în vestibul, intră în acţiune. Cu tocul pistolului aplică o lovitură scurtă în creştetul tânărului, care scăpă arma din mână şi se prăbuşi pe pardoseală.

Abe şi Capozzolo, care urmăriseră cu coada ochiului scena, se înapoiară în vestibul.

– Bine lucrat, *boss*, chicoti Capozzolo, frecându-şi înveselit palmele.

Capozzolo împinse cu piciorul corpul tânărului şi îi luă pistolul, strecurându-l în propriul său buzunar.

Abe reintră în vestibul. Mary-Lou, cu ochii măriți de spaimă, stătea înlemnită în mijlocul încăperii. Își dădea seama că ar fi fost inutil să încerce a se refugia în altă cameră.

– Frumoasă primire faci vechilor tăi prieteni, Mary-Lou, zise Abe.

Capozzolo încuie ușa de la vestibul, apoi intră în *living-room,* urmând pe Mircea.

– Ai grijă de junele ăsta, îi spuse Mircea.

– O.K., Charlie, zise Capozzolo. De altfel, nu cred că o să se trezească prea repede.

Abe se opri în fața gazdei.

– Unde e Reggie?

Mary-Lou încercă să-l înfrunte.

– Nu știu. Dacă vrei să-l găsești, caută-l singur.

Abe o plesni cu dosul palmei peste obraz, doborând-o pe o canapea din apropiere.

Mary-Lou încercă să se ridice. Buza prinse să-i sângereze.

– Nu-mi plac violențele. Le aplic numai dacă sunt silit. Și atunci merg până la limită.

Lui Mircea îi repugnau procedeele lui Abe față de o femeie. Își dădea seama însă că seriozitatea mizei și lumea în mijlocul căreia ajunsese să evolueze îl obligau să-și joace până la sfârșit rolul de gangster.

Abe se apropie de aparatul de radio, care emitea muzică de jazz și răsuci la maximum butonul de volum. Se așeză apoi pe canapea alături de Mary-Lou. Cu gesturi molcome își aprinse o țigară.

– De unde atâta lux, Mary-Lou?, întrebă el, după ce își plimbă privirile asupra mobilelor scumpe din încăpere. După câte văd, te-ai îmbogățit peste noapte.

– Ei da, am jucat la ruletă, zise ea.

– Aha, la ruletă! Unde?

– Te interesează atât de mult? Vrei să joci și tu?, îl sfidă Mary-Lou.

– Răspunde la întrebări! Sau ai poftă să te mai cârpesc o dată.

– La „Clubul 47".

– Adresa?

– Rockway Beach, Belle Harbour, Long Island.

– Când?

– Nu mai țin minte.

– Zgândărește-ți memoria. Sau ai nevoie să te ajut eu?

Mary-Lou simțea cum o cuprinde panica. Sub tonul aparent potolit al lui Macchia, deslușea o amenințare surdă, care o înspăimânta.

– Acum... acum o săptămână, bâigui ea.

– Aha, și cât?

– Cinci mii de dolari.

Abe o privi în ochi și îi zâmbi.

– Vasăzică, l-ai vândut pe Reggie pentru cinci mii de dolari.

Palma lui țâșni fulgerător, trăsnind-o peste gură.

– Unde e Reggie?, întrebă Abe.

– Ți-am spus că nu știu, zise ea izbucnind în plâns.

Mai înainte ca Mircea să fi putut interveni, Abe, cu un gest rapid, își zdrobi vârful aprins al țigării între sânii tinerei femei. Mary-Lou scăpă un urlet animalic. Un miros de carne friptă gâdilă nările lui Mircea, care încercă o senzație de greață.

Capozzolo își aprinse o țigară și i-o oferi lui Abe.

Mary-Lou se uită cu groază la vârful incandescent al țigării.

– Cui l-ai vândut pe Reggie?, întrebă Abe, apropiindu-i iarăși de piept țigara aprinsă.

– Lui Joe Regan.

– Care Joe Regan?

– Proprietarul „Clubului 47".

– Aha, d-aia mă trimiteai la „Clubului 47". Îmi puseseși și mie gând rău. Pentru cine lucrează acest Joe Regan?

– Nu știu. Jur că nu știu, strigă ea înnebunită.

Abe vru să-i înfigă vârful aprins al țigării între sâni.

Mary-Lou se trase instinctiv înapoi. Urlă gutural:

– Nu știu! Nu știu! Jur!

Mircea găsi că e momentul să intervină.

– Las-o! De data asta nu minte.

Abe se ridică de pe canapea.

– Cățeaua! Și ăsta cine e?, o întrebă el arătând cu capul spre tânărul leșinat de pe podea.

– Teddy Regan, spuse ea repede.

– Regan? E neam cu Joe Regan?

– Fiul lui.

– Aha, vasăzică lucrați în familie. Felicitări, Mary-Lou.

– Leagă-i pe amândoi, Sid, porunci Mircea. Mai repede. Să nu pierdem vremea.

Capozzolo smulse șnururile groase de la perdele și, după ce-l cără pe tânăr pe canapea, îl legă fedeleș, spate în spate cu Mary-Lou.

– Abe! Cheamă patru oameni. Să ne aștepte la intrarea sudică din Belle Harbour.

– O.K., zise Abe, formând la telefon numărul vilei din Elmsford.

Transmise ordinul, apoi rupse firul telefonic din doză.

– Haideți!, zise Mircea, Să ajungem la „Clubul 47" înainte de a li se da de veste...

*

* *

Lincolnul cobora cu viteză pe Flatbush Avenue, îndreptându-se spre Rockway Beach. Trecu pe lângă Aeroportul „Floyd Bennett", traversară podul Marine Parkway, apoi o luă la stânga pe Beach Channel Drive.

– La „Barul 47" voi intra singur, zise Mircea. Sub noua mea înfățișare nu mă cunoaște nici dracul. Abe, după zece minute intri și tu în sală, împreună cu oamenii tăi. Ai să mă vezi la bar. La semnul meu vei crea o diversiune, astfel ca eu să pot opera în liniște. Tu, Sid, rămâi la volan. Nu oprești motorul. Abe, după ce termini, vii la Elmsford. Faci să ți se piardă urma.

Străbătură parcul Iacob Riis și o luară la dreapta pe Rockway Beach Boulevard. După cinci minute de mers, apărură primele lumini de neon ale clădirilor din Belle Harbour.

Capozzolo semnaliză, aprinzând și stingând la scurte intervale proiectorul portativ, prins cu o ventuză de parbriz. Un Pontiac Tempest, staționat la vreo sută de metri pe dreapta șoselei, aproape de tabela de marcaj de la intrarea în Belle Harbour, răspunse cu același semnal.

– Harris cu oamenii lui, rosti scurt Abe.

Capozzolo opri în dreptul Pontiacului.

Abe coborî şi trecu alături de Harris. Capozzolo demară...

*

* *

Profilată pe un fundal de arbuşti, clădirea în stil neomaur a „Barului 47" îşi deschidea spre ocean faţada cu pereţi culisanţi de sticlă. Pe terasa vastă care se desfăşura până la plajă, toate mesele erau ocupate de noctambuli în costume de seară. În interiorul localului, la barul îmbrăcat în faianţă violetă cu panouri decorative ce înfăţişau animale marine cu siluete fantastice se buluceau clienţi însetaţi de băuturi tari. În mijlocul încăperii se înălţau pereţii de sticlă ai unui imens acvariu luminat puternic dinăuntru, ce adăpostea o caracatiţă de proporţii impresionante.

În jurul acvariului, pe un ring circular cu dale aurii dansau perechi fascinate parcă de ochii rotunzi ai caracatiţei, care le pândea fiecare mişcare, Braţele ei lungi, vâscoase, cu ventuze multiple, stăteau nemişcate pe pietrişul fin. Prin apa verzuie pluteau ca nişte minuscule fantome meduze alburii, gelatinoase. Orchestra neagră executa un blues foarte lent, inspirat după un *negro-spiritual.*

Intrarea lui Mircea în local scăpă neobservată. După ce aruncă o privire distrată asupra meselor ocupate, se opri câteva clipe în faţa acvariului, apoi se îndreptă spre tejgheaua barului.

– Un *Manhattan.* Dublu, comandă el alene.

Barmanul turnă ingredientele cocktailului într-un shaker pe care începu să-l amestece în ritm trepidant.

Sub aparenta sa indiferenţă, Mircea era încordat ca un arc.

Barmanul îi oferi cocktailul. Mircea îl degustă. Sprijinindu-se cu cotul de tejghea, se întoarse cu faţa spre ringul de dans. Privirile lui cercetau în acest timp cu înfrigurare localul în căutarea lui Regan. Nu-l cunoştea, însă era sigur că nu va întârzia să-l identifice. Împrejurările îl serviră...

Un client de la bar strigă jovial unui individ corpolent care circula printre mese.

– *Hello*, Regan!

Joe Regan avea părul des şi creţ, înspicat cu alb, obrazul măsliniu şi un gât vârtos ca de gladiator, a cărui masivitate contrasta cu fineţea cămăşii albe de mătase. Un smoking albastru abia îi strunea muşchii, care la fiecare mişcare se reliefau sub ţesătura moale. Purta la butonieră o orhidee purpurie, cu petale grele, ca de ceară. Regan se opri în dreptul clientului.

– *Hello, Mr.* Graham!

– Ai schimbat crabii cu caracatiţele, strigă clientul, lovindu-l prietenos cu palma peste umăr. Ţi se rafinează gusturile, Regan.

Se uită în jur şi adăugă:

– Şi localul ăsta l-ai făcut de nerecunoscut. E un lux ca-n filme. Îţi merge bine.

Regan zâmbi, plin de importanţă.

– Şi asta e nimic, *Mr.* Graham, replică el. Să vezi clubul pe care-l deschid luna viitoare la Rockway Park. Fac praf concurenţa.

Mircea înregistră automat adresa. Din dreapta îi ajunse la ureche un glas feminin, uşor răguşit.

– *Hello, Mr.* Regan! Ţi-ai uitat prietenii!

Mircea întoarse capul într-acolo. Zări la masă o femeie tânără, blondă, cu trăsături delicate, îmbrăcată într-o rochie neagră, foarte decoltată şi acoperită de bijuterii. Femeia îl fixa pe Regan cu o privire în care se citea implorarea. Regan se întoarse spre ea.

– Nu-mi uit niciodată prietenii, *Miss* Courtney, răspunse el. Imediat sunt al dumneavoastră.

Strânse mâna lui Graham şi se întoarse spre masa tinerei femei.

Ochii ei aveau o expresie de înfrigurată aşteptare. Mâinile albe şi fine îi tremurau.

Regan se opri în dreptul ei. Scoase floarea de la butonieră şi i-o oferi. *Miss* Courtney întinse nerăbdătoare mâna, apucă floarea şi zâmbi fericită. O duse la nas şi, după ce-i aspiră parfumul, şi-o prinse la corsaj.

Regan salută şi se apropie de bar.

Într-o nişă căptuşită cu oglinzi se afla un mare vas de cristal negru, în care îşi etalau purpura un superb mănunchi de orhidee.

Barmanul luă una din orhidee şi o întinse lui Regan, care şi-o prinse la butonieră, apoi se întoarse iarăşi printre mese.

Mircea sorbi cocktailul. Băutura savuroasă îi parfumă cerul gurii. Aruncă o privire asupra ceasului de la mână. Se scurseseră zece minute. Abe trebuia să apară. Mircea încercă o emoţie uşoară. Constată cu satisfacţie că începuse să se oţelească. Perspectiva ciocnirilor nu-i mai crea acel gol dureros în stomac, acea teamă aproape imposibil de stăpânit care, înainte vreme, îi paraliza parcă mişcările. Acum simţea o ciudată furnicare în şira spinării, care-i încorda muşchii şi-i ascuţea mintea. Toate facultăţile lui fizice şi intelectuale se pregăteau pentru criza care avea să urmeze.

Abe şi cei patru oameni ai săi îşi făcură intrarea.

Mircea respiră adânc. Privirile lui se îndreptară spre Regan. Aştepta reacţia acestuia. Şi Regan observă intrarea lui Abe. Pe obrazul lui se aşternu o paloare uşoară. În ochii săi, Mircea citi o sclipire rea. Regan era vădit surprins de apariţia lui Abe. Dar aceasta nu-l împiedică să treacă imediat la acţiune. Privirile lui lansară un avertisment mut, pe care-l prinseră câţiva bărbaţi în smoking, voinici ca nişte luptători de *catch,* risipiţi prin local. Bărbaţii în smoching se îndreptară, ca din întâmplare, spre grupul lui Abe. Erau cinci la număr. Abe le observă manevra. Zâmbi.

Un *maître d'hôtel,* răsărit ca din pământ, îi conduse pe Abe şi pe însoţitorii săi la o masă liberă, plasată lângă acvariu.

Bărbaţii în smoking se postară în preajma lor.

Un chelner luă comanda de la Abe, apoi se îndreptă spre bar. Când trecu pe lângă Regan, acesta îl apucă de braţ.

– Ce-au comandat?, întrebă el printre dinţi.

– De cinci ori whisky.

Regan se apropie de tejghea.

Mircea, care se prefăcea că priveşte distrat evoluţia perechilor pe ringul de dans, îl urmărea cu coada ochiului. Încercă să desluşească vorbele pe care Regan le rostea cu voce scăzută barmanului, dar nu reuşi.

Barmanul umplu cinci pahare cu whisky.

Chelnerul le alinie pe o tavă şi plecă spre masa lui Abe.

Regan se întoarse iarăşi spre barman.

Mircea îşi încordă şi mai tare auzul. Reuşi să prindă câteva cuvinte ale patronului.

– ... Stingi lumina... masa cinci... lucrezi repede.

Mircea vârî ca din întâmplare mâna sub sacou. Trase piedica pistolului şi aşteptă desfăşurarea evenimentelor, fără să-l scape din ochi pe Regan.

Chelnerul lăsă paharele cu whisky la masa lui Abe, apoi plecă să ia altă comandă.

Barmanul strecură mâna sub tejghea.

În aceeaşi clipă sala se cufundă brusc în întuneric. Se zăreau numai vârfurile roşii, incandescente ale ţigărilor. Se auziră strigătele de surpriză ale câtorva femei, acoperite în curând de răbufnirile jazzului.

Mircea se repezi la Regan şi îi înfipse violent gura pistolului în şale.

– Fii cuminte şi fă ce-ţi spun. Altminteri îţi găuresc pielea.

*

* *

Bezna dură şaizeci de secunde.

Când se făcu lumină, barmanul ce-şi netezea tocmai părul se uită spre masa lui Abe, care se golise de clienţi. Zâmbi şi îşi întoarse privirile spre patron, dar şi acesta dispăruse. Îşi zise că Regan plecase pe întuneric, aşa că nu se nelinişti.

– Un gin *Fizz* şi două *Clover Club,* comandă un chelner.

Barmanul se întoarse spre sticlele cu etichete viu colorate.

– O.K.

Lincolnul Continental zbura ca o nălucă pe autostrada luminată de nesfârşite şiraguri de banane cu neon.

Ultimele clădiri din Belle Harbour rămăseseră de mult în urmă.

Ghemuit pe bancheta din urmă, Regan se uita nedumerit la faţa impenetrabilă a lui Mircea, care stătea alături de el. Gura pistolului continua să-l ţintească. Regan cunoştea prea bine

moravurile lumii interlope ca să facă vreun gest necugetat. Când se stinsese lumina din local şi simţise în şale gura pistolului, executase fără să crâcnească indicaţiile individului care-l împinsese spre ieşire, ghidându-se după scânteierile roşiatice ale ţigărilor. Ştia că, dacă ar fi schiţat vreun gest de împotrivire sau dacă ar fi strigat după ajutor, şi-ar fi încheiat definitiv cariera de patron de localuri de noapte, murind ciuruit de gloanţe. Se lăsase răpit, fiindcă nu exista altă soluţie. Blestemă în gând imprudenţa pe care o săvârşise, concentrându-şi oamenii asupra mesei lui Abe Macchia şi lăsându-se astfel descoperit.

– Cine eşti dumneata şi ce vrei?, întrebă el în cele din urmă.

Erau primele vorbe pe care le scotea de când părăsise localul.

– Ce vreau? Ai să afli în curând, zise Mircea domol.

Regan tuşi spre a-şi drege glasul.

– Uite ce e, reluă el. Sunt om de afaceri. Îmi place să-mi rezolv repede treburile. Care e preţul?

– Preţul?

– Răscumpărarea.

Mircea râse.

– Ah, da. Hm! E foarte mare. Nu ştiu dacă ai să-l poţi plăti.

– Spune o cifră, zise Regan. Sunt convins că vom ajunge la o înţelegere.

Surâsul jucăuş de pe obrazul lui Mircea strecură fiori în sufletul patronului.

– Cât?, insistă el.

Mircea nu răspunse. Regan îşi răscoli memoria, încercând zadarnic să-l identifice. Se uită la şofer. Nu-i vedea decât ceafa.

Deodată acesta îşi întoarse faţa. Se uită o clipă la Regan, zâmbi, arătându-şi dinţii albi, fosforescenţi, apoi îşi îndreptă iarăşi privirile spre autostrada care părea că se aruncă sub roţile automobilului.

Inima lui Regan îngheţă. Îl recunoscuse pe Capozzolo.

Mircea tălmăci cu uşurinţă procesul de gândire al patronului reflectat atât de vizibil pe chipul său pustiit de frică.

– Acum bănuieşti?, întrebă Mircea suav.

– Nu! Nu bănuiesc nimic, bolborosi patronul. Cât cereţi?, întrebă el din nou.

Mircea lăsă să se scurgă câteva clipe de tăcere, mai grele decât plumbul.

– Şaizeci de milioane de dolari, zise el.

– Sunteţi nebuni!, exclamă Regan.

– Şaizeci de milioane de dolari, repetă Mircea. Şi, pe deasupra, numele asasinilor lui Reggie Lascalzo.

Fruntea patronului se îmbrobonase de sudoare. Îşi umezi cu limba buzele uscate.

– De unde să am atâţia bani?, protestă el. Cât despre Regie Lascalzo nu ştiu nimic.

– Nimic? Absolut nimic? Scormoneşte-ţi bine memoria.

Regan îşi încleştă neputincios pumnii.

– Dacă nu vrei să fii înţelegător, nu ştiu, zău, dacă vei apuca să-ţi mai vezi vreodată barurile, interveni Capozzolo. Sau poate că ai să le vezi de sus, zburând ca un elicopter, cu aripioare de îngeraş în spinare.

Regan încercă să-şi domine agitaţia lăuntrică. Juca o partidă cu miză extrem de mare. Adversarul său avea chintă regală. Dar şi el păstra în manşetă o carte care, bine jucată, putea răsturna situaţia în favoarea lui.

– Şi dumneata cine eşti?, întrebă el uitându-se la Mircea.

Acesta îl privi ciudat.

– Ai să afli mai târziu. Nicio grijă.

Restul drumului se cufundă într-o muţenie totală.

Capozzolo se uita din când în când prin retrovizor. Nu erau urmăriţi. Aproape de ora trei, Lincolnul pătrunse în parcul vilei din Elmsford. Regan încercase să identifice drumul parcurs, dar, după ieşirea din Bronx, nu se mai putuse orienta. Capozzolo folosise un itinerar complicat, ocolind centrele populate.

Lincolnul opri în faţa vilei învăluite în întuneric.

Dirijat de ţeava pistolului pe care Mircea i-l înfipsese între coaste, Regan urcă scările de la intrare şi pătrunse în hol.

Cei doi tipi care făceau de gardă aruncară o privire lipsită de curiozitate. Asemenea spectacole nu-i mai impresionau.

Mânat de Mircea şi escortat de Capozzolo, Regan pătrunse în bibliotecă.

Capozzolo încuie uşa pe dinăuntru.

– Să nu fim deranjați, zise el.

Regan își dădea seama că se află în mare primejdie. Colțul buzei îi tremura nervos. Încercă totuși să braveze.

– Ei, când terminați comedia asta?, întrebă el cu aparentă liniște.

– Dacă ești om de înțeles – imediat, răspunse Mircea zâmbind cu falsă bunăvoință. Vârî pistolul în hamul de sub haină.

Numele asasinilor lui Reggie Lascalzo!, spuse el, înăsprindu-și brusc glasul.

– Nu cunosc pe niciun Reggie Lascalzo.

Mircea râse.

– Ce zici, Sid? Nu-l cunoaște pe Reggie. Nici n-a auzit de el.

Se întoarse iarăși spre Regan.

– Nici pe Mary-Lou n-o cunoști?

Regan îl privi pieziș.

– Nu. N-o cunosc.

– Curios. Fiu-tău o cunoaște. Și încă foarte intim.

Regan își simțea gura uscată. Își trecu limba peste buzele arse.

Mircea se apropie de el și îl prinse ușor cu degetele de bărbie, ca și cum ar fi vrut să-l mângâie.

– Nu vrei să spui?, îi vorbi el cu binișorul. Păcat. Dacă totuși socotești că este necesar să-ți împrospătez memoria...

Cu o mișcare bruscă, își repezi cotul în bărbia lui Regan. Acesta se prăvăli pe spate, antrenând în cădere o măsuță japoneză pe care se afla o statuetă de bronz. Regan se răsuci brusc și înșfăcă statueta.

În aceeași clipă, țevile a două pistoale – al lui Mircea și al lui Capozzolo – se îndreptară asupra lui.

– Fii cuminte, Regan, îl pofti Capozzolo cu ton scăzut. Regan dădu drumul statuetei și se ridică încet în picioare. Răsufla greu.

– Unde e Reggie Lascalzo?, repetă Mircea.

Regan se gândi o clipă, apoi rosti cu aer de sfidare.

– Nu înțeleg de ce îmi puneți întrebări la care nu pot răspunde. Nu știu unde e Reggie Lascalzo. Pot să vă spun însă unde se află în clipa asta Abe Macchia. Abe este în mâna oamenilor mei, zise Regan.

– Face pe deşteptul, *boss*, interveni Capozzolo.

– Nu, nu! replică Mircea, căruia îi revenise brusc în minte momentul în care barul se adâncise în întuneric

– Abe este în mâna oamenilor mei, zise Regan.

Capozzolo râse ca de o glumă bună.

– Abe prins! He, he!

– Taci, Sid!, zise Mircea.

– Să vă explic. În bar ţin în permanenţă o masă rezervată pentru musafiri nepoftiţi.

O simplă apăsare pe buton şi odată cu stingerea luminii se declanşează un mecanism care face ca masa – aşezată pe un platou – să se scufunde în subsol, iar altă masă, cu tacâmurile gata pregătite, să se ridice în loc... Când se face lumină, cei din jur văd o masă fără ocupanţi. Simplu, nu-i aşa?... Şi fiindcă sunt om de înţeles, vi-l predau pe Abe în schimbul eliberării mele.

Un zâmbet triumfător plutea pe buzele lui Regan.

Mircea analiză rapid situaţia. Dacă Regan nu mintea, lucrurile se complicau serios. Pierzându-l pe Abe, pierdea firul Ariadnei. Trebuia deci să-l recupereze cu orice preţ...

– Şi cu ce-mi faci dovada?, întrebă el.

– Cereţi la telefon barul. Veţi putea vorbi cu Abe în persoană.

Mircea se gândi o clipă, apoi puse mâna pe receptor.

– Dă-mi numărul!

În acelaşi moment se auzi zgomot de paşi în hol, apoi câteva lovituri în uşă.

– Cine e?, întrebă Capozzolo, fără să ia ochii de la Regan.

– Eu, Abe. Deschideţi.

Figura lui Mircea se lumină.

Pe chipul lui Regan se aşternu expresia celei mai vii consternări.

Capozzolo deschise uşa rânjind.

– Ne-ai minţit, Regan.

Abe intră în bibliotecă, împingându-l din spate pe Teddy Regan. În mâna dreaptă ţinea un pistol, pe care-l vârî în hamul de sub haină. Se uită la Joe Regan, care se făcuse cenuşiu.

– Vezi, Regan, ce înseamnă să ai suflet?... Să răspunzi la rău cu bine. Tu ai vrut să mă prinzi în cursă şi eu ţi-am adus pe fiul tău să-ţi ţină de urât.

– E adevărată povestea cu masa, Abe?, întrebă Mircea.

– Da, foarte adevărată, răspunse Abe. Numai că eu am reuşit să scap. Am sărit la timp de pe platforma care se prăbuşea sub noi. Eşti al dracului de ingenios, Regan. Dar să mă vezi şi pe mine... Cui l-ai vândut pe Reggie Lascalzo?, întrebă el brusc.

– Nu ştiu de niciun Reggie Lascalzo, se încăpăţână să răspundă Regan.

– Nu ştii?, zâmbi Abe. Bine. Tu ai vrut-o.

Scoase din buzunarul de la piept un brici pe care-l deschise cu o mişcare bruscă.

Se apropie de Teddy Regan, îl apucă de unul din reverele hainei şi, cu ascuţişul briciului, începu să despice încet stofa de la piept în jos.

– Regan, poate te mai gândeşti. Până nu ajung la piele. Ochii lui Teddy se rotunjiră de spaimă.

Abe despică şi celălalt piept al hainei.

– Am ajuns la cămaşă, Regan.

– Nu ştiu nimic. Absolut nimic.

– Nu mă interesează cultura ta generală. Te întrebam de Reggie Lascalzo.

Regan nu mai deschise gura.

– Tată, ai înnebunit?, strigă deodată Teddy. Vrei să mă vezi cu burta spintecată?

– Fiul tău e mai înţelegător, zise Abe. Îşi cunoaşte interesul.

Cu un gest scurt tăie şi cămaşa.

Pieptul păros al lui Teddy apăru la vedere.

– Spune, tată! Spune ceva, tată!, zbieră el. Broboane mari de sudoare i se scurgeau pe frunte.

Obrazul îi era livid. Un spasm nervos îi cutremură corpul.

– Vorbeşte, tată!, îl imploră el.

Regan îşi muşcă buzele.

Abe ridică din nou briciul.

– Opreşte, Abe!, strigă Regan. Abe rămase cu mâna în aer.

– Ei, zi!

Regan se întoarse spre Mircea.

– Dacă-ți dau numele oamenilor care l-au răpit pe Reggie, ne dai drumul? Mie și băiatului?

– Da, răspunse Mircea.

– Au fost patru oameni, începu Regan. Atunci i-am văzut pentru prima oară. Nu știu cum îi cheamă.

Abe apropie tăișul briciului de pieptul lui Teddy.

– Lasă-mă să vorbesc, Abe, gâfâi Regan.

Abe își retrase briciul.

– Vreau precizări!, se răsti el.

– Nu știu nume, reluă Regan. Dar mi-am luat măsurile mele de precauție. Am avut grijă să-i fotografiez fără știrea lor. M-am gândit că ar putea să-mi prindă bine.

– Și unde-s fotografiile?, întrebă Mircea.

– La bar, în seiful din biroul meu.

– Și din ordinul cui s-au întâlnit la tine?, întrebă iarăși Mircea.

Regan ezită câteva momente.

– Bine. Am să-ți spun și asta. Din ord...

În aceeași clipă se auzi un pocnet sec ca și când s-ar fi destupat o sticlă.

Regan, care se afla cu spatele spre fereastră, tresări, schiță un gest ca și când ar fi vrut să-și ducă mâna la ceafă, și se prăbuși pe parchet.

Încă o pocnitură seacă, și Teddy Regan căzu peste Abe.

Abe îl prinse instinctiv în brațe.

Capozzolo aruncă o privire spre fereastră. Într-unul din carourile de sticlă apăruseră două găuri minuscule.

Cu un gest reflex trase câteva focuri într-acolo. Simultan, Mircea ținti cu pistolul becurile din plafonieră, făcându-le țăndări. Camera se cufundă în întuneric.

Capozzolo se repezi spre fereastră. Lumina lunii arginta culmile copacilor, lăsând în beznă aleile parcului. Capozzolo nu reuși să deslușească nicio prezență omenească. Spre a evita o nouă surpriză, trase draperiile grele de brocart, acoperind complet ferestrele. Aprinse un lampadar.

– Să dăm alarma, *boss*?, se adresă el lui Mircea.

– Inutil. Nu am nicio încredere în oamenii de aici...

Mircea se lăsă în genunchi lângă corpul inert al lui Regan. Constată că glonțul intrase prin ceafă, făcând o rană urâtă.

– Mort!, exclamă el. Şi Teddy?

– I-au făcut şi lui de petrecanie, răspunse Abe, scăpând o înjurătură.

Îl culcase pe o canapea. În dreptul inimii, cămaşa lui Teddy era pătată de sânge. Abe îi luă pulsul.

– Nimic.

Se uită de la Teddy la Joe Regan.

– Frumos lucrat. Punct ochit, punct lovit. Două focuri – doi oameni.

Îşi aprinse o țigară

– Interesant, l-au curățat tocmai când era gata să vorbească.

Mircea se uită îndelung la Teddy. Scoase din buzunar o brichetă de argint şi o apropie cu partea lucioasă ca o oglindă de gura acestuia.

– Te înşeli, Abe. Teddy trăieşte. Respiră. Uite, s-a aburit bricheta, zise el, făcându-i semn cu ochiul.

– Nu se poa...

Abe surprinse semnul pe care i-l făcuse Mircea. Înțelese că i se cerea să joace teatru.

– Ştii că ai dreptate, *boss*? Puteam să jur că e mort. Ce înseamnă să te pripeşti.

– Repede, spuse Mircea. Duceți-l în dormitorul meu. Capozzolo, rămâi cu el să-l păzeşti până aducem un doctor.

Abe şi Capozzolo cărară cadavrul lui Teddy pe scara de serviciu, spre a evita holul în care se aflau oamenii din gardă.

Rămas singur în bibliotecă, Mircea căută din ochi un loc susceptibil să ascundă un microfon. „Acul în carul cu fân", îşi zise el.

Dacă lucra rapid, putea să dea două lovituri dintr-un singur foc. Lăsând impresia că Teddy era muribund, avea toate şansele să descopere pe asasin, care va încerca desigur să-l suprime pe tânăr pentru a doua oară. Şi misiunea de a-l depista pe ucigaş îi revenea lui Capozzolo. Pe de altă parte, trebuia să meargă la barul lui Regan pentru a pune mâna pe fotografii şi pentru a-şi recupera oamenii.

Abe coborî în bibliotecă.

– Haidem după doctor, zise Mircea. Sper să aflu multe de la Teddy...

Înainte de a se urca în Lincolnul tras la scară, Mircea şopti lui Abe:

– Mergem înapoi la bar. Acolo am să intru singur. Tu ai să mă aştepţi în maşină... La drum.

*

* *

Abe opri Lincolnul în parcul de automobile al „Barului 47". Din locul unde îşi plasase maşina putea ţine sub observaţie intrarea localului.

Mircea consultă ceasul de la bord. Era trei şi un sfert.

Când să coboare din maşină, Abe îl apucă de braţ.

– Stai, *boss*. Ia priveşte.

Îi arătă un Ford Thunderbird, care trăsese în faţa intrării. Conducătorul Fordului deschisese portiera spre a permite unui individ în haine cenuşii sport – care cobora scara – să intre în maşină.

– Charlie Yale, spuse Abe printre dinţi. Mâna dreaptă a lui Landis. Ce-o fi căutat aici? Curios!

– Nu-mi place deloc, zise Mircea.

– Nici mie, replică Abe.

– Înseamnă că, cel mai târziu mâine dimineaţă, Landis va fi înştiinţat de răpirea lui Regan.

Fordul se puse în mişcare, ocoli un rond cu flori şi ieşi la şosea, pierzându-se în noapte.

Înainte de a coborî din maşină, Mircea îşi verifică încă o dată pistolul.

– Mai dă-mi unul, spuse el. Dacă îi găsesc pe băieţi, să înarmez măcar pe unul dintre ei.

Abe îi dădu un *Smith & Wesson,* pe care Mircea îl vârî în buzunarul dinăuntru al hainei.

Se îndreptă spre intrarea localului. Portarul îi aruncă o privire bănuitoare, apoi îl salută, deschizându-i uşile din sticlă.

Mircea pătrunse în vestibul. Şi fata de la garderobă îl privi cu coada ochiului, deşi se prefăcea că e absorbită de numărarea pachetelor de ţigări din cutia de pe tejghea.

„Aici s-a dat alarma, îşi zise Mircea. Cred că o să am de lucru. Toţi sunt cu ochii în patru."

Intră în sala barului. Era încă multă lume. Chelnerii se aferau printre mese. Orchestra cânta un „spiritual" acompaniind un cântăreţ negru. Caracatiţa din acvariu îl privea cu ochii ei bulbucaţi şi reci.

Mircea se apropie de bar.

– Un *Martini,* comandă el.

Barmanul îl servi prompt.

Mircea duse paharul la gură, clipind alene, ca şi când ar fi fost ameţit de băutură. Şi barmanul îl privea pe sub sprâncene. Încerca să stabilească dacă îl văzuse înainte sau după dispariţia lui Regan. Operaţie mintală destul de grea, dacă se ţinea seama de numărul mare de clienţi pe care-i servise în noaptea aceea.

Mircea îşi dădea seama că va avea de învins mari dificultăţi înainte de a pune mâna pe fotografiile din biroul lui Regan. Trebuia să facă însă imposibilul pentru a intra în posesia lor. Graţie fotografiilor nu-i va fi greu să-i identifice pe asasinii lui Reggie Lascalzo.

Mafia trebuia să dispună de un fişier cu cazierele tuturor membrilor ei. Jack Bolence îl va ajuta desigur să ajungă la aceste caziere, care cuprindeau – fără îndoială – şi fotografiile respective.

Îşi aruncă privirile prin sală, căutând să-i identifice pe oamenii lui Regan. Unul dintre ei stătea lângă acvariu şi se uita prin local.

Altul se postase lângă intrare şi examina atent toţi clienţii care intrau şi ieşeau. Al treilea se plasase în dreptul unei uşi pe care scria cu litere mărunte aurii *Office.* Ceilalţi doi lipseau. Probabil că-i păzeau pe oamenii lui Abe sau îi „prelucrau" spre a le smulge informaţii.

Tipul care stătea în faţa uşii cu litere aurii se îndreptă spre bar. O cută adâncă îi brăzda fruntea. Era îngrijorat, deşi afecta o atitudine impasibilă.

Mircea își consumă băutura, apoi, clătinându-se ușor, se îndreptă spre toaletă.

Vestibulul W.C.-urilor rezervate bărbaților era gol. Lavabourile albastre erau aliniate de-a lungul pereților îmbrăcați în faianță. La ferestrele rotunde, ca de vapor, erau atârnate perdelițe din material plastic.

Mircea smulse la repezeală șervețelele de hârtie de la lavabouri și perdelițele. Trebuia să lucreze cu mare rapiditate ca să nu fie surprins de vreun client al localului. Zgomotul pe care-l făcu sfâșiind perdelițele fu acoperit de orchestră. Pe pardoseala uneia dintre cabine aruncă șervețelele și perdelițele, peste care turnă benzina din brichetă și le dădu foc. Încuie cabina pe dinafară. Cheia o vârî înăuntru, pe sub ușă.

Se înapoie în restaurant. Porni fără grabă spre bar, așteptând desfășurarea evenimentelor.

Un tip între două vârste, care se împleticea, se îndreptă spre toaletă. Deschise ușa și dădu să intre în vestibul. Deodată se opri siderat în prag și începu să strige:

– Foc! Foc!

Un fum înecăcios și un miros pătrunzător de material plastic ars începu să se răspândească în restaurant.

Parte din consumatorii de la mese se ridicară brusc în picioare. O femeie țipă strident. Orchestra încetă să mai cânte. Oamenii lui Regan se repeziră spre toaleta, din care fumul continua să iasă împrăștiind panică.

Fără să se grăbească, Mircea se îndreptă spre ușa cu inscripția *Office*. După ce aruncă o privire rapidă în jur, spre a se asigura că nu e observat, o deschise și pătrunse într-un culoar mărginit de patru uși. Două pe dreapta, două pe stânga. În fund se vedeau o scară și grila unui ascensor.

Își pipăi instinctiv pistoalele de sub haină și se apropie de prima ușă. Trase cu urechea. Nu auzi nimic. Apăsă clanța și, cu o lovitură de picior, o deschise, repezind-o de perete. În cameră lumina era aprinsă. Patru mese de lucru, cinci sau șase scaune, câteva dulapuri și clasoare metalice alcătuiau întreg mobilierul. În cameră nu era nimeni. Acesta nu putea să fie biroul lui Regan.

Mircea se opri în dreptul celei de-a doua uşi. Îşi apropie urechea de tăblie. I se păru că aude un zgomot. Zarva din restaurant îl împiedica să-l identifice. Deschise uşa cu aceeaşi violenţă. Îmbrăţişa dintr-o privire un cabinet de lucru, cu mobile ultramoderne, tablouri abstracte şi covoare persane. În faţa biroului se afla un ins care băga într-o servietă nişte teancuri de bani.

La apariţia lui Mircea ridică brusc capul.

– Ce vrei?, întrebă insul, închizând servieta. W.C.-urile sunt în partea cealaltă.

În spatele biroului, Mircea văzu un tablou deplasat, care masca uşa întredeschisă a unui seif.

Tipul îi surprinse privirea.

Deodată ridică braţele în aer. În mâna dreaptă a lui Mircea apăruse un pistol care-l ţinea neclintit.

Ţinându-şi adversarul sub ameninţarea armei, Mircea trecu pe după birou şi se apropie de seif. Fără să-l scape din ochi pe individ, deschise cu cotul stâng uşa întredeschisă, apoi, tot cu mâna stângă, scoase din buzunarul dinăuntru al hainei o oglinjoară. Când întoarse capul spre seif ca să caute fotografiile avu grijă să ridice oglinjoara în dreptul ochilor, ca un retrovizor, astfel încât continua să-l ţină sub observaţie pe individ.

Seiful era gol, cu excepţia unui *Colt* şi a câtorva încărcătoare pline.

În aceeaşi clipă, individul smulse brusc din hamul de sub haină un revolver.

Mircea se întoarse fulgerător şi trase.

Omul scăpă revolverul din mâna rănită. Schimonosindu-se de durere, îşi prinse cu stânga încheietura mâinii zdrobite.

– Unde sunt fotografiile?, întrebă Mircea printre dinţi.

În ochii holbaţi de durere ai adversarului, Mircea desluşi totuşi un licăr ciudat.

– Ce fotografii?

– Ştii foarte bine.

Individul se uită la gura pistolului, apoi la ochii lui Mircea.

Mircea luă cu stânga *Colt*-ul din seif şi îl vârî în buzunar.

– Ei, nu vorbeşti?

Se apropie de individ. Îl plesni cu dosul palmei direct peste gură.

– Le-au luat, bâigui acesta.

– Cine?

– Dacă spun, sunt un om mort.

– Şi dacă taci crezi că te aşteaptă altă soartă?

Individul suspină.

– Charlie, murmură el. Charlie Yale.

– Aha! D-asta v-a vizitat acum zece minute. Şi oamenii lui Abe Macchia unde sunt?

– În subsol.

– Arată drumul.

Individul se uită la servieta cu bani.

– Lasă, ai tot timpul pentru asta, zise Mircea.

În aceeaşi clipă se auzi zgomotul unei uşi trântite şi ropot de paşi pe coridor. Individul avu o tresărire.

– Dacă intră aici şi faci vreun semn, îţi găuresc creierii, îi şopti Mircea.

Trecu la iuţeală în spatele uşii, care tocmai se deschidea.

Unul din vlăjganii lui Regan pătrunse în încăpere.

– Grăbeşte-te, Harry! Nu ştiu cine dracu'... Nu mai apucă să-şi încheie fraza.

Mircea îl trăsni cu patul pistolului în moalele capului, culcându-l pe podea.

Harry nu avusese timp să schiţeze un gest.

– Şi acum la subsol, zise Mircea, îndemnându-l cu ţeava pistolului să pornească înainte.

Individul se execută.

O luară pe coridor la dreapta.

Coborâră o scară de serviciu şi ajunseră în faţa unei uşi de fier.

Harry o deschise. Pătrunseră într-un coridor îngust, mărginit de uşi metalice. Din dosul uneia din ele se auzea duduitul unui cazan.

Harry se opri în dreptul ultimei uşi. O descuie cu o cheie aflată asupra lui.

În încăperea austeră, cu pereţi văruiţi, ca celula unei închisori, se aflau cei patru oameni ai lui Abe.

La apariția lui Harry și a lui Mircea, se ridicară de pe banca pe care stătuseră până atunci. Fețele li se luminară.

Mircea recunoscu pe doi din ei, după fotografiile din dosarul comisarului Alberto Cessi.

Le zvârli câte o armă.

– Luke, Dick, prindeți-le!

Luke și Dick înșfăcară din zbor pistoalele. Amândoi erau negricioși și scunzi de statură. Tipuri de portoricani.

Ceilalți doi păreau mai stilați. Purtau haine frumos croite și păstrau o atitudine demnă.

– Și p-ăsta băgați-l în locul vostru!, porunci Mircea, arătându-l pe Harry.

Harry se făcuse pământiu. Abia se mai ținea pe picioare. Rana îl durea cumplit.

Luke îl îmbrânci în încăpere și încuie ușa pe dinafară.

Urmat de cei patru oameni, Mircea urcă scările, străbătu coridorul și intră în restaurant.

În sală domnea semiobscuritatea.

Consumatorii urmăreau evoluțiile unei perechi de dansatori pe ringul luminat puternic din preajma acvariului.

Profitând de această împrejurare, Mircea și însoțitorii săi se strecurară printre mese și părăsiră localul, fără să atragă atenția.

*

* *

În dormitorul lui Mircea, luna filtra printre jaluzelele lăsate lame de lumină, care proiectau pe parchet un romb argintiu.

Într-una din extremitățile acestui romb se ivi o mână care se târa, căutând parcă să apuce ceva. O respirație grea, șuierată, se auzi în întuneric.

Pe coridor răsunară pași.

Ușa dormitorului se deschise. În prag apărură două siluete.

Lumina de pe coridor căzu în plin asupra corpului masiv al lui Capozzolo, prăvălit pe parchet.

– Sid, ce-i cu tine?, exclamă Mircea, îngenunchind lângă el. Lumină, Abe!

Abe răsuci comutatorul.

– Sid! Vorbeşte!, zise Mircea, întorcându-l cu faţa în sus şi sprijinindu-i capul pe genunchi. În dreptul stomacului, haina şi cămaşa lui Capozzolo erau năclăite de sânge. Sid! Cine a făcut asta?

Capozzolo întredeschise ochii înceţoşaţi de apropierea morţii. Buzele vinete i se mişcară încetişor.

– Pedro... portoricanul...

– Pedro Alamos, zise Abe.

În colţul gurii lui Capozzolo apăru un fir de sânge.

– Pedro... repetă el.

Capul îi căzu într-o parte.

– A murit, zise Mircea. Se ridică în picioare.

– Ce-i de făcut, *boss*?, întrebă Abe, scărpinându-se în creştet. S-ar părea că ni s-au închis toate drumurile.

Mircea îşi aprinse o ţigară. Situaţia era într-adevăr gravă. Trei cadavre de care nu ştia cum să scape şi toate firele ce duceau la asasinii lui Lascalzo – rupte. Iar la capătul celor şase zile – execuţia.

Evident, nu avea de gând să abandoneze lupta. Trebuia să îşi ia măsuri de precauţie. De pildă, să-şi acopere retragerea în caz de nereuşită, luând legătura cu Narcotic Bureau. Ar fi fost însă ruşinos să se declare înfrânt. Prea mulţi oameni îşi puseseră încrederea în el...

– Abe, înainte de a se lumina de ziuă, trebuie să scăpăm de cadavre. Mai avem la dispoziţie maximum o jumătate de oră, adăugă el după ce se uită la ceas.

– Mă duc să-mi chem oamenii, spuse Abe.

– Ai încredere în toţi?

– Sunt oameni verificaţi. Bietul Capozzolo! El i-a chemat. Dacă ar fi ştiut că în mai puţin de douăsprezece ore aveau să-i care hoitul... Eh, în mizeria asta de meserie, oamenii nu apucă să îmbătrânească...

Abe ieşi.

Rămas singur cu cadavrele, Mircea le privi îndelung, înainte de a se lăsa antrenat în aventura aceasta. Îi repugna să se uite la morţi. Acum moartea îl impresiona mai puţin.

Se ciocnea cu ea aproape în fiecare zi. Îi simţea prezenţa.

Ciudat! O prezență care nu-l mai înspăimânta. Nu avea presentimentul sfârșitului. Și aceasta îi dădea curaj.

Abe se înapoie cu cei patru oameni pe care Mircea îi scăpase din subsolul „Barului 47".

Noii veniți se uitară la cadavre. Erau calmi, ca și când ar fi privit câteva obiecte expuse în vitrina unui magazin.

– Luați-i, porunci Abe, și coborâți-i pe scara de serviciu în subsol.

Doi inși îl ridicară pe Capozzolo. Unul de cap și celălalt de picioare. Ultimii doi îl luară pe Teddy.

– Nu-l uita pe Regan, zise Mircea.

– Nicio grijă, *boss*, replică Abe. Trimit un om să curețe petele de sânge de pe parchet.

– Vezi și de cearșafuri, îi recomandă Mircea. Au urme de sânge. De la Teddy.

– Le ard, zise Abe, strângându-le de pe pat. Vila asta are un crematoriu pe cinste. Trimit un băiat să-ți pună cearșafuri curate, *boss*.

– Perfect, răspunse cu afectat calm Mircea.

Oamenii ieșiră cu cadavrele.

– Ard și hoiturile tot în crematoriu, continuă Abe. Bietul Sid, suspină el. Visa o înmormântare de mare lux, cu camioane încărcate cu flori și cu un cortegiu de cel puțin o sută de mașini. Din păcate, nu pot să-i împlinesc dorința. Se îndreptă spre ușă, dar se opri în mijlocul drumului. De cadavre scăpăm noi într-un fel, *boss*.

Ce facem însă cu Mary-Lou și cu Pedro? Pe Teddy Regan l-am umflat în prezența ei. Iar Pedro ar putea să depună mărturie că noi am făcut de petrecanie celor doi Regan. Și moartea lui Sid ar fi în stare să o pună tot în sarcina noastră. Deși el e făptașul. Iar cei care ne pun bețe în roate se vor folosi de asta. Pe Mary-Lou o fac eu să tacă. Pe veci. Nu va apuca răsăritul soarelui. Mai greu va fi să dăm de Pedro.

– Cu Mary-Lou nu cred că e soluția cea mai bună. Abe încreți din sprâncene a mirare.

– *Boss*, nu te mai recunosc. Vrei să facem cunoștință cu scaunul electric? Uite ce e, lasă mărunțișurile astea pe seama mea. Dumneata să te odihnești. Să ai capul limpede. Mâine...

adică azi – uite că începe să se lumineze de ziuă – o să avem mult de furcă.

– Ai dreptate, sunt cam obosit, zise Mircea. În ultimele patruzeci şi opt de ore n-am închis ochii. Să mă trezeşti la nouă.

– O.K., *boss*.

Abe ieşi.

Mircea aspiră adânc fumul de ţigară. Îşi dădea seama că vâltoarea îl trăgea tot mai mult la fund. Trebuia să găsească neapărat o ieşire din acest impas. Dacă ar fi fost în posesia fotografiilor, toată afacerea s-ar fi rezolvat de la sine. Dar Charlie Yale i-o luase înainte.

Trecu în baie. Se dezbrăcă şi intră sub duş. Apa călduţă îl mai linişti.

– Am schimbat aşternutul, *boss*, auzi el glasul lui Dick, care terminase de trebăluit prin dormitor. Am adus şi o sticlă de scotch. Am pus-o pe noptieră. Noapte bună. La nevoie mă suni.

Lui Mircea îi ajunse la ureche zgomotul unei uşi care se închise.

Stătu mai bine de o jumătate de oră sub duş. Ieşi din baie regenerat. Îşi puse o pijama. Se uită spre pat, dar îl trecu un fior de groază la gândul că acolo zăcuse un mort.

Luă o pătură din dulap şi se întinse într-un fotoliu, având grijă să-şi pună un scaun sub picioare.

Adormi repede. În somn îl asaltară coşmaruri. Se făcea că din apele tulburi ale unei ape cu bulboane apucătoare se ridica încet Mary-Lou. Ochii ei păreau să arunce flăcări. În loc de păr, colcăiau şerpi. În mână ţinea nişte fotografii cu chipurile unor oameni pe care Mircea nu reuşea să le desluşească. Mary-Lou izbucni în râs. Un râs strident, ascuţit, care-l umplu de spaimă. Se îndreptă totuşi spre ea. Voia să ajungă la fotografii. Înainta pieptiş prin apa tulbure care se făcea tot mai adâncă. Deodată se pomeni înotând în mijlocul râului. Bulboanele îl înconjurau, răsucindu-se ameninţător. Se ferea să nu fie prins de vârtejul lor. Şi Mary-Lou râdea.

Râdea cu hohote de eforturile lui disperate de a ajunge la fotografii. Pe măsură ce el înainta, luptându-se cu apele

vijelioase, Mary-Lou se îndepărta ca Fata Morgana. Deodată ea se opri. Din piept prinseră să-i fumege nişte ţigări. Mary-Lou scăpă un răcnet înfiorător. Şi în aceeaşi clipă apăru inspectorul Schiarelli, care îi întindea o orhidee. Dispăru şi inspectorul. De undeva se auzi un zgomot asurzitor de sticle sparte, ca şi când s-ar fi năruit o vitrină uriaşă. Dintre cioburi ţâşni o caracatiţă vâscoasă, cu chipul lui Regan. Inspectorul Schiarelli, îmbrăcat în togă romană, pufăia dintr-o pipă. Arăta cu mâna pe Samy Barracuda care râdea cu hohote ca şi Mary-Lou. Hohotele lui se izbeau de pereţii unei imense grote, stârnind ecouri. La capătul grotei apăru din nou caracatiţa. O caracatiţă uriaşă, înfricoşătoare, care porni spre Mircea. Mircea simţi că-l paralizează spaima. Vru să fugă, dar nu-l mai ajutau picioarele. Un braţ al caracatiţei biciui aerul, şi-l înşfacă de umăr. Mircea vru să răcnească, dar niciun sunet nu ieşea din gura-i căscată.

– *Boss*! *Boss*!, se auzi glasul lui Abe.

– Ha? Ce? Ce s-a întâmplat?, bolborosi Mircea buimac...

Abe îl zguduia de umăr, spre a-l trezi.

– Scoală-te, *boss*! A venit Landis. Vrea să-ţi vorbească.

Mircea deschise ochii.

Soarele îşi strecura razele printre jaluzele.

– Cât e ceasul?

– Opt şi jumătate, *boss*. Landis te aşteaptă în bibliotecă. Este cu Charlie Yale.

Acest nume avu asupra lui Mircea efectul unei descărcări electrice. Trezit de-a binelea, sări în picioare.

– De mult timp aşteaptă?

– Ah, nu. De vreo cinci minute. E nervos. Când m-a văzut, mi-a aruncat o privire mânioasă. Dar nu m-am intimidat.

Mircea ştia că Robert Landis era o figură importantă în organizaţie. Dar pe Vincenzo Genovese nu-l impresiona Marele *Boss*. Trebuia deci să se comporte pe măsura modelului său.

– Să mă aştepte, spuse el. Mă duc să fac un duş. Pe urmă mă bărbieresc. Nu-mi place să apar nebărbierit.

– O să-l supere întârzierea, *boss*.

– Ei şi?, exclamă Mircea cu superbă nepăsare. Ai lichidat cu cadavrele?

– Da. Cu toate patru.

– Care patru?

– Patru, fiindcă am pus-o la socoteală şi pe Mary-Lou.

– Cum adică?...

Şi Mircea continuă fraza prin pantomimă, trecându-şi degetul arătător peste beregată.

– Da, zâmbi Abe, repetând gestul lui Mircea. Am lucrat expeditiv. Ca în vremurile noastre bune.

– Bine, bine. Coboară spre Landis. Să faci onorurile până vin eu.

Mircea trecu în baie. Stătu sub duş un sfert de oră. Se bărbieri şi se îmbrăcă pe îndelete. Era emoţionat, dar îşi ascundea abil simţămintele. Bău un whisky spre a-şi face curaj. Coborî apoi în bibliotecă.

Landis stătea în picioare lângă un raft şi răsfoia o carte ilustrată. Era scund, negricios, rotund la faţă. Mustaţa neagră îi accentua buzele cărnoase, senzuale. Purta un costum albastru-petrol, impecabil.

Tolănit într-un fotoliu, Charlie Yale fuma o ţigară. Era surprinzător de tânăr. Avea înfăţişarea unui student cu obraz trandafiriu, ochi arzători, inocenţi şi gura frumos desenată. Hainele albe de flanel aveau o linie sportivă. Cravata azurie *countess Mara*, cămaşă de mătase naturală, batista de la piept, în aceeaşi nuanţă cu cravata, ciorapii, pantofii italieneşti reflectau o eleganţă rafinată. Charlie Yale nu corespundea tipului de gangster popularizat de romanele poliţiste şi de filmele de cinematograf.

În acest timp Abe, răsturnat pe o canapea, îşi lustruia molcom unghiile.

Mircea prinse dintr-o singură privire întreaga scenă. Îşi dădu imediat seama că sub calmul aparent al celor trei oameni mocnea focul.

La intrarea lui Mircea, Landis ridică încet privirile de deasupra cărţii.

– Bună ziua, Landis, zise Mircea. Ce mai faci, Charlie?

Landis mormăi câteva cuvinte greu de desluşit.

Yale răspunse cu un voios:

– *How do you do, Mr. Genovese*?

Când Landis ridică ochii de deasupra cărții, Mircea, care-l privise până atunci din profil, putu să-i vadă în întregime pata vânătă ce-i acoperea aproape tot obrazul. Pata aceea, cu excrescențe negricioase înspicate cu fire de păr albe și negre, era mult mai urâtă decât în fotografia din dosarul lui Genovese.

– Bună ziua, zise Landis, măsurându-l cu privirile din cap până în picioare, fără să-și ascundă curiozitatea.

Mircea cunoștea un principiu tactic, etern valabil. Cea mai bună apărare o constituie atacul. Deci atacă cel dintâi.

– Nu mă mai recunoști, Landis?, vorbi el tărăgănat, în cel mai autentic stil Genovese.

Landis zâmbi în colțul gurii.

– Te recunosc. Numai Vincenzo Genovase ar fi îndrăznit să mă facă să-l aștept.

– Te-ai îndoit vreodată că aș fi Genovese?

– Da. M-am îndoit. Și mai păstrez unele îndoieli.

– Dacă vrei, ți le risipesc îndată. Îți aduci aminte când ai încercat să mă trișezi? La o partidă de pocher. Te-am prins cu cărți măsluite în manșetă. După partida aceea ți-ai pus proteză dentară.

Landis așeză cartea în raft, apoi se întoarse spre Mircea.

– Atunci ne-au asistat câțiva martori. Încercă să-ți amintești o împrejurare când am fost de față numai noi doi.

– Nu vreau să te cobor în ochii lui Charlie, rosti Mircea cu dublu înțeles.

– Ai limba ascuțită, *Mr.* Genovese, zise Charlie, zdrobind vârful țigării în scrumiera de cristal.

– În Sicilia mi s-a ascuțit și mai mult, replică Mircea suav. Înainte înțepa. Acum străpunge. N-aș vrea să o simți pe pielea ta, Charlie.

Abe pufni în râs.

– Mă amenințI, *Mr.* Genovese? întrebă Yale.

– Nu. Te previn, ripostă Mircea, lăsându-se într-un fotoliu. Abe, servește cocktailuri, adăugă el.

– Mulțumesc, nu te deranja, zise Landis. Nu ți-am făcut o vizită de curtoazie. Am venit în interes de afaceri. Și în asemenea cazuri nu beau.

– O.K. Nici tu nu bei, Charlie?

– Nici eu, *Mr.* Genovese.

– Prepară numai două cocktailuri, Abe. Dumnealor sunt abstinenți. Iar eu n-am de gând să-i imit. Descarcă-ți sacul, Landis. Dar nu uita. Timpul meu e drămuit.

Landis îl privi cu un fel de admirație.

– Nu se poate spune că-ți lipsește îndrăzneala, zâmbi el. Mă întreb dacă peste cinci zile n-ai să te dezumfli.

– Când te ascult, mă întreb dacă prin gura ta nu vorbește Barracuda, zise Mircea. Grăbește-te cu cocktailurile, Abe. Mi s-a uscat gâtlejul.

Abe îi oferi un pahar înalt, plin pe trei sferturi cu un lichid chihlimbariu.

– O combinație nouă, *boss*.

– Cum îi spune?

– *American Filip*.

Mircea o degustă critic.

– Bună, Abe. Ei, Landis, dă-i drumul.

Iritarea lui Robert Landis creștea. Mircea înregistră tensiunea din atmosferă. Vizitatorul își vârî mâinile în buzunar.

– Țin să-ți reamintesc Genovese - fac aici o paranteză -, că până la proba contrarie, pentru mine rămâi Genovese.

– Prea amabil. Însă nu uita, tot în paranteză, că acum mă numesc Charlie Accardo.

– Nu mă întrerupe. Țin să-ți reamintesc, Genovese, că, potrivit hotărârii organizației, sectorul tău a trecut sub controlul meu direct.

– Ei, și?

– În consecință, nicio mișcare nu se poate face în acest sector fără aprobarea mea,

– Serios?

– Așa a hotărât Marele *Boss*.

Mircea sorbi iarăși din cocktail.

– Ce savoare!, exclamă el, plescăind din limbă. Ridică privirile asupra lui Landis. Ochii i se înăspriră. Marele *Boss* a hotărât așa fiindcă v-a ascultat numai pe voi. După ce mă va asculta și pe mine...

– N-are să te asculte până ce nu te vei disculpa, Genovese.

Asupra ta atârnă grave acuzații. Şi tu, în loc să faci tot ce-ți stă în putință spre a-ți limpezi situația, ți-o complici şi mai mult. Mergi cu paşi repezi şi siguri spre pierzanie, Genovese.

– Cât eşti de drăguț că-mi porți de grijă, rosti Mircea suav. Altceva?

– N-am terminat. Tot în această ordine de idei trebuie să-ți pun în vedere că pe viitor nu voi tolera să se mai repete fapte precum cele de azi-noapte.

Mircea încreți sprâncenele.

– Fapte? Care fapte?

– Azi-noapte, în casa asta au fost asasinați doi oameni. Doi oameni care se aflau sub protecția mea.

– Sub protecția organizației, vrei să spui. Tu nu eşti decât o rotiță în mecanismul organizației.

– O rotiță care ar putea să-ți treacă direct peste cap, Genovese.

– Nu te-aş sfătui să încerci, Landis. Ți-ai rupe şi dinții care ți-au mai rămas.

– Să nu ne jucăm cu vorbele. Nu îngădui asasinate...

– De unde ştii că în casa asta au fost asasinați doi oameni?, întrebă Mircea ridicându-se în picioare.

Şi Charlie îl imită.

Abe duse instinctiv mâna la pistolul de sub haină.

Robert Landis îi surprinse gestul.

– Vrei să-ți repeți isprava, Abe? Află că şi eu, şi Charlie suntem înarmați. Şi te mai avertizez că afară mă aşteaptă oamenii mei.

Mircea făcu semn lui Abe să se liniştească. Se întoarse spre Landis.

– În legătură cu asasinatele de azi-noapte, cred că ai putea să-mi dai tu unele lămuriri, Landis. Tu sau omul tău de încredere, adăugă el, arătându-l cu un gest pe Charlie.

Locotenentul lui Landis zâmbi cu dezarmantă candoare.

– Aş fi încântat să-ți fiu de folos, *Mr.* Genovese. Din nefericire, nu pot aduce nicio lumină în această chestiune.

Landis se uită în ochii lui Mircea.

– Îți atrag atenția că, în cursul acestei zile, Marele *Boss* va fi informat de asasinarea lui Joe Regan şi a fiului său.

– De moartea lui Sid Capozzolo nu ştii nimic?, întrebă Mircea.

– Nu.

– Nici tu, Charlie?

– Nu înţeleg aceste insinuări, *Mr.* Genovese, replică liniştit tânărul.

Landis reluă cu glasul lui cavernos.

– Din acest moment, Genovese, nu mai eşti autorizat să părăseşti vila fără a fi escortat de o maşină cu oamenii mei. Limpede?

Mircea îşi goli paharul.

– Te invit, Landis, să părăseşti imediat casa asta. N-aş vrea să repeţi experienţa de ieri a lui Barracuda. Cât priveşte acuzaţiile pe care mi le aduci, va trebui să le dovedeşti. Şi asta va fi cam greu.

Landis îşi luă pălăria pe care o lăsase pe măsuţă şi şi-o puse pe cap.

– Te-am prevenit, Genovese. Haidem, Charlie.

Fără să mai salute, părăsi încăperea, urmat de locotenentul său.

– Ei, ce zici, Abe?, rosti Mircea, după ce uşa se închise în urma vizitatorilor.

– Joacă tare amicii dumitale. Mai ales acum când a început extinderea pieţei de desfacere a stupefiantelor la întreg tineretul. Metoda e foarte simplă – acapararea cluburilor tineretului universitar, a cluburilor sportive din şcoli şi din centrele industriale şi în general a locurilor de petrecere frecventate de adolescenţii din cartierele sărace. Accentul se va pune pe captarea tineretului universitar.

– Ideea nu e nouă, zise Mircea în doi peri.

– Da, însă aplicarea ei extensivă nu a fost hotărâtă decât în ultima vreme, mai precis după plecarea dumitale în Europa. Îţi dai seama, *boss*, ce venituri pot aduce organizaţiei milioane de tineri înrobiţi stupefiantelor. S-au făcut antecalcule, cifrele exacte nu le ştiu, însă, după câte am aflat, sumele rezultate ar fi fabuloase.

Şi nu trebuie să uităm că adolescenţii de azi sunt adulţii de mâine.

Ne pregătim astfel şi pentru viitor o masă de clienţi siguri.

– A şi început aplicarea acestei campanii?

– Da, a început, replică, Abe. Şi cu rezultate mai mult decât satisfăcătoare. Dar, ca să-ţi spun drept, *boss*, adăugă el, mie nu prea îmi place chestia asta. Mi se pare prea murdar să perverteşti cu bună ştiinţă nişte copii care abia au căscat ochii la viaţă.

Mircea se uită îndelung la Abe. Spusele lui Abe făcuseră să-i treacă prin minte, ca într-un film, scene în care copii lipsiţi de raţiune cădeau pradă drogurilor.

Era uluit.

Abe mai sorbi o înghiţitură din cocktailul său, apoi ridică la înălţimea ochilor paharul şi privi în lumină bulele de acid care se spărgeau la suprafaţă.

– Cât priveşte escorta..., te scap eu, *boss*, adăugă Abe zâmbind.

– Fără violenţe, Abe, îl avertiză Mircea. Landis a obţinut desigur aprobarea Marelui *Boss*. Abia aşteaptă să fac un pas greşit.

Abe adoptă o mutră nevinovată.

– Violenţe? Cum îţi închipui aşa ceva, *boss*? Nu-i vei oferi satisfacţia asta lui Landis. Întâmplarea este însă deasupra calculelor omeneşti. Uneori şi oamenii pot pune în mişcare întâmplarea.

Abe îşi bău cocktailul şi ieşi.

Mircea se aşeză într-un fotoliu. Gânditor, lăsă să-i cadă masca pe care o arborase până atunci. Îngrijorarea îi întunecă fruntea. Un fior de panică îi încolţi în suflet. Situaţia se complică oră de oră. Avea duşmani puternici. Foarte puternici. Şi el era singur. Nu-i avea de partea sa decât pe Abe şi pe Jack Bolence. Şi prietenia lui Bolence era discutabilă.

Trebuia să ia neapărat contact cu Narcotic Bureau. Ce păcat că inspectorul-şef Schiarelli nu apucase să-i dea toate datele necesare. De aici nu putea să telefoneze poliţiei. Mai mult ca sigur că toate convorbirile cu exteriorul erau interceptate. Bolence îl asigurase de contrariul, dar Mircea nu se bizuia pe nimeni.

Atât de complicată era situaţia şi atât de încărcată de primejdii încât îi venea să lase totul baltă şi să se predea poliţiei.

Dar această criză de conştiinţă nu dură mult. Destăinuirile lui Abe în legătură cu tineretul dădeau un temei moral misiunii pe care Mircea şi-o asumase. Obiectivele umanitare amintite de Schiarelli nu reprezentau o argumentare stearpă, ele răspundeau unor realităţi stringente. Desfiinţarea reţelei de traficanţi de stupefiante devenea astfel un scop pentru care Mircea se simţea obligat să lupte, oricât de mari ar fi fost riscurile.

Trebuia să iasă în oraş. Va găsi el posibilitatea să folosească un telefon public.

Abe se înapoie peste câteva minute.

– Totul e în ordine, *boss*. Putem pleca oricând la treabă. Ce program avem azi?

– Trebuie să ajungem la fotografii!

– Să percheziţionăm apartamentul lui Charlie, propuse Abe.

– Crezi că Charlie e atât de nesocotit încât să le păstreze în locuinţa sa, în eventualitatea că el le-a luat?

– Atunci ce e de făcut?

– Rămâne să aflăm unde îşi developa Regan filmele. Poate izbutim să dăm de negative.

– O.K., *boss*. O facem şi p-asta. Deşi New York-ul nu este un oraş tocmai mititel. Cred că numără peste zece mii de firme de fotografii.

*

* *

Mircea stătea pe bancheta din faţă a Lincolnului alături de Abe, care conducea şi analiza mintal posibilitatea recuperării fotografiilor sau a negativelor cu mutrele asasinilor lui Lascalzo.

Era atât de absorbit în gândurile sale, încât nici nu observa furnicarul de oameni şi de automobile printre care Lincolnul se strecura anevoie.

Ziua era însorită. În fundul prăpastiei deschise între pereţii abruptă ai zgârie-norilor, Broadway-ul se strecura asemenea unui pârâiaş blestemat să rămână veşnic cufundat în umbră.

Mircea văzu firma unui fotograf. Fu ispitit să oprească maşina. De ce n-ar face o încercare? N-ar fi exclusă o coincidenţă fericită. Ceva mai încolo zări însă vitrina altui fotograf.

Ar fi fost mai greu să găsească în acest chip ceea ce căuta decât să câştige lozul cel mare folosindu-se de un singur bilet.

Nu-i rămânea decât o singură speranţă, legată de o ipoteză care căpăta tot mai multă consistenţă. De bună seamă că Joe Regan, care nu era un începător, nu ar fi dat pe mâna unui fotograf spre developare un film atât de compromiţător. De ce nu s-ar presupune că Joe Regan sau fiul său developau filmele? Mai ales dacă Regan era deprins să-şi ia „măsuri de precauţie", aşa cum afirma chiar el?

Faţă de cine îşi lua proprietarul „Clubului 47" măsuri de precauţie? Ce legături existau între el şi Charlie Yale? Era oare Yale interpusul lui Landis sau lucra pe cont propriu?

Landis, de pildă, ar fi avut tot interesul să-l doboare pe Vincenzo Genovese. Numai în acest mod şi-ar fi putut extinde definitiv autoritatea asupra sectorului acestuia, sector deosebit de important, deoarece cuprindea întreg statul New York.

Era greu de presupus că Yale lucra independent. În cadrul organizaţiei ocupa un loc prea puţin însemnat ca să poată acţiona fără sprijinul vreunui personaj de prim-plan.

Că Pedro transmisese lui Yale discuţia dintre Regan şi Mircea era neîndoielnic. Tot atât de neîndoielnic era şi faptul că Regan se ferea de Yale. De aceea îşi luase acele măsuri de precauţie, fotografiind pe asasinii lui Lascalzo. Yale şi le însuşise spre a încurca toate pistele. Până acum reuşise din plin. Mircea nu avea de gând să se dea bătut. Nu putea abandona lupta nici dacă ar fi fost ispitit să o facă. Alternativa era categorică. Victoria sau moartea. Suna oarecum melodramatic, dar corespundea – din nefericire – realităţii.

Mircea se uită prin retrovizor.

Un Oldsmobile, cu patru oameni la bord, urma îndeaproape Lincolnul.

– Am un plan, Abe, zise Mircea. Dar ca să-l duc la îndeplinire, trebuie să scap de coada asta.

– Prea bine, *boss*, răspunse Abe. În cinci minute te scap. Oamenii mei mă aşteaptă în Times Square. Vor tăia drumul

Oldsmobile-ului, care ne va pierde urma.

– Nu, nu e bine, zise Mircea. Dacă ne pierd din vedere, vor da alarma. Şi eu nu vreau să bănuiască ceva. Uite cum ai să procedezi. După ce reuşeşti să te îndepărtezi suficient de Oldsmobile, mă laşi la un colţ de stradă. Tu ai să-ţi continui apoi drumul, cu viteză moderată, ca să fii iarăşi ajuns din urmă de oamenii lui Landis. Ai să te învârteşti circa trei ore pe străzi. Am nevoie de acest răstimp. M-ai înţeles, Abe? La unu treci tot pe aici. Ai să mă vezi lingă chioşcul de ziare. Manevrezi astfel încât să te îndepărtezi oarecum de ei. Vreau să mă pot urca în maşina ta fără să fiu observat.

– 'Nţeles, *boss*.

Stratagema pregătită din timp de Abe reuşi pe deplin. Când Lincolnul trecu prin Times Square, o limuzină Chrysler tăie ca din întâmplare drumul Oldsmobile-ului. Cu preţul unei manevre măiestre, Chryslerul reuşi să evite în ultimul moment o ciocnire. Fu însă destul ca să provoace o blocare temporară a circulaţiei. Oldsmobile-ul pierdu câteva momente preţioase. Se avântă iarăşi în urmărirea Lincolnului, reuşind să-l prindă aproape de Herald Square.

Mircea avusese însă timp să coboare dincolo de colţul lui 40-th Street, lângă intrarea staţiei B.&.O. Terminal.

Ascuns după un chioşc cu ziare, putu să vadă Oldsmobile-ul gonind cu mare viteză pe Broadway în jos. Intră în prima cabina telefonică şi căută în anuar cea mai apropiată agenţie de închiriat automobile.

Zece minute mai târziu se văzu la bordul unui Dodge Polara şi în posesia unui ghid al New York-ului.

Traversă podul Manhattan şi se angajă pe Flatbush Avenue.

Avea o ţintă precisă – Rockway Park „Clubul 47".

Acţiona sub impulsul unei inspiraţii. Era încredinţat că subsolul „Clubului 47" îi va da, dacă nu dezlegarea enigmei, cel puţin un fir conducător spre cei patru inşi care puseseră mâna pe milioanele lăsate în grija lui Lascalzo.

Până la Belle Harbour circulă cu mare viteză. De acolo îşi continuă drumul agale, ca un turist dornic să admire tot ce e de admirat. Trecu prin faţa clădirii „Clubului 47" fără

să oprească. Intrarea în restaurant se zărea printre pâlcurile de copaci şi de arbuşti în floare.

Uşile păreau zăvorâte. Nu se vedea urmă de om. După toate aparenţele, clubul funcţiona numai noaptea.

Ceva mai departe, se deschidea o alee care ducea spre un restaurant cu pereţi de sticlă, înălţat pe ţărmul mării. Pe o pancartă scria cu litere albastre „Miramar".

În faţa intrării restaurantului erau aliniate câteva automobile.

Mircea coti pe alee, parcă Dodge-ul aproape de liziera pădurii care despărţea restaurantul „Miramar" de „Clubul 47" şi, cu cel mai degajat aer, intră în bar.

Comandă un gin *Fizz*, îl bău pe îndelete, dădu un bacşiş moderat, ca să nu atragă atenţia, apoi ieşi în curte.

Se îndreptă agale spre Dodge. În loc să se urce în maşină, îşi continuă drumul pătrunzând în pădurice. Aruncă o privire peste umăr. Nimeni nu-i remarcase manevra.

Parcurse vreo cincizeci de metri, ferindu-se să facă vreun zgomot. Silueta laterală a „Clubului 47" se zărea printre copaci.

Se opri. Cercetă cu privirile clădirea solitară. Iarăşi nimeni.

O fereastră cu ghilotină, acoperită din interior de o draperie de moar roşu, îl poftea parcă să o deschidă.

Mircea recapitulă în câteva secunde pasajele unui roman poliţist citit de curând, care descria cu lux de amănunte intrarea prin efracţie a unui agent secret într-o clădire.

Asemenea eroului din roman, avusese şi el grijă să-şi procure un mic levier, pe care-l vârâse sub haină.

Înarmându-se cu o mare doză de îndrăzneală, trecu la atac.

Scoase levierul de sub haină şi îl vârî între cercevea şi pervaz. Săltă uşor cerceveaua care rezistă. Repetă manevra, sporind efortul. Se auzi un clănţănit şi fereastra cedă. O ridică fără să întâmpine dificultăţi.

Mircea zâmbi. Cine-ar fi crezut că va ajunge şi spărgător. Avea însă o scuză. Îl împinsese necesitatea.

Sări pervazul şi pătrunse înăuntru. Ţinea strâns levierul în mâna dreaptă, ca să-l folosească la nevoie drept armă. Se

pomeni în biroul cu patru mese de lucru, pe care-l mai cercetase în cursul nopții.

Închise fereastra, lăsă perdeaua, și, după ce repuse levierul în cingătoare, scoase pistolul de sub haină. Apoi porni în exploatare.

Ușa biroului era descuiată. Mircea ieși în coridorul mărginit de cele patru uși. Se îndreptă spre scara care ducea în subsol. Coborî tiptil scările. Deschise cu precauție ușa blindată și se strecură în subsol.

Aprinse o lanternă portativă. Plimbă fasciculul îngust de lumină peste cele patru uși metalice. Prima din dreapta răspundea în sala cazanelor. O închise și trecu la cealaltă ușă. Își aminti că aceasta dădea în încăperea în care fuseseră închiși oamenii lui Abe. Renunță să o mai cerceteze. A treia ușă – de vizavi – era încuiată. O încercă și pe a patra, care dădea într-o debara.

„Acum e acum", își zise el.

Deodată îl trecu un fior. N-avea cu ce să descuie a treia ușă. Uitase să aducă chei potrivite.

Nu mai putea însă da înapoi.

Încercă să forțeze ușa cu levierul. Osteneală zadarnică. Placa metalică rezista tuturor strădaniilor lui.

Trebuia să folosească mijloace eroice. Pistolul său era prevăzut cu surdină. Nu va face prea mult zgomot. Ținti broasca și apăsă pe trăgaci.

Cu un pocnet sec, ușa se deschise.

Mircea trase cu urechea. Nu auzi nicio mișcare.

Intră în încăperea cufundată în întuneric. În stînga ușii dibui un întrerupător. Îl răsuci. Se aprinse o lumină albă, lăptoasă.

Mircea încercă un simțământ de triumf. Se afla într-un laborator fotografic înzestrat cu cea mai modernă aparatură. Pe câteva sfori erau atârnate la uscat – asemenea unor țipari negri – niște filme developate. Zeci și zeci de metri de filme.

Deschise un dulap. Pe rafturi se aflau orânduite, asemenea unor soldați în front, sute de casete cu filme.

Când le văzu atât de multe, îl cuprinse descurajarea. I-ar fi trebuit ore întregi poate chiar zile, ca să le cerceteze în amănunt.

Avea un singur punct de reper şi anume decorul – mai precis biroul lui Regan – în care fuseseră luate fotografiile.

Luă o casetă la întâmplare şi cercetă filmul dinăuntru. Văzu câteva instantanee luate pe marginea mării, altele pe o stradă. O aruncă. Alese altă casetă. Derulă un film cu peisaje muntoase. Îl aruncă şi pe acesta. Pierdu mai bine de cinci minute cercetând doar şapte casete.

Ce era de făcut? În ritmul acesta risca să piardă întâlnirea cu Abe.

Judecând după meticulozitatea şi precauţiile lui Regan, era de presupus că acesta îşi păstra într-un loc mai puţin expus filmele primejdioase prin conţinutul lor. Trebuia să existe o ascunzătoare în laborator.

Se gândi să ciocănească în pereţi cu patul armei, spre a dibui vreun seif secret, dar renunţă. Zgomotul repercutat prin ziduri risca să atragă atenţia vreunui paznic. Se mărgini să ciocănească uşor cu vârful degetelor. Zidul nu suna nicăieri a gol. Deplasă o masă. Nimic. Dădu la o parte bancul pe care se afla un aparat de mărit. Iarăşi nimic. La disperare, împinse din loc dulapul. Pe zidul din spatele dulapului văzu o porţiune cam de vreo patru palme, proaspăt tencuită. Ciocăni cu pumnul şi auzi un zgomat metalic.

Scoase de la cingătoare levierul şi fărâmiţă tencuiala. Apăru o placă metalică îngropată în perete. Tot cu levierul sparse tencuiala din jur. Desfăcu placa şi dădu peste o nişă căptuşită cu tablă, în care se aflau două casete. Numai două.

Mircea simţi că-i bate mai tare inima. Desfăcu prima casetă şi derulă filmul dinăuntru. Zări câteva siluete de vapoare.

I se păru că aude un zgomot pe culoar. Se opri din lucru. Vârî la repezeală casetele în buzunarul vestonului şi apucă pistolul pe care-l lăsase pe masă. Îşi opri respiraţia şi îşi încorda auzul. Bătăile repezi ale inimii îi răsunau în timpane. Îşi blestema emoţia. Nu va fi niciodată în stare să şi-o stăpânească? Aşteptă câteva clipe, apoi făcu doi paşi spre uşă. Bătăile inimii se mai potoliră.

Zgomotul de pe culoar încetase.

Uşa rămăsese întredeschisă. O trase cu piciorul, ca să aibă mâinile libere.

Înainte de a trece pragul, se opri iarăşi.

Nu se auzea decât clipocitul unui fir de apă care se scurgea dintr-un robinet.

Ieşi pe culoar.

Deodată simţi o izbitură cumplită în creştet...

*

* *

Mircea deschise anevoie ochii... Sângele îi pulsa dureros în ceafă. Avea senzaţia că îi frigea creierul mic. Îl trezise din leşin răceala cimentului pe care stătea prăvălit. Se ridică într-un cot şi se uită în jur. Culoarul era gol.

Îşi pipăi creştetul. Îşi aminti că mai încasase o lovitură asemănătoare, nu de mult, în trenul de Palermo. Atunci ieşise cu uşurinţă din încurcătură. Nu ştia dacă acum va mai fi tot atât de norocos. Blestemă aventura în care se lăsase angrenat. Aspectele dezagreabile erau mai numeroase decât cele plăcute. Una e să citeşti o carte de aventuri şi alta e să trăieşti aventurile.

Zâmbi amar. În ciuda precauţiunilor sale, căzuse în cursă ca un imbecil.

Zări pistolul, aruncat pe ciment ceva mai departe.

Din sala cazanelor se auzea un şuierat ciudat.

Se târî până la pistol şi îl luă în mână. Verifică încărcătorul. Era plin.

Imbecilii!, reflectă el. Îi lăsaseră o armă. Simţi un junghi în creştet. Gemu.

Un miros bizar îi dădu de gândit. Abia acum îşi dădu seama că şuieratul provenea de la conducta de alimentare cu gaze a cazanelor, lăsată deschisă.

Cu un efort se ridică de jos. Îl durea cumplit capul.

Voiau să-l asfixieze? Nu era imposibil.

Împleticindu-se, se îndreptă spre uşa din capătul culoarului. Constată – după cum se aşteptase – că era încuiată.

Fu ispitit să tragă cu pistolul în broască, dar şansele erau minime. În primul rând avea de-a face cu o uşă blindată. Afară de aceasta, focul de armă putea aprinde gazele emanate din

sala cazanelor şi provoca o deflagraţie cu urmări funeste în primul rând pentru el.

I se îngăduia să-şi aleagă moartea. Prin asfixiere sau prin explozie.

Proastă inspiraţie avusese când pornise în căutarea fotografiilor luate de Joe Regan. Instinctiv îşi pipăi buzunarul în care strecurase casetele. Acestea se aflau încă asupra lui. Oamenii lui Charlie Yale nu ştiau nimic de casete? Atunci ce căutase Yale în cabinetul lui Regan în noaptea morţii acestuia?

Înainte de a încerca dezlegarea enigmei se impunea să reflecteze serios asupra unui mijloc de evadare din subsol. Şi cât mai repede. Aerul de pe culoar începuse să devină irespirabil.

Alergă în sala cazanelor. Conducta de gaze era deschisă. Cheia dispozitivului de închidere dispăruse. Era cu neputinţă să oprească şuvoiul de gaze cu mijloacele avute la îndemână.

Simţea că se înăbuşe. Începu să tuşească. Îşi udă batista la un robinet şi şi-o aplică pe faţă, asemenea unui tampon.

Se simţi ceva mai bine, dar soluţia aceasta nu era decât vremelnică. Ieşi pe culoar şi închise în urma sa uşa sălii cazanelor, spre a mai întârzia răspândirea gazelor.

Căuta din ochi o ieşire. Încercă pe rând uşile care răspundeau în culoar, cu excepţia acelora care comunicau cu atelierul fotografic şi cu sala cazanelor.

Nu lăsă camera neexplorată. Când ajunse în încăperea în care descoperise cu o noapte înainte pe oamenii lui Abe, îşi aminti că aceştia fuseseră coborâţi din sala barului în subsol cu ajutorul unei platforme. Îşi zise că folosindu-se de aceeaşi platformă se putea urca din subsol în bar. O uşă de metal culisantă, fără niciun fel de dispozitiv aparent de deschidere, era încastrată în mijlocul peretelui din fund.

Mircea cercetă cu privirile, apoi încercă să o deschidă împingând-o lateral. Eforturile sale rămaseră sterile. O ciocăni cu degetul şi constată cu disperare că uşa era masivă.

Deschiderea ei reprezenta singura lui şansă de salvare. Fiindcă becul din plafonieră lumina insuficient încăperea, scoase din buzunar o lanternă, o aprinse şi începu să cerceteze

încheieturile uşii în căutarea dispozitivului de deschidere.

Atmosfera din cameră devenise irespirabilă. Gazul începuse să pătrundă prin batista udă.

I se urcase sângele în cap. Era oare sortit să moară într-un chip atât de stupid?

Începu să izbească în uşă cu pumnul în care ţinea lanterna. Mişcările dezordonate vehiculară fasciculul de lumină al lanternei pe peretele opus.

Deodată se auzi un clănţănit.

Uşa porni să culiseze încet spre dreapta.

Mircea rămase cu respiraţia tăiată. Îşi dădu seama că uşa se deschidea cu celulă fotoelectrică.

În faţa lui apăru o încăpere destul de mare cu planşeu de ciment. În partea dreaptă a încăperii se afla o platformă rotundă, pe care era instalată o masă cu patru scaune. Pe masă se aflau tacâmuri pentru patru persoane.

Din partea stângă a încăperii se ridica din planşeu un braţ metalic, înclinat la 45 de grade, care susţinea altă platformă rotundă în chepengul din tavan.

Fără să mai stea pe gânduri, Mircea trecu pragul. Uşa se închise, culisând în urma lui. Pe zidul din dreapta era fixat un tablou de comandă cu patru butoane.

Mircea apăsă primul buton. Uşa culisantă se deschise. Apăsă al doilea buton. Uşa se închise. Când apăsă pe al treilea buton, camera fu cufundată în beznă. Se auzi un bâzâit abia perceptibil.

Mircea aprinse lanterna. La lumina ei văzu platformele punându-se simultan în mişcare. Platforma din tavan începu să coboare, iar cea din dreapta porni să urce, susţinută, de asemenea, de un braţ metalic înclinat.

Cu un salt, Mircea se aruncă pe această platformă, care, printr-o mişcare de translaţie, îl scoase în sala barului. Era salvat. Respiră adânc. Priveliştea familiară a barului îl umplu de încântare. În sală domnea penumbra. Ferestrele care dădeau spre mare erau acoperite cu draperii groase.

Mircea se uită în jur. Nu văzu ţipenie de om. Mai mult ca sigur că necunoscutul care-l încuiase în subsol dispăruse, spre a nu fi de faţă în eventualitatea unei explozii provocate

involuntar de victima sa. Mircea părăsi clădirea printr-o uşă-fereastră care dădea spre terasa cea mare.

Traversă precaut păduricea şi ajunse fără niciun incident la automobilul său. Se urcă la volan şi demară.

Când ieşi din Belle Harbour se uită la ceas. Era douăsprezece fără şase minute. Plin de voioşie acceleră, îndreptându-se spre New York.

*

* *

În camera sa de baie, amenajată pentru circumstanţă în atelier fotografic, Mircea, secondat de Abe, copia filmele găsite în subsolul „Clubului 47".

Abe îi adusese de la New York o întreagă gamă de aparate şi ustensile necesare acestei delicate operaţii.

Lucrau cu înfrigurare. Mircea era conştient că de aceste fotografii depindea existenţa sa. Dacă Regan spusese adevărul, însemna că aci se afla, dacă nu cheia misterului, cel puţin un indiciu foarte serios pentru dezlegarea lui.

Dar dacă Regan minţise?

Ce rost ar fi avut atunci ascunzişul în care erau păstrate casetele?

Mânuia emoţionat filmul pentru care îşi primejduise viaţa.

O privire rapidă asupra negativelor le îngăduise să deslueşească nişte siluete de vapoare, două grupuri de câte patru bărbaţi, dintre care unul luat din spate şi având drept fundal cabinetul de lucru al lui Joe Regan, şi mai multe instantanee ale unor femei tinere aproape goale şi ale unor bărbaţi în costume de seară.

Priceperea lui Mircea în arta fotografică era aproximativă. Abe era însă novice. Nu ştia ce să mai facă spre a fi de folos lui Mircea. Şi pe el îl stăpânea nervozitatea.

Câteva ore mai târziu, examinau la lumina albă a becului eliberat de îmbrăcămintea lui de celofan pozitivele încă umede.

Grupul celor patru bărbaţi se afla în centrul atenţiei lui Mircea.

Unul din ei, văzut dintr-o parte, purta la butonieră o orhidee.

– Cunoşti pe vreunul, Abe?, întrebă el. Mie mutrele lor nu-mi spun nimic.

Abe se uită atent la fotografie. Deodată faţa i se lumină. Începu să râdă fără veselie.

– Pe ăştia doi din dreapta îi cunosc. Bătu cu degetul în poză. Aş pune rămăşag că hipopotamul ăsta e Ernie Franckfurter. A îmbătrânit, licheaua dracului. A făcut burtă, i s-a rărit părul. Acum douăzeci de ani am studiat împreună la ilustra Şcoală de corecţie din Saint Louis. Când l-au băgat în şcoală, Ernie avea la activul său devalizarea unei staţii de benzină şi două violuri... Dăm noi repede de el. Aveam un prieten comun: Micky Sheldon. Ernie şi cu mine nu ne-am putut înghiţi niciodată... Iar pomădatul ăsta cu orhideea, de lângă Ernie, este Blakie McCoo. Acum un an, la Las Vegas, m-a curăţat la pocher de 5.000 de dolari. Până la partida aia mă credeam tartorul trişorilor. Dar ăsta mi-a risipit iluziile. Şi culmea e că am rămas prieteni. Avea un fel de a ţi se vârî pe sub piele... Ce să zic, *boss*, nu îl văd pe ăsta amestecat în asasinarea lui Reggie. Nu pot să spun acelaşi lucru despre Ernie. Ăsta era în stare să omoare şi pe soră-sa, numai bani să-i iasă. Nu m-ar mira să aflu că Ernie e vârât până la gât în crima asta... Pe cel de-al treilea nu-l cunosc. Dar am să fac unele investigaţii... Acum să dăm de urma lui Ernie.

Abe trecu în dormitor şi formă un număr de telefon. Mircea îl urmă şi luă receptorul suplimentar spre a urmări convorbirea.

– *Hello! Charlie's Bar!,* răsună un glas feminin foarte melodios la celălalt capăt ai firului.

– *Hello, honey!* Dă-mi-l pe Micky.

– Cine întrebă?

– Un prieten, Abe Macchia.

– Un moment.

Abe aşteptă câteva clipe. Se auzi o tuse tabagică, după care o voce spartă rosti jovial:

– *Hello*, Abe. Ce e cu tine, cutră bătrână? Abe râse.

– Cutră ca cutră. Mai merge. Da' bătrână? Mai bine te-ai

auzi pe tine cum horcăi, mumie deşelată. Dacă nu te laşi de havane şi de havaneze, o să-ţi ţin panglica la înmormântare.

– Ia spune, ce te doare?

– Aveam noi un amic. Franckfurter. Ernie Franckfurter. Vreau să dau de el.

– Ce treabă ai cu el?

– Eşti curios ca întodeauna. Îl ştiam specialist în violuri şi voiam să-mi dea nişte lecţii,

– Am înţeles, Abe. Faci pe misteriosul. Ernie e mare patron de garaj la Chicago. S-a ajuns.

– Aha! Poţi să-mi dai adresa?

– Garajul *Avis,* Augusta Boulevard – Chicago. Alături de hotelul „Metropol". Unde-am tras noi un chef de pomină după ce ne-am întors din Coreea. Când vii să te cinstesc cu un *Cordon Rouge?*

– Am acum o treabă căreia vreau să-i dau repede de capăt. După asta te calc eu. *So long,* Micky.

– *So long,* Abe.

Abe lăsă telefonul în furcă şi îşi frecă încântat mâinile.

– Când plecăm la Chicago, *boss*?

Mircea deschise dulapul-bar şi umplu două pahare cu whisky.

– Poftim, Abe, zise el întinzându-i un pahar. Beau în cinstea ta. Pregăteşte-te să încasezi o gratificaţie grasă.

Se uită la ceas.

– Miezul nopţii să ne prindă la Chicago. Rezervă telefonic două bilete de avion. Şi închiriază o maşină care să ne aştepte la aeroport.

Mircea era încântat de iuţeala cu care se adapta mediului. Se mişca printre oamenii Mafiei cu atâta uşurinţă, încât s-ar fi zis că se afla în mijlocul lor de când lumea. Dovedea aptitudini pentru activitatea aceasta plină de primejdii.

Ştia că asupra lui planau ameninţări grave. Dar acum acestea nu-l mai îngrijorau.

Dimpotrivă. Îl stimulau, îi creau o stare de euforie, ca şi un vis tare, ameţitor.

Abe comandă la agenţia Societăţii Aeriene Sunderland Airlines biletele pentru Chicago. Avionul avea plecarea la

ora 21.30 şi sosea la Chicago la ora 23.10.

Abe se uită la ceas.

– *Boss*, să ne grăbim. Într-o jumătate de oră trebuie să fim la John Kennedy Airport.

Mircea vârî într-o servietă diplomat o pijama, o cămaşă de schimb, instrumentele de bărbierit şi un *Smith&Wesson.* Pentru mai multă siguranţă, strecură un *Walther P. 38* cu surdină în hamul de sub haină.

Abe luă câteva încărcături de rezervă.

– S-ar putea să avem nevoie, spuse el practic.

Partea a treia

În jet de la Atlantic la Pacific

La ora nouă, Mircea şi Abe părăsiră vila, urmăriţi ca de obicei de la distanţă de o maşină cu oamenii lui Landis.

La nouă şi cincisprezece minute – după o cursă infernală pe străzile din Bronx şi Queens – sosiră la aeroport. Formalităţile de îmbarcare durară puţin.

Mircea şi Abe se urcară în avion cu câteva secunde înainte de a se închide uşile.

– Ai văzut ce mutre au făcut oamenii lui Landis când s-au pomenit că le scăpăm din mână?, zise Abe după ce se aşeză pe scaunul său. Înainte de plecare am avut grijă să cumpăr ultimele cinci bilete disponibile, ca să evit orice surpriză.

– Asta nu înseamnă că la Chicago nu ne pot lua în primire alţi indivizi. Îţi închipui că Landis a rămas cu braţele încrucişate după ce a aflat că i-am scăpat printre degete?

– Aşa ceva cere totuşi timp, spuse Abe.

– Timpul lucrează în favoarea lor, zise Mircea. Eu nu pot depăşi un anumit termen.

– Avem înaintea noastră trei zile pline. Dacă punem mâna pe Ernie, afacerea e ca şi rezolvată. Ştiu să-l fac să vorbească.

– *Dacă* punem mâna pe Ernie... repetă Mircea cu oarecare îndoială. În caz că lucrează cu Landis, acesta se va grăbi să-i asigure o pază eficientă.

– Surpriza este elementul hotărâtor, replică Abe optimist. Landis şi Yale nu au de unde să ştie că dumneata ai aflat identitatea unuia dintre asasinii lui Reggie.

Yale a devalizat seiful lui Regan, tocmai ca să intre în stăpânirea fotografiilor.

– Nu e de presupus că l-a pus pe gânduri faptul de a nu fi găsit şi negativele? Altminteri de ce au încercat să mă suprime la „Clubul 47"? Mă mir că după ce m-au lovit în cap nu mi-au scotocit şi buzunarele.

– Nu s-au mai ostenit; au fost siguri că n-ai să mai ieşi viu din subsolul clubului, spuse Abe.

Greşelile sunt fatale, *boss*. Nu există crimă perfectă. Există numai alibiuri perfect ticluite şi influenţe perfecte. Abe râse iarăşi. Mă întreb ce mutră are să facă Ernie când are să dea cu ochii de mine.

– Tocmai asta mă face să cred că ar fi bine să intru singur în garaj, Abe. Va opera elementul-surpriză, de care vorbeai tu. Foarte puţină lume mă cunoaşte sub noul meu aspect.

– Nu te las singur în bârlogul lupilor, *boss*! Ai văzut ce era să păţeşti la club.

Mircea zâmbi.

– Bine, Abe. Intrăm împreună.

La ora 23.10, potrivit orarului, avionul aterizează la Chicago..

Mircea şi Abe se urcară în Buick-ul Electra, închiriat telefonic, care-i aştepta în parcul de automobile. Abe luă volanul.

În drum spre centrul oraşului, Abe îşi aruncă de câteva ori privirile asupra retrovizorului. Erau încadraţi într-un fluviu de maşini care goneau cu viteză constantă pe Kennedy Expressway.

– Ce n-aş da să ştiu dacă suntem urmăriţi, zise Abe;

Coti la dreapta pe North Damen Avenue, apoi la stânga pe Augusta Boulevard.

După cinci minute de mers, apăru silueta cu douăzeci de etaje a hotelului „Metropol". Intrarea puternic luminată a garajului *Avis* se profila dincolo de hotel.

Ajuns în faţa garajului, Abe viră brusc la dreapta şi intră înăuntru. Se strecură ca un ţipar printre automobilele care

mişunau prin garaj şi opri în dreptul unui perete de sticlă, cu uşi automate.

Pe una din uşi scria cu litere aurii *Direcţia.* Abe scoase pistolul de sub haină, îi trase piedica şi îl vârî la loc în ham. Coborî din maşină, dădu buzna pe uşa cu litere aurii şi fără să ţină seama de protestele secretarei, care bătea la o maşină de scris, împinse cu putere uşa din celălalt capăt al încăperii pe care scria *Director.* Biroul era gol. În scrumiera de pe masa de lucru fumega o ţigară.

Abe se întoarse spre secretară:

– Unde-i Ernie, frumoaso? Am vrut să-i fac o surpriză.

Secretara, o blondă oxigenată, cu ochelari mari, rotunzi, înrămaţi cu metal, îi aruncă o privire glacială.

– *Mr.* Franckfurter e sus la etajul zece. Asistă la montarea unui nou ascensor.

– *Thanks a million,* îi mulţumi Abe.

Părăsi biroul şi se urcă în Buick. Puse contactul.

– Trebuie să fim cu ochii în patru, *boss.* Am impresia că ni se întinde o cursă. Mi s-a spus că Ernie e sus.

Demară. Buick-ul se angajă pe serpentina betonată care ducea spre etajele superioare.

Abe înainta precaut.

Pe dreapta, dincolo de balustrada de beton, se deschidea golul dintre etaje, în jurul căruia şerpuia pista în spirală. Pe flancul stâng se ridicau pereţi de beton, deschişi la fiecare etaj spre platformele de parcare respective.

Mircea scoase cele două pistoale şi le aşeză alături de ei, pe banchetă, să le aibă la îndemână.

Buick-ul depăşi fără incident primele, patru etaje.

Mircea îşi simţi gura uscată. Din fiecare maşină care trecea pe lângă ei riscau să fie mitraliaţi. Şi oricare maşină, cu o manevră abilă, ar fi putut să-i catapulteze în hăul deschis în dreapta lor.

Buick-ul urcă încă patru etaje.

Abe se uită spre dreapta.

Pe spirală, cu un etaj mai jos, se vedeau urcând două limuzine.

– Ciudat. Am impresia că ne urmăresc, zise Mircea.

– Se prea poate, replică Abe. Vedem noi imediat. Buick-ul se angajă pe spirala etajului IX, apoi pe ultima spirală, ce urca spre etajul X.

Când să iasă pe ultima platformă, îi apărură în față două mașini așezate una lângă alta, care le blocau drumul.

Farurile lor cvuadruple se aprinseră simultan, orbindu-i.

Abe opri instinctiv. Cuplă pe marșarier.

Deodată văzu în retrovizor celelalte două automobile, care-i urmăriseră până atunci, apropiindu-se bord la bord, de asemenea cu toate farurile aprinse.

– Ne-au prins la mijloc, scrâșni Abe. Vor să ne împingă în gol. Sări din mașină, *boss*!

Mircea deschise portiera cu cotul și, înarmat cu cele două pistoale, fiecare în câte o mână, sări pe pista betonată.

Trase o rafală în direcția parbrizului primei mașini care se apropia cu viteză, apoi ochi și pe a doua. Se adăposti după un stâlp de beton. Începu să tragă și în mașinile care urcau din urmă.

Abe aprinse toate farurile, își lansă Buick-ul împotriva automobilelor care veneau din față, apoi sări la rândul său pe pistă.

Se auzi zgomotul unei ciocniri, apoi pârâituri de metal care se îndoaie și zăngănit de geamuri sparte.

Abe scoase pistolul de sub haină. Se răsuci pe călcâie și, lipindu-se de perete, începu să tragă cu Mircea spre mașinile care veneau din spate.

Mașina ce urca pe partea dreaptă a pistei viră brusc și se izbi cu putere de parapet, imobilizându-se.

Și cealaltă mașină încremeni, cu parbrizul plesnit de gloanțe.

Focurile trase de arme cu surdină nu făcuseră zgomot.

Mircea și Abe schimbară o privire triumfătoare.

Dintr-o mașină ieși împleticindu-se un om care se sprijini de portieră, apoi se prăvăli pe pista betonată. În celelalte nu observară nicio mișcare.

– Acum să ne răfuim cu Ernie, zise Abe,

– Numai să dăm de el, spuse Mircea.

– Nicio grijă. Trebuie să fie pe aproape.

În aceeaşi clipă, un Ford Mustang, alb, decapotabil, ţâşni de pe platformă, trecu pe lângă maşinile accidentate şi se angajă vijelios pe pistă în jos.

– Laşul!, urlă Abe. Laşul! Să nu ne scape.

O luă la fugă spre primul din automobilele parcate pe platformă, un Studebeker Dayton. Se aruncă la volan, demară şi, după ce trecu pe lângă Mircea, care deschise portiera şi sări înăuntru, porni cu mare viteză pe urmele Fordului decapotabil.

– Ernie a fost întotdeauna un ticălos, vorbi Abe, în vreme ce mânuia cu măiestrie volanul pe spirala betonată.

Maşina lui Ernie câştigase un avans preţios. Ajunsese la etajul al treilea, în vreme ce Abe abia lăsa în urmă etajul al şaselea. Cauciucurile şuierau. Maşinile cu care se încrucişau erau silite să tragă pe extrema limită a pistei spre a evita o ciocnire.

Fordul ajunsese la etajul I.

– Dacă apucă să iasă în stradă, riscăm să ne scape, strigă Abe furios. Circulaţia intensă şi...

Deodată vorbele i se topiră pe buze.

De pe platforma etajului I ieşi pe pista spiralată o limuzină Mercedes 600, lungă cât o locomotivă, care manevra spre a cârmi la dreapta.

Fordul Mustang, lansat cu mare viteză la vale, intră ca un bolid în flancul limuzinei. Făcu un salt, se izbi lateral de balustrada de beton şi luă foc, proiectându-l pe conducător peste caroseria Mercedesului.

Când ajunse în dreptul maşinii incendiate, Abe frână.

Nu putea trece mai departe cu Studebeker-ul.

Apărură câţiva oameni cu extinctoare. Jeturile de spumă învăluiră în câteva clipe Fordul. În garaj se stârnise tumult.

Abe şi Mircea se strecurară prin spatele Mercedesului şi se opriră lângă corpul lui Ernie, priponit de balustrada betonată. Zăcea într-o poziţie grotescă.

Picioarele erau răşchirate într-un fel de *grand écart,* braţele frânte făceau zigzaguri pe pardoseala mânjită cu motorină, iar capul despicat în două, ca un dovleac, lăsa să se vadă încâlceala însângerată a circumvoluţiunilor creierului.

În jurul cadavrului începuse să se adune lume.

Abe îl strânse pe Mircea de braț.

– S-o ștergem, *boss*, șopti el. Nu e bine să ne găsească poliția aici.

Profitind de zăpăceală, ieșiră în stradă fără să-i oprească cineva.

Când se văzură pe trotuar, oftară ușurați. Se și amestecară în mulțimea pietonilor.

Dinspre Oakland Boulevard se auzea tot mai puternic sunetul modulat al unor sirene.

– Poliția!, murmură Abe. Și ambulanțele. Am ieșit la timp.

Cotiră la dreapta, pe o stradă întunecoasă, puțin frecventată. Intrară în primul bar.

La tejghea, câțiva noctambuli se cinsteau cu băuturi tari.

Mircea se văzu în oglinda din spatele barmanului și abia se mai recunoscu.

Era palid, obrazul i se lungise și ochii îi străluceau ciudat. Simțea un ușor tremur în picioare.

„Nu sunt încă bun de detectiv", își zise el iritat.

– De două ori whisky, porunci Abe, rezemându-se de tejghea.

Abe își aprinse o țigară.

Barmanul luă de pe raftul de cristal o sticlă cu scotch. Umplu două pahare și le servi noilor clienți.

Mircea își goli paharul din câteva înghițituri. Băutura alcoolică îi încălzi plăcut măruntaiele și îi liniști ca prin minune nervii.

– Încă un rând, porunci el.

Și Abe dădu peste cap whisky-ul.

În vreme ce barmanul executa comanda, Abe se întoarse spre Mircea.

– Ernie ne-a făcut figura, *boss*. I-au crescut aripi de îngeraș și și-a luat zborul tocmai când credeam că o să punem mâna pe el. Dar mai avem o săgeată în tolbă, Blackie.

Nu mă aștept la cine știe ce, dar trebuie să încercăm... A murit Ernie, trăiește Blackie. Plecăm la Las Vegas, *boss*. Cu primul avion!...

*
* *

Cu ochii pe jumătate închişi, Mircea stătea cu capul sprijinit de spătarul moale al banchetei sale şi asculta zgomotul surd al motoarelor avionului.

Mai toţi călătorii dormeau. Şi Abe dormea, cu gura întredeschisă, cu mâinile împreunate pe pântece şi cu nodul cravatei puţin lărgit, spre a nu-i stânjeni respiraţia. Veioza aprinsă arunca asupra obrazului său o tentă chihlimbarie.

Mircea se uită la el şi se întrebă cum de putea să doarmă atât de liniştit după cele întâmplate. Starea de exaltare pe care o încercase la bar lăsase loc unei ciudate moleşeli.

Recapitulă evenimentele petrecute de la sosirea sa în Statele Unite. Drumul îi fusese presărat numai cu cadavre – Joe Regan şi fiul lui, Sid Capozzolo, Ernie Franckfurter şi unul sau doi din conducătorii celor patru maşini din garaj asupra cărora trăseseră şi el, şi Abe.

Este adevărat că fusese în legitimă apărare. Dar această legitimă apărare trebuia dovedită. N-ar fi fost exclus ca la această oră agenţii F.B.I.-ului să se afle pe urmele sale.

Dacă Abe escamotase cu abilitate cadavrele celor doi Regan şi al lui Sid, altfel se prezenta situaţia la Chicago. Prezenţa lui şi a lui Abe puteau fi lesne dovedite.

Agentul care le predase maşina luată cu chirie şi secretara lui Ernie Franckfurter i-ar fi identificat cu uşurinţă. Pe de altă parte, posibilitatea de a fi lichidaţi de Mafie creştea în fiecare clipă.

Faptul că la garaj se încercase asasinarea lui şi a lui Abe dovedea că deplasarea sa la Chicago nu scăpase neobservată. Suprimarea lui Genovese – alias Mircea Paltin – fusese de bună seamă hotărâtă dinainte. Numai aşa se explicau atentatele săvârşite împotriva sa.

Fără îndoială că Ernie fusese anunţat din timp de sosirea la Chicago a lui Genovese şi a omului său de încredere. I se recomandase să îşi ia măsuri de precauţie. Landis pierduse însă prima manşă. Cine o va câştiga pe a doua?

Mircea se uită pe geam. Undeva, în zare, se vedeau licărind luminile unui oraş.

Îşi consultă pliantul pe care o stewardesă i-l pusese la dispoziţie. Se apropiau de Minneapolis. În zori vor ateriza la Denver. Dacă vor prinde legătura cu avionul de Las Vegas, vor ajunge la destinaţie în jurul orei şapte. Închise ochii şi încercă să adoarmă.

Somnul însă refuza să vină. Îl potopeau gândurile. Îşi îndreptă iarăşi privirile spre fereastră. Luminile oraşului se apropiau cu încetul.

Spre sud scânteie un fulger şi încă unul.

Mircea aţipi. Nu se trezi decât în clipa în care stewardesa îl rugă să-şi prindă centura de siguranţă, deoarece trebuiau să aterizeze la Denver.

Se luminase de ziuă. La orizont se ivise geana purpurie a soarelui. Oraşul se desfăşura ca o oază verde, înspicată de albul zgârie-norilor. În jur se desfăşura un imens deşert roşiatic. Spre vest se ridicau crestele albăstrui ale Munţilor Stâncoşi. În centrul oraşului se singulariza domul Capitoliului.

La Denver, escala dură o jumătate de oră. Mircea se mulţumi cu două felii de şuncă şi cu un pahar de suc de portocale din copiosul *breakfast* servit la restaurantul aeroportului. Abe, în schimb, se înfruptă cu mare poftă din bunătăţile servite.

La şapte fără un sfert, avionul decolă îndreptându-se spre Las Vegas.

Îndată ce se instală în fotoliul său, Mircea adormi. Oboseala şi emoţiile îşi făceau simţite efectele. Nu se trezi decât la Las Vegas.

În parcul de automobile al aeroportului îi aştepta un Chevrolet Impala, închiriat prin telefon încă de la Denver.

De la un chioşc cumpără ultimele ziare de dimineaţă. Două dintre ele relatau moartea lui Ernie Franckfurter şi ciudata ciocnire de automobile de la etajul al zecelea al garajului, care se soldase cu doi morţi şi cu doi grav răniţi. Declaraţiile secretarei lui Franckfurter făcute atât la poliţie, cât şi în faţa ziariştilor ocupau un loc de frunte. Mircea remarcă surprins

că semnalmentele atribuite lui Abe erau cu totul false. S-ar fi zis că secretara se străduise să-i deruteze pe polițiști.

Mircea își dădu seama că și aici opera mâna Mafiei, care nu îngăduia celor dinafară să-i afle frământările-i lăuntrice. Dar aceasta mai dovedea că Mircea evolua pe muchie de cuțit. Abe nu părea să fie conștient de primejdiile ce-i pândeau. Nu-l preocupa decât prinderea asasinilor lui Reggie Lascalzo.

După un turneu steril prin mai multe hoteluri reușiră să găsească două camere la „Floridablanca". Odaia lui Mircea, plasată la etajul al doilea al unui building cu linii sobre, elegante, privea spre un parc cu covoare de gazon, în mijlocul cărora își etala apele albastre, limpezi, un bazin cu savante curburi străjuite de umbrele multicolore. Vilegiaturiști, în pestrițe costume de baie, se zbenguiau prin apă ori se bronzau la soare.

– Aici am să-mi petrec vacanța, *boss*, spuse Abe, lăsându-și privirile să întârzie asupra unui stol de fete cu forme răscolitoare de gânduri păcătoase.

Tușind spre a-și drege glasul, apoi rosti cu ton afectat de predicator:

– Dar mai înainte de toate este datoria. Pentru început ar fi bine să tragem un pui de somn. E inutil să-l căutăm la ora asta pe Blackie. Ca și liliecii, nu iese din ascunzișul său decât noaptea.

Băură câte două whisky-uri duble, apoi se culcară.

În răcoarea plăcută a camerei, înzestrată cu instalație de aer condiționat și la adăpostul storurilor lăsate, Mircea dormi până la lăsatul serii.

Îl trezi din somn un steward, care-i aduse pe tavă o foarte bogată gustare și o colecție de sticle cu băuturi tari. În timp ce Mircea se delecta cu un pateu în aspic garnisit cu felioare de ananas, stewardul ridică storurile, dezvăluind o privelițe de basm.

În depărtare se ridicau, asemenea unor fantastice cozi de păun, jocuri de artificii roșii, chihlimbarii, albastre, purpurii, învăluind succesiv parcul în toate culorile curcubeului. Bazinul luminat de dinăuntru își schimba și el culoarea, asemenea unui uriaș cameleon.

Femei şi bărbaţi în costume de seară străbăteau aleile parcului. Cei mai mulţi se îndreptau spre un pavilion, în stil arab, învăluit în ghirlande de becuri pestriţe.

– Doriţi să vă reţinem locuri la cazinoul hotelului nostru? întrebă stewardul. Cele mai solicitate sunt la mesele de ruletă şi de *chemin de fer*. Dar după părerea mea, adăugă el confidenţial, sorţii cei mai mari de câştig vi-i oferă cursele de ogari. În seara aceasta se desfăşoară o întrecere senzaţională între Golden-Arrow, campionul Europei, şi Thundebird, campionatul Americii de Sud. Pronosticurile sunt împărţite. Eu am însă unele indicii – din surse tainice – că Golden-Arrow va câştiga cursa. Încercaţi şi n-o să vă pară rău. Acum trei zile, un financiar britanic – numele nu vi-l pot divulga – a câştigat datorită poveţelor mele treizeci de mii de dolari. A avut generozitatea să mă gratifice cu două hârtii de câte o mie.

Mircea înţelese aluzia.

Stewardul îi umplea al doilea pahar cu whisky, când Abe îşi făcu intrarea jovial, fercheş, gata să intre în acţiune.

– Bei un *Bourbon?*, îl întrebă Mircea.

– Mulţumesc, mi-am făcut plinul.

– Bine, Abe. Mă îmbrac şi plecăm.

În vreme ce Mircea îşi înnoda cravata în faţa oglinzii, Abe se întoarse spre steward.

– Cunoşti pe un oarecare Blackie McCoo?

– Oh, da. Blackie McCoo, directorul de la „El Morocco".

– „El Morocco?"

– Hotelul-cazino. Foarte căutat de starurile din Hollywood. Şi cu cea mai grandioasă reclamă din oraş. Numai emblema cazinoului e formată din patru mii de becuri fluorescente.

Zece minute mai târziu, Chevroletul condus de Abe se angaja pe bulevardul care ducea la „El Morocco".

Mircea era uluit de risipa de lumină şi culoare care învăluia oraşul într-un fel de aură incandescentă. Reclame cu neon în plină mişcare descriau pe faţadele clădirilor zigzaguri jucăuşe, cicloide dantelate, hiperbole explozive, elipse ce se rostogoleau nebuneşte ca nişte mingi de rugby, evoluente, angrenate în rotiri ameţitoare, arabescuri şerpuinde, jeturi orbitoare, toate învăluind şi cerul, şi pământul într-o Niagară

de feerii. Litere imense, strălucitoare, alcătuiau cele mai exotice decoruri: *Desert Inn, Sahara, Flamingo, New Frontier, Thunderbird, Star Dust, South Pacific, Tropicana...*

Caroseriile automobilelor care mişunau pe bulevarde oglindeau luminile reclamelor, scânteind ca o lavă în plină revărsare.

În faţa hotelului-cazino „El Morocco", o uriaşă floare tropicală îşi desfăşura spre cer petalele de neon, ca un vulcan în erupţie.

Abe reuşi să strecoare Chevroletul printre sutele de automobile parcate în faţa clădirii.

Intră împreună cu Mircea în holul hotelului şi se opri la biroul de informaţii.

– Mr. Blackie McCoo, vă rog.

– După ora zece îl găsiţi la cazinoul hotelului, replică funcţionarul.

– Mulţumesc.

În holul împodobit cu coloane de sticlă luminate pe dinăuntrul, vilegiaturişti în costume de seară vârau în automate piese de câte cincizeci de cenţi cu care se puteau câştiga cinci, zece sau chiar cincizeci de dolari. Câştigurile erau posibile numai în teorie. În practică, se alegeau cu beneficii numai proprietarii sau concesionarii automatelor.

În aşteptarea orei zece, Abe pierdu la un automat zece dolari.

– Mai bine să dăm o raită pe la bar, propuse Mircea. Aş mai bea un whisky.

– *All right, boss.*

Barul-dancing era tixit de consumatori, care îşi restaurau forţele înainte de a se lua de piept cu norocul, în jurul meselor verzi.

Mircea remarcă pe tejgheaua barului, ca şi la „Clubul 47", un mare vas chinezesc, plin cu orhidee albe, asemenea unor cupe de ceară. Directorul barului oferea clienţilor favorizaţi câte o orhidee, care era primită cu foarte multă bucurie.

Mircea şi Abe îşi omorâră timpul până la zece, delectându-se cu câteva whisky-uri stropite din belşug cu sifon. Trebuiau să-şi păstreze mintea limpede, căci în noaptea aceasta aveau

de lucru.

La ora fixată se îndreptară spre sălile cazinoului. În jurul meselor verzi se îmbulzeau puzderie de amatori cuprinşi de frigurile jocului.

Abe făcu semn unui steward negru, care se apropie zâmbind.

– Unde îl pot găsi pe Mr. McCoo?

– *Mr.* Coo, *Sir,* a sosit acum zece minute. Îl găsiți în biroul său. Uşa din fund.

Mircea făcu un semn lui Abe.

– Haidem.

Strecurându-se printre lume, ajunseră la uşa din fund. O împinseră şi se pomeniră într-un vestibul tapetat cu mătase vişinie. Pe un birou se afla o maşină de scris. Pe o altă uşă, capitonată, scria cu litere mici argintii *Director.*

– Lasă-mă să intru cel dintâi, *boss*, zise Abe. E mai înțelept.

Mircea închise uşa care răspundea în sala cazinoului;

– Bine, Abe. Pofteşte.

Abe apăsă clanța uşii capitonate, pe care o deschise încet.

Pătrunseră într-o încăpere somptuoasă, cu fotolii adânci, îmbrăcate în piele de viței, şi cu un birou vast, acoperit cu cristal. La birou nu se afla nimeni,

– A zburat pasărea, zise Abe,

Mircea arătă cu un deget spre picioarele biroului. Abe se uită într-acolo. Pe covorul de Persia se contura lateral talpa unui pantof de lac.

Abe fluieră a pagubă. Trecu după birou. Prăvălit, pe covor, cu fața în jos, zăcea un bărbat de statură mijlocie. Purta smoching. Abe se lăsă într-un genunchi, apucă pe individ de umăr şi îl întoarse cu fața în sus. În plastronul alb, mânjit de sânge, stătea înfipt în dreptul inimii un stilet cu mâner de abanos. Dintr-o orhidee pe care bărbatul o purta la butonieră se scursese un praf alb.

– Blackie, murmură Abe. Bietul Blackie.

– Am sosit prea târziu, zise Mircea.

Abe luă între degete puțin praf alb şi îl mirosi.

– Heroină, rosti el. Mă aşteptam. Se ridică în picioare.

Mircea se uită îndelung la cadavru.

– Orhideea asta nu trebuie să ajungă în mâinile poliției, spuse el.

Dintr-un blocnotes de pe birou smulse o foaie de hârtie, din care făcu la repezeală un cornet.

Luă floarea de la butoniera lui Blackie şi o strecură în cornet. Tot acolo turnă şi praful pe care-l culese cu grijă de pe covor. Vârî cornetul în buzunarul sacoului, apoi se întoarse spre Abe.

– S-o ştergem mai înainte ca cineva să dea peste noi.

Abe cercetă dintr-o privire întreaga încăpere. O uşă întredeschisă răspundea într-un lavabou. Draperii de catifea acopereau fereastra.

Abe stinse lumina şi dădu la o parte draperiile. Fereastra privea spre o grădină cu boscheți de trandafiri. În grădină nu se afla țipenie de om.

– Ieşim pe aici, zise el deschizând fereastra. E mai prudent.

Scoase din buzunar o batistă cu care şterse clanțele şi foraibărele pe care le atinsese, apoi escaladă fereastra. După ce se asigură că nu se află nimeni prin apropiere, făcu semn lui Mircea să-l urmeze.

Când se văzură în grădină, se strecurară pe lângă pereți spre o alee, care părea să răspundă în stradă. Presupunerile lui Abe se adeveriră. Aleea îi scoase în bulevardul din fața hotelului.

Dinspre stânga se auzi sirena unei maşini de poliție care se apropia cu mare viteză.

– Am ieşit la timp, zise Abe.

Automobilul poliției opri în fața hotelului. Doi agenți în uniformă şi doi în civil săriră din maşină şi urcară în fugă treptele de la intrarea clădirii. Se topiră înăuntru.

– S-o luăm cât mai repede din loc, zise Abe.

Se suiră în Chevroletul care demară, pierzându-se printre automobilele ce se scurgeau pe bulevard în jos. Mircea rosti gânditor:

– Am impresia că asasinii lui Blackie au anunțat poliția, ca să fim găsiți lângă cadavru. Prea au sosit repede.

– Se prea poate, *boss*.

– Suntem în centrul unei adevărate conspirații, Abe, conspirația unor oameni care vor să mă scoată din circulație mai înainte ca asasinii lui Reggie să fie descoperiți.

În vreme ce mânuia cu stânga volanul, Abe își aprinse o țigară.

– Acum firul s-a rupt iarăși, reluă Mircea.

Moartea lui Blackie McCoo îi fusese totuși de folos. Aflase că orhideele de la butonieră purtau în cupa petalelor pulbere de heroină.

Dovadă că McCoo făcea parte dintr-o rețea de traficanți de stupefiante, de care nu era străin nici Regan. Între Regan și McCoo, orhideele stabileau o legătură suspectă. Poate că și Ernie Franckfurter era membru al aceleiași organizații. Numai așa se explica faptul că doi oameni plasați prin îndeletnicirile lor la mai bine de o mie de mile unul de celălalt participaseră la asasinarea lui Reggie Lascalzo într-un cartier din New York, adică într-un punct cu totul excentric față de locul în care-și desfășurau ocupațiile cotidiene.

– Plecăm imediat la New York, spuse Mircea.

– N-ar fi înțelept să mai rămânem câtva timp la Las Vegas?, opină Abe. Am aici câteva legături prețioase care ne-ar putea pune pe urmele ucigașilor lui McCoo.

– Cât ți-ar trebui pentru asta?, întrebă Mircea.

– O zi sau două.

– Prea mult. Nu mai avem la dispoziție decât trei zile. În aceste trei zile trebuie să scot adevărul la lumină.

– Bine, *boss*, replică Abe, supus.

Trecură pe la hotel, cerură nota de plată și, după ce-și strânseră bagajele, spre surprinderea stewardului, plecară la aeroport.

Găsiră un *Jet Boeing*, care avea își lua zborul spre New York peste douăzeci de minute.

– Pe unde trecem, oamenii mor ca muștele, spuse Abe zâmbind. Parcă am fi la Chicago în epoca prohibiției. Și acum ce facem, *boss*?, întrebă el în vreme ce se îndreptau spre avion.

– Nu știu încă.

În realitate știa foarte bine. Avea să ia legătura cu Narcotic Bureau. Să-l informeze asupra traficului de stupefiante de la

hotelul-cazino „El Morocco" din Las Vegas.

Aterizară la New York în zori.

Mircea cumpără de pe aeroport presa de dimineață. O răsfoi. Printre ultimele ştiri ale ziarelor figura o telegramă din Las Vegas care relata pe scurt asasinarea lui Blackie McCoo.

– Abe, spuse Mircea, de aici te duci direct la amicul tău Micky Sheldon. Caută să afli cât mai multe în legătură cu Ernie Franckfurter. Vezi dacă ştie ceva despre Blackie McCoo. Descoase-l. S-ar putea să obții informații prețioase.

– O. K., *boss*. O să fie cam greu să-l fac să vorbească la ora asta. Din zori şi până la prânz, Micky zace în letargie. Pritoceşte vinul băut peste noapte. Dar am să încerc. Mircea se uită la ceas.

– Acum e şase şi jumătate. La unsprezece ne întâlnim la barul „Baltimore", pe Madison Avenue.

Mircea trecu la volanul Lincolnului.

– Unde te las, Abe?

– În East Side. Micky stă în mansarda unei cocioabe de pe Allen Street.

În drumul său spre Manhattan, Mircea avu grijă să ocolească pe mai multe străzi lăturalnice. Voia să vadă dacă nu e urmărit. Liniştit oarecum în această privință, traversă Podul Brooklyn, lăsă pe Abe lângă City Hall, apoi se angajă pe Broadway. Opri aproape de 14 th Street şi intră într-o cabină telefonică.

Formă unul din numerele lui Narcotic Bureau. Îi răspunse un glas suav cu profesională eficiență.

– *Hello*!

– *Hello*! luați notă, *Miss*. Operați urgent o descindere la hotelul-cazinou „El Morocco"...

Mircea curmă brusc restul frazei...

De unul din pereții laterali de sticlă ai cabinei se rezemase un tip cu pălărie trasă pe ochi, care citea un ziar. O mustață englezească – falsă poate – se lăsa ca o streaşină deasupra gurii cu buze subțiri. Tipul purta haine *gris-fer*.

– La ce oră spuneți că pleacă primul avion spre Las Vegas? întrebă Mircea, schimbând brusc sensul convorbirii.

Făcu o pauză ca şi când ar fi aşteptat răspunsul.

– Atunci reţineţi două locuri pe numele lui Herbert Stevenson.

Lăsă telefonul în furcă.

Împinse uşa cabinei şi ieşi pe trotuar. Tipul rezemat de cabină îşi continua lectura.

Când Mircea se urcă în automobil, individul ridică ochii pe deasupra ziarului.

Lincolnul porni, încadrându-se în coloana de maşini care se îndreptau spre nord. Mircea se mai uită odată prin retrovizor la tipul cu ziarul. Acesta intra tocmai în cabină.

Mircea se întrebă dacă numărul pe care îl formase, chemând pe cei de la Narcotic Bureau, fusese identificat de insul rezemat de cabină.

Oamenii cu urechea formată pot reconstitui lesne un număr de telefon după zgomotul făcut de disc. Dacă se afla că încercase să contacteze poliţia, era pierdut.

O sudoare rece îi perlă fruntea. Se uită din nou prin retrovizor. Un Chevrolet verde îl urma îndeaproape. La volan, un individ cu ochelari negri.

Mircea coti brusc la dreapta pe 47 th Street.

Un fluierat strident de poliţie îl făcu să se oprească la marginea trotuarului.

Puţin deprins cu circulaţia din Manhattan şi emoţionat de maşina care părea să-l urmărească, se angajase împotriva sensului unic de pe acea stradă. Se alese cu o amendă grasă şi cu o aspră observaţie din partea agentului de circulaţie. Respiră însă uşurat. Tipul cu ochelari de la volanul Chevrolet-ului îşi continuase drumul pe Broadway.

Mircea făcu drumul întors şi îşi trase maşina în primul loc liber dintr-un şir de automobile parcate la trotuar. Îşi şterse cu batista sudoarea de pe frunte şi îşi aprinsese o ţigară.

Se uită la ceas. Peste un sfert de oră avea întâlnire cu Abe.

*

* *

Mircea sosi punctual la „Baltimore".

Abe însă i-o luase înainte. Îl aştepta la o masă mică, lângă

tejgheaua barului. Comandase un *Martini,* pe care-l savura plin de încântare.

Mircea se aşeză pe un scaun liber şi comandă un *Courvoisier.*

– Am veşti mari, *boss,* zise Abe, după ce sorbi o ultimă înghiţitură de *Martini.* Am aflat de la Micky nişte chestii uluitoare. Ca să ajung însă acolo, a trebuit să-l bag cu capul în apă rece. Numai aşa l-am trezit din beţie.

– Şi ce-ai aflat?

– Ernie Franckfurter şi cu Blackie McCoo au participat acum zece ani la spargerea unei bănci din Grand Junction, Colorado. Atacul săvârşit în plină zi, s-a terminat cu uciderea unui paznic şi a unui casier. Ernie şi cu tovarăşii săi au reuşit să dispară cu o pradă de peste două sute de mii de dolari. Poliţia federală i-a urmărit fără succes aproape un an. În urma unui denunţ anonim, a reuşit să le pună mâna în ceafă. A urmat un proces care a făcut atunci mare vâlvă. Doi martori ai acuzării au pierit victime ale unor accidente, în ajunul procesului. Ceilalţi martori, intimidaţi, n-au mai îndrăznit să apară în faţa tribunalului. Acuzaţii au fost achitaţi din lipsă de probe.

Mircea îşi muie buzele în paharul cu coniac.

– Interesant! Foarte interesant!, rosti el. Şi în anii care au urmat, ce s-a mai întâmplat?

– Nu s-a mai întîmplat nimic. Ernie şi Blackie spălaţi de învinuirile ce li se aduseseră, au devenit cetăţeni respectabili, cu ocupaţii onorabile.

– Vasăzică, după zece ani, reluă Mircea, Ernie şi Blackie, au renunţat pentru câteva zile la ocupaţiile lor „onorabile" pentru a participa la răpirea şi asasinarea lui Reggie. Nu ţi se pare ciudat, Abe?

– Da şi nu. Erau în joc şaizeci de milioane de dolari. Miza merita riscul.

– Ai aflat şi numele celorlalţi participanţi la atacul asupra băncii?

– Nu. Dar nu e greu să le aflu. Ziarele de acum zece ani au făcut mate vâlvă în jurul acestui caz.

– Fă-mi rost de aceste ziare, Abe.

– O.K., *boss*.

– În cît timp mi le aduci?

Abe se uită la ceasul de mână.

– În maximum trei ore. Cunosc niște reporteri. Pentru cîțiva dolari, îmi aduc pe tavă întreaga colecție.

– La drum, Abe.

Abe se ridică de la masă.

– Mă găsești la vilă, continuă Mircea.

După plecarea lui Abe, dădu peste cap două pahare cu apă. În prezența locotenentului său se simțea obligat să bea numai alcool. Prânzi la un restaurant italienesc din Greenwich Village – continuând tradiția lui Genovese, mare amator de bucătărie italienească.

Se înapoie la Elmsford fără să se grăbească.

De când sosise la Baltimore, oamenii lui Landis se țineau de el ca scaiul.

Dar lui Mircea nu-i mai păsa. Se afla pe drumul cel bun. Acesta era esențialul.

Îndată ce ajunse acasă, se retrase în dormitor. Se dezbrăcă și se culcă imediat. Dormi greu, fără vise. Frămîntările din ultimele zile îl doborâseră.

*

* *

Abe își făcu apariția, la ora patru, cu un vraf de ziare. Abia le ducea.

Trezit din somn, Mircea începu să le răsfoiască. Curiozitatea și emoția îl asaltau în egală măsură. Compară mutrele bărbaților din fotografia sa cu instantaneele luate de poliție celor patru membri ai bandei lui Ernie, după capturarea acestora.

– Este exact ceea ce mă așteptam, spuse el. Uită-te și tu. Oamenii din bandă figurează și în fotografia noastră. Toți patru. Ei, ce zici?

Abe se scarpină în creștet.

– Într-adevăr, mi se pare și mie ciudat. Au reconstituit banda după zece ani.

– Ești sigur că în cursul acestor zece ani n-au mai dat și

alte lovituri?, întrebă Mircea.

– Micky mi-a declarat că Ernie ducea – cel puțin aparent – o viață exemplară.

– Poate că avea o existență dublă.

– N-aș crede, rosti Abe. Ce rost avea să rişte totul, repetând experiența tristă de la Grand Junction, când câştigurile lui de la garaj erau foarte mari şi mai ales lipsite de orice primejdie.

Mircea reciti cu voce tare numele celorlalți doi membri din banda lui Ernie.

– Ralph Williams şi Irving Flaschman. Trebuie să dăm neapărat de ei, Abe.

– Cam încurcată treabă, *boss*.

– La organizație nu putem apela. Avem dușmani puternici în Mafie, Abe. Nu ne putem bizui decât pe noi.

Abe îşi împreună gânditor brațele.

– Ernie, la Chicago. Blackie, la Las Vegas. Pentru Williams şi Flanschman va trebui să răscolim America.

– Şi asta în trei zile.

Abe trânti o înjurătură tipic italienească.

În clipa aceea se deschise uşa şi noul valet al lui Mircea, un flăcău roşcovan, pistruiat, care răspundea la numele de Sam, anunță cu glas subțire, de falset:

– *Mr.* Bolence, *boss*. L-am poftit în bibliotecă.

Spre deosebire de Pedro, care avea toate aparențele unui servitor stilat, eforturile lui Sam de a imita manierele unui valet englez deveneau uneori de-a dreptul grotești. Oricât s-ar fi străduit, nu izbutea să ascundă sub această spoială gesturile bruşte de *tough guy*.

Pe Mircea îl amuzau sforțările de elev silitor ale lui Sam, care la douăzeci de ani neîmpliniți avea totuşi glorioase state de serviciu în Mafie.

– Bine, Sam, cobor îndată, spuse el.

Se îmbrăcă la repezeală. Era nerăbdător să afle noutăți de la Bolence, singurul om din sferele înalte ale organizației care-i mai arăta simpatie.

Dacă era sincer, rămânea de văzut. În orice caz, în faimosul dosar de la Palermo, Bolence figura printre prietenii lui Genovese.

Abe rămase în dormitor spre a mai căuta prin jurnale indicii care să-i pună pe urmele lui Williams şi ale lui Flaschman.

Când coborî în bibliotecă, avu surpriza să constate că Bolence nu era singur.

Îl însoţise în această vizită Antinous, unul dintre căpeteniile Mafiei din Statele Unite. Mircea îl recunoscuse de îndată. Extrem de fotogenic, Antinous era replica fidelă a fotografiei din dosarul Genovese. Deşi împlinise treizeci de ani, nu părea să fi depăşit douăzeci. Trăsăturile regulate, nasul grecesc, bărbia rotundă dădeau chipului său o puritate clasică.

Această înfăţişare îi atribuise de altfel numele – la început sub formă de poreclă – al lui Antinous.

Mircea se întrebă de ce Sam nu îl anunţase că Bolence era însoţit. Poate că şi această întâlnire făcea parte din încercările la care era supus, spre a-i stabili adevărata identitate.

Antinous îl măsură de sus până jos, apoi îi întinse mâna:

– Ce mai faci, Vincenzo?

– *Hello*, Antinous!

Îi rostise numele cu cel mai firesc şi familiar ton, ca şi cum abia ieri s-ar fi despărţit.

Se întoarse spre Bolence, care stătea în picioare în dreptul ferestrei şi îi privea cu amuzat interes.

– *Hello*, Jack! De ce nu v-aţi tratat cu câte un whisky? Tu cunoşti obiceiurile casei.

Antinous îşi scutură un fir de praf de pe reverul impecabilei sale haine de şantung.

– Ardeam de curiozitate să te văd, Vincenzo. Mi s-au spus despre noul tău chip lucruri extraordinare. Ştiam că Butler, doctorul nostru, este un as, dar nu mi-am închipuit că poate face minuni. Dacă te-aş fi întâlnit pe stradă, nu te-aş fi recunoscut. Butler trebuie să fi fost foarte mulţumit de opera sa.

– Mulţumirea lui nu a egalat-o în niciun caz pe a mea, replică Mircea, trecând la dulapul-bar. Graţie lui sunt astăzi alt om. Nu m-au mai deranjat nici oamenii din F.B.I. şi nici anumiţi *prieteni* din *Cosa Nostra*.

Oferi câte un pahar cu whisky vizitatorilor.

– N-ai reuşit totuşi să-ţi păstrezi multă vreme incognitoul, spuse Antinous, după ce-şi degustă băutura.

– S-au găsit binevoitori care să mă identifice, replică Mircea. Pentru ei, un Vincenzo Genovese ascuns sub o înfățișare de împrumut însemna o amenințare permanentă.

Raționamentul său făcu impresie asupra lui Antinous, care-l privi cu oarecare simpatie.

– În orice caz, dragul, meu, continuă Mircea, trebuie să-ți mulțumesc fiindcă ai avut curajul să vii să mă vezi.

– Socoteşti că e un act de curaj?

– Desigur, replică Mircea. Am devenit compromițător.

– Dramatizezi lucrurile, replică Antinous.

– Să fim serioşi, prietene. Dacă nu aş fi fost suspectat, nu mi s-ar fi făcut afrontul de a mi se ridica, fără nicio explicație, conducerea sectorului,

– Eşti nedrept, răspunse Antinous. Fuga ta în Sicilia ne-a obligat să luăm măsuri. Nu puteam lăsa descoperit un sector atât de important.

– Lăsasem în locul meu pe Abe Macchia şi pe Reggie Lascalzo.

Antinous zâmbi cu dispreț:

– Ai văzut de ce au fost în stare. Cum au rămas de capul lor au făcut să dispară câteva zeci de milioane. Eşti de acord, cred, că nu-i puteam lăsa să opereze ca în junglă. Preluarea conducerii sectorului de către Landis nu reprezintă decât un interimat.

– Tot ce pot să spun e că acest Landis a început să mă enerveze. Ca şi Barracuda, de altfel, replică Mircea tăios.

Antinous surâse iarăşi:

– Îți cunosc reputația. E primejdios să te enerveze cineva. Ți-aş recomanda totuşi să nu te legi nici de Landis şi nici de Barracuda până nu ți se limpezeşte situația.

– Am ştiut întotdeauna să mă conduc fără să cer sfaturile nimănui, scumpul meu Antinous. Cu Landis şi cu Barracuda am să mă socotesc atunci când voi crede de cuviință.

Antinous îl privi cu indulgență.

– Ți-ai schimbat înfățişarea, dar nu şi firea. Faci imprudențe ca un simplu începător.

– Nici nu se gândeşte că riscă să-l supere pe Marele *Boss*, interveni Bolence.

– Marele *Boss* nu s-a temut să mă supere, bănuindu-mă că aş fi înstrăinat şaizeci de milioane de dolari cuvenite organizaţiei.

Antinous şi Bolence se priviră cuprinşi de alarmă. Vincenzo Genovese depăşea măsura, îngăduindu-şi să-l critice pe Marele *Boss*. Chiar dacă în sinea lor nu erau întotdeauna de acord cu metodele de conducere ale acestuia, nu-şi exprimau niciodată verbal dezaprobarea.

Antinous îşi goli paharul de whisky, spre a ocoli un răspuns care l-ar fi putut târî pe o pantă primejdioasă.

Jack Bolence se uită gânditor la Mircea. Bănuielile pe care le nutrise în legătură cu identitatea celor doi Genovese – dinainte şi după operaţia estetică – se risipeau pe zi ce trecea.

– Nu trebuie să-l critici pe Marele *Boss*, spuse sentenţios Antinous. Întotdeauna a fost binevoitor cu tine. Ţi-a încredinţat cel mai însemnat sector...

– Ca să mă deposedeze mai târziu în favoarea lui Landis.

Antinous se prefăcu a nu remarca întreruperea.

– Deşi planează asupra ta grave, foarte grave bănuieli, ţi-a acordat un termen de şase zile spre a te disculpa. Pe altul l-ar fi lichidat fără discuţie.

– Mărinimia lui este impresionantă, replică Mircea. Adăugă cu cel mai nevinovat aer: dacă mă lichida, zburau definitiv cele şaizeci de milioane. Atâta timp cât rămân în viaţă mai sunt sorţi să fie recuperate.

Bolence chicoti:

– Zi-i Vincenzo şi lasă-l în pace.

Pe fruntea lui Antinous se aşternuse o umbră prevestitoare de lucruri neplăcute.

– Marelui *Boss* i s-au semnalat în ultimele zile o serie de morţi violente. Şi lui nu-i plac violenţele, fiindcă pot trezi atenţia poliţiei. Marele *Boss* – ştii prea bine – doreşte ca organizaţia să funcţioneze şi să se dezvolte onorabil. Fără crime şi fără zguduiri.

Antinous vorbea răspicat şi onctuos ca un prelat. Bolence îl asculta cu admiraţie.

„Mare şmecher, reflectă el. Face pe diplomatul. Dar cu Vincenzo nu-i merge."

– Poți să-l încredințezi pe Marele *Boss*, spuse Mircea, că n-am lăsat şi nici nu voi lăsa pe urmele anchetei mele corpuri delicte, care să compromită organizația.

– Vom vedea, zise Antinous, aşezând cu grijă paharul pe masă. Vincenzo, îmi dai voie să mă retrag? Mergi, Jack?

– Rămân, spuse Bolence. Vreau să mai stau de vorbă cu Vincenzo. Voi reuşi, poate, să-l conving că e bine să lucreze cu mai multă... discreție.

– Îți urez succes, Vincenzo, rosti Antinous, întorcându-se spre Mircea şi întinzându-i prietenos mâna.

Îndată ce rămase singur cu gazda sa, Jack Bolence se aşează pe canapeaua din fața căminului. Rămase câtva timp cu privirile ațintite asupra vetrei goale, ca şi când l-ar fi fascinat dansul unor flăcări scornite de imaginația sa.

Mircea nu-i tulbură meditația. Era bucuros de acest *intermezzo*, căci îi îngăduia să cugete mai adânc asupra sensului ascuns al vorbelor lui Antinous.

Bolence îşi frecă uşor bărbia osoasă:

– Vincenzo, îți aduc o veste neplăcută. N-am vrut să ți-o spun în prezența lui Antinous. Doctorul Butler e mort. I s-a administrat o doză de cianură în avionul care-l aducea de la San Francisco. Confruntarea ta cu Butler nu mai poate avea loc. Pentru tine e o lovitură serioasă...

Mircea îl asculta fără să clipească. Dar sub masca acestui calm desăvârşit, nervii i se încordaseră gata să plesnească. Inima îi bătea sarabanda. Din ce primejdie scăpase! Moartea lui Butler era providențială. O confruntare i-ar fi pecetluit soarta.

– Într-adevăr, grea lovitură, replică el. Butler era singurul care putea să mă identifice, spălându-mă de orice suspiciune. Se ştie cine l-a suprimat?

– Nu.

– Bănuieli?

– Destule. Adversarii tăi nu se sfiesc să afirme că tu ai pus la cale asasinatul. Cică l-ai ucis ca să scapi de o confruntare, care ți-ar fi dezvăluit impostura.

– Stupid. Mijloacele mele de acțiune sunt limitate. Au avut grijă Barracuda şi Landis să-mi lege – în mod practic – mâinile.

– Nu s-ar spune că sunt tocmai legate, zise Bolence, scoţându-şi din buzunar o pilă minusculă, cu care începu să-şi rotunjească vârful unghiilor. Aş vrea să mai discutăm ceva.

– Te rog!

– Transportul tău de cenuşă de la Hong Kong.

– Ei, ce e cu el?

– Mi-ai oferit acum două luni zece la sută, ca în lipsa ta să mă ocup de intrarea lui în America. Pot să te anunţ că azi sau mâine „Andromeda" trebuie să sosească la San Francisco.

– Şi?

– La ora actuală, tu eşti prea hărţuit ca să mai ai o grijă în plus. Cedează-mi transportul şi eu îţi ofer treizeci la sută din valoarea lui.

– Treizeci?, replică Mircea. De la patruzeci stăm de vorbă. Iar la cincizeci am bătut palma.

Bolence îşi întrerupse ocupaţia.

– Şi riscurile? Le suport numai eu?

– Deloc. Fiecare parte cu riscurile ei. Eu le-am suportat la Hong Kong, tu le suporţi la San Francisco. *Fifty-fifty*. Şi sunt ispitit să accept combinaţia numai fiindcă am nevoie de bani lichizi.

– Ştii prea bine că nu e uşor să plasezi cenuşă în valoare de zece milioane de dolari. Afară de asta, dacă organizaţia află că faci trafic de cenuşă pe cont propriu, te compromiţi definitiv.

Mircea replică tăios:

– Dacă vrei – bine, dacă nu – vorbim de altceva. De femei, de pildă. Ieri, am văzut una teribilă la Las Vegas. Dar n-am putut să fac nimic. Se ţinea poliţia după mine.

– Ai fost la Las Vegas?, întrebă Bolence.

– Da.

– Curios! Şi Landis este de două zile la Las Vegas.

– Precis?, întrebă Mircea, privindu-l deodată cu interes. Şi în ce scop?

– Nimic important. Îşi petrece *weekendul*. Cel puţin aşa a spus. De altfel, nu e singurul. Chuck a plecat la Miami, Scottie, în Bahamas. Cred că şi eu am să dau o raită până la San Francisco.

– Aha!

– Atunci aşa rămâne, zise Bolence. Îţi ofer patruzeci la sută.

– Iar începem discuţia?

– Patruzeci şi doi e ultima mea ofertă. Mircea păru să reflecteze o clipă.

– Fie. Pentru că îmi eşti prieten.

Bolence scoase din buzunar două teancuri de bancnote de câteo mie de dolari.

– Îţi avansez imediat două sute de mii, zise el.

Mircea luă banii fără să se grăbească. Îi prindeau foarte bine. Fondurile primite la Barcelona, înainte de a se îmbarca în avionul care avea să-l ducă la New York, erau pe terminate. Abe mai dispunea de ceva rezerve, dar nici acestea nu aveau să dureze la infinit.

Mircea îşi zise că în mod formal gestul său era condamnabil. Lua bani pentru o marfă care nu era a lui. Dar scopul scuză mijloacele. Fără cheltuieli nu-şi putea îndeplini misiunea pe care şi-o asumase. Lovea în Mafie, folosindu-se de propriile ei fonduri. Tot transportul de narcotice avea să cadă în mâna poliţiei.

– Restul îl primeşti în două tranşe egale, zise Bolence ridicându-se de pe canapea. Ţi-ar conveni cecuri?

– Nu. Prefer bani lichizi.

– *All right.*

Bolence îşi vârî pila în buzunar.

– Şi cu investigaţiile tale cum stai?

– Prost.

– Mai ai trei zile.

– Ştiu. Ca să mă descurc din pânza de păienjen urzită în jurul meu, nici trei ani nu mi-ar fi de ajuns.

– Şi în cazul ăsta ce-i de făcut? Pot să-ţi fiu cumva de folos?

– Mulţumesc. Prefer să lucrez singur. Nu vreau să te compromit.

– Grăbeşte-te, Vincenzo. Barracuda va face tot ce-i va sta în putinţă ca să nu obţii o nouă păsuire. Bolence îi întinse mîna. Te las, Vincenzo. Şi, încă o dată, succes!

Puțin timp după plecarea lui Bolence, Mircea primi o vizită simandicoasă.

Samy Barracuda apăru zâmbitor, îmbrăcat în alb de sus și până jos. Părul și sprâncenele, atât de blonde încât băteau în argintiu, pielea bolnăvicios de albă îi dădeau o înfățișare ciudată, aproape comică, de clovn muiat în făină. Singura pată de culoare pe acest alb imaculat o constituia o orhidee violetă, cu petale subțiri și lungi ca niște picioare de păianjen.

Cu pălăria de panama într-o mână și în cealaltă cu un baston de malacca, Barracuda intră în bibliotecă precedat de Sam, care-i anunțase solemn sosirea.

Mircea îl primi fără să-i întindă mâna. Privirile lui întârziară asupra orhideei violete. Rosti ironic:

– Iar ai venit?

Zâmbetul continuă să plutească sibilic pe buzele vizitatorului.

– Eh, închipuiește-ți că am avut tupeul.

– Că ai avut tupeu, știu. Mă miră că ai avut și curajul. Și încă singur.

Barracuda se așeză pe un fotoliu.

– Nu te grăbi să mă pofteşti să iau loc. Pot să mă așez și fără invitație. Între prieteni...

Mircea aruncă o privire circulară prin încăpere.

– Vezi așa ceva pe aici?

Barracuda râse:

– Te înțepoșezi ca un arici de mare. Și nu faci bine. Poate că n-ai să mă crezi. Am venit cu gânduri prietenești.

– Să zicem că te-aș crede.

Barracuda așeză tacticos pălăria și bastonul pe o măsuță joasă, dreptunghiulară, din apropierea fotoliului său.

– Pe vremuri am fost prieteni, Vincenzo. Ai uitat? Am copilărit împreună. Îți amintești de Nolan's, de pivnița din Mott Street, de Berta? Mai ales de Berta?

Mircea simți o zvâcnire ciudată în inimă. Își dădea seama că Barracuda îi întindea o nouă și foarte primejdioasă cursă. În dosar nu scria mare lucru despre copilăria lui Genovese. Nolan's, Berta, pivnița din Mott Street nici nu erau amintite.

Mircea își dădu seama că nu-i rămânea decât să blufeze.

– Dragul meu Samy, dacă ai venit spre a mă face să-mi pierd timpul cu pălăvrăgeli, nu ți-ai găsit omul. Sau dacă ții neapărat, cere un *time-out* de la Marele *Boss* și stăm de vorbă.

Barracuda zâmbi.

– Dacă ar depinde de mine...

– Spune mai bine de ce ai venit.

– Da, da. De asta am venit. Ca să îngropăm securea războiului... Dar dacă mă respingi, nu-mi rămâne decât să plec.

Luă pălăria și bastonul de pe măsuță și se ridică în picioare.

– Frumoasă orhidee, zise Mircea. De când te știu ai fost un adevărat *dandy*.

– Să nu exagerăm. Întotdeauna a trebuit să mă mulțumesc cu locul doi.

– Nu poți să te plângi. De când a dispărut Genovese, ai trecut pe locul lui.

– Ar trebui să porți și tu orhidee. Este „ultimul strigat". Bolence a lansat moda asta. Orhideele sunt ultima lui pasiune. Și-a amenajat o seră în California, la Escondido. În fiecare zi i se aduc cu avionul la New York cele mai frumoase orhidee. Are și un magazin de desfacere la San Francisco: *The Blue Orchid*. Înainte de plecare, nu mă tratezi cu whisky?

– De ce nu? Sec sau cu sifon?

– Ca de obicei.

Mircea zâmbi. I se întindea o nouă cursă. Foarte subtilă. Recurse la o stratagemă. Luă sticla de whisky și începu să umple un pahar. Deodată scăpă sticla, care se sparse pe parchet.

– Eh, s-a spart ghinionul!, exclamă el.

Sună. Sam își făcu apariția.

– M-ai chemat, *boss*.

– Adu o sticlă de whisky,

Sam execută porunca, înapoindu-se cu un *Canadian Club*. Mircea făcu un gest tânărului, care se conformă, desfăcând bușonul sticlei și turnând băutura în două pahare.

Baracuda aruncă o privire ciudată asupra lui Mircea. Își duse paharul la buze.

– Succes, Vincenzo.

– Charlie, îl corectă Mircea.

– O.K., Charlie!

Barracuda dădu băutura peste cap, salută ridicând măciulia bastonului în dreptul frunții, apoi părăsi încăperea...

După plecarea vizitatorului, Mircea se urcă în dormitor. Îl găsi pe Abe îngropat în jurnale. Le răsfoia cercetându-le atent, pagină cu pagină.

– N-am găsit niciun indiciu, zise el dezamăgit.

– În schimb, am găsit eu, rosti Mircea. Plecăm imediat la San Francisco.

*

* *

Orhidee...

Mircea ajunsese să fie obsedat de orhidee.

Florile acestea exotice, cu petale grele ca de ceară, extravagant colorate, apăreau necontenit în drumul său. Şi Regan, şi Blaçkie McCoo purtau la butonieră orhidee. Inventivi, foloseau cupele acestor somptuoase flori drept receptacul pentru narcotice. Bolence, care se ocupa printre altele şi cu stupefiante, cultiva orhidee. Printr-o înlănțuire logică, toate aceste elemente îl făceau pe Mircea să ajungă la concluzia că orhideele aveau să-i deschidă drumul până la asasinii lui Lascalzo.

Ce amestec avea Bolence în toate acestea? De ce îi vorbise Barracuda despre pasiunea lui Bolence pentru orhidee? O făcuse întâmplător sau cu un anumit scop? Bolence îi era prieten sau duşman? Greu de răspuns.

În vreme ce-şi arunca într-o valiză-diplomat câteva obiecte de toaletă, Mircea analiză pe toate fețele noile perspective deschise de Barracuda.

Abe rezervase telefonic două locuri în primul avion care avea să-i ducă imediat la San Francisco.

– Nu uita să închiriezi o maşină, recomandă el locotenentului său.

În clipa în care Abe ridică iarăşi receptorul, Sam îşi vârî nasul pe uşă.

– O domnişoară, *boss*, se adresă el lui Mircea, făcându-i ştrengar semn cu ochiul.

Mircea schimbă o privire cu Abe.

– Ce domnişoară, Sam?

– N-a vrut să-mi spună numele.

– Abe, du-te şi vezi cine e.

Abe ieşi urmat de Sam.

Mircea închise furios valiza. Vizitele feminine, foarte agreabile în alte împrejurări, nu-i făceau de data aceasta nicio plăcere. Nu avea nevoie de complicaţii. Mai ales acum când se pregătea pentru o expediţie de care depindea poate existenţa sa.

Abe apăru peste câteva momente.

Îi venea să râdă.

– Cine e?, întrebă Mircea.

– Cora, *boss*. Arde de nerăbdare să te vadă. Vrea să-ţi scoată ochii, fiindcă ai sosit la New York fără să o anunţi.

Mircea se scărpină în cap.

Dosarul lui Genovese, de la Palermo, conţinea şi fişa Corei Talbot. Dansatoare de cabaret, amantă *en titre* a lui Genovese, era foarte cunoscută în cercurile Mafiei din New York.

– Cine mi-o fi trimis-o şi p-asta pe cap?, rosti el iritat. Acum numai de aşa ceva nu-mi arde.

– A vrut să vină peste dumneata, dar n-am lăsat-o, zise Abe. Am încuiat-o în bibliotecă.

„Sunt supus la o nouă probă", reflectă Mircea.

Constată încântat că nu mai resimţea nicio emoţie, începuse să se călească.

– Bine, am să cobor în bibliotecă, zise el. Peste cât timp decolează avionul?

– Peste o oră, *boss*.

– Perfect. Într-un sfert de oră lichidez cu Cora, zise el.

– Mira-m-aş, exclamă Abe, care cunoştea temperamentul vulcanic al dansatoarei.

Mircea îşi bombă pieptul şi părăsi dormitorul, luând-o spre bibliotecă.

Cora îl aştepta, fumând nervoasă o ţigară egipteană. Zvârlea fum pe nări ca bidiviii din poveşti. La apariţia lui

Mircea, îl privi lung, apoi, mutându-şi cu limba ţigara în coltul gurii, îşi priponi mâinile în şolduri.

– *Damn it!,* exclamă ea în cel mai pur *slang* din East Side.

Expresia, potrivită mai degrabă hamalilor din port, izbi neplăcut urechea lui Mircea.

– *Hello, Cora!*, rosti el calm, apropiindu-se de vizitatoare.

– Şi tu cine dracu mai eşti? Lascalzo, Capozzola? V-aţi dat cu toţii faţa la întors? Unde-i Vincenzo?

– Vincenzo e aici, replică el, arătându-se cu un gest larg.

Îşi strecură apoi mâna pe sub braţul tinerei femei şi încercă s-o cuprindă de mijloc.

Cora se răsuci ca o sfârleză şi se îndepărtă neîncrezătoare de el.

Făcuse nişte ochi rotunzi, plini de uimire. Era frumoasă. Dar de o frumuseţe vulgară, de *chorus girl.* Purta o rochie brodată cu jeuri, atât de scurtă, încât îi dezgolea picioarele – ce-i drept, sculpturale – cu o palmă mai sus de genunchi. Un colier de diamante şi două brăţări încrustate cu smaralde şi rubine scăpărau ca focul.

Părul lăsat într-un fel de cascadă aurie, de o parte şi de alta a feţei, îi acoperea în parte ochii. Coafura aceasta – care ajunsese iarăşi la modă după o eclipsă de peste şaizeci de ani – îi dădea înfăţişarea unui câine cocker, cu urechi lungi, lăţoase.

– Tu eşti, Vincenzo?

– Da, împărăteaso, replică Mircea, zâmbind.

Replica era ieftină, dar în clipa aceea avea o oarecare savoare.

– Nu semeni deloc, rosti Cora bănuitoare.

– Serios? Nu-i nimic. Ai să mă recunoşti îndată, zise el cu superbă nepăsare. Du-te sus şi... dezbrăcarea.

– Eşti de o îndrăzneală!... exclamă ea sufocată.

– Hai, şterge-o mai repede, o repezi el.

– Te-ai înapoiat la New York fără să-mi dai de ştire.

– Vreau să-mi păstrez incognitoul.

– Ce să-ţi păstrezi?

– Anonimatul. Să-mi ascund prezenţa.

– Cu alte cuvinte, să te ascunzi de mine, strigă ea furioasă. Nu-mi scapi atât de uşor.

Mircea o privi cu îngăduitoare superioritate.

– Nu mă mai plictisi şi porneşte-o sus. Galop.

– Aşa, pe gratis? Vii din Europa şi nu-mi aduci nimic?

El ridică din umeri.

– Dac-ai şti prin ce-am trecut.

Scoase din buzunar portofelul doldora cu dolari. Îl desfăcu sub ochii lacomi ai dansatoarei, piguli zece hârtii de câte o mie şi i le vântură pe sub nas.

– Cumpără-ţi o brăţară cu briliante, de la Cartier. Cora înşfăcă la repezeală banii şi îi vârî în poşetă.

Chipul Corei se destinse într-un zâmbet seducător.

– Încep să te recunosc, Vincenzo.

Se îndreptă spre uşă, legănând seducător din şolduri. După ce puse mâna pe clanţă, se întoarse spre el, şi-i aruncă pe sub gene o privire încărcată de promisiuni.

– Hai mai repede, se alintă ea ca o pisică. Hm! Te-ai făcut mai frumos. Bine te-a aranjat doctorul ăla.

– Cine ţi-a vorbit despre treaba asta?

– Secret, replică ea surâzând cu cochetărie. Deschise uşa, îi aruncă o ultimă ocheadă, apoi ieşi.

Mircea suspină şi se uită la ceas. Trecuseră zece minute.

Abe apăru în bibliotecă.

– M-a dat afară din dormitor, *boss*. Nici n-am apucat să ies bine din cameră, că a şi început să se dezbrace. Am ştiut eu că n-ai să-i rezişti.

Mircea pocni din degete.

– Îmi pare rău, dar de data asta te-ai înşelat. Nu vreau să pierd avionul. Unde e valiza mea?

– Sus.

– Atunci las-o acolo, Haidem!

– Unde?

– La San Francisco.

*

* *

La ora 20, avionul *Super Jet Boeing* decolă de pe Aeroportul „John Kennedy", îndreptându-se spre West.

Marele New York, ocean de scânteieri orbitoare, se desfăşura în toată grandoarea.

Zgârie-norii îşi înălţau spre culmile văzduhului siluetele scăldate în şiraguri de lumini scăpărătoare. Arterele de circulaţie străluceau ca nişte fluvii de lavă incandescentă. Calea Lactee şi Broadway-ul îşi făceau o aprigă concurenţă. Mircea contempla fascinat feeria acestui oraş supercivilizat, în care îl pândeau primejdii mai mari decât în plină junglă.

Spre West, o geană de purpură sublinia zarea.

Avionul zbura vijelios în urma apusului de soare.

Mircea încerca o linişte reconfortantă după agitaţia nebunească din ultima vreme. Zborul lin al aeronavei îi calmase miraculos nervii.

În curând, întunericul se lăsă asupra firii. *Super Jetul* plutea între miriadele de stele şi miriadele de sclipiri terestre. Pentru Mircea, pe care întâmplarea îl făcuse să călătorească numai noaptea, America văzută din avion apărea sub înfăţişarea unei imense întinderi de întuneric, presărată ici şi colo de aglomerările de licurici ale oraşelor.

Abe habar n-avea de frumuseţile priveliştilor nocturne. Pofticios, se înfrupta dintr-un foarte opulent *choix* de *hors d'oeuvres,* prezentat pe o tavă de o stewardesă blondă, cu contururi de vedetă holywoodiană.

Mircea se delecta cu o prepeliţă în aspic, stropită cu vin de *Malaga.*

– I-ai făcut figura bietei fete, *boss*, spuse la un moment dat Abe, printre îmbucături. Ca să fiu cinstit, nu mă aşteptam să mai apucăm avionul.

Mircea sorbi puţin vin.

– Când am văzut-o în bibliotecă, am fost ispitit să amân plecarea. Dar după ce mi-am dat seama de adevăratul scop al vizitei ei, m-am răcorit ca după un duş rece. Puteau găsi un truc mai subtil ca să mă verifice.

Abe îşi goli paharul de vin.

– Biata Cora. Cred că e pentru prima oară că i se trage o asemenea cacealma. O faci să-şi piardă încrederea în propriile

ei puteri de seducție. Izbucni în râs. Îi creezi un complex de inferioritate. Mă tem însă că n-o să ți-o ierte.

– Lasă, îi trece. Îi cumpăr o haină de vizon și o potolesc, replică Mircea, cu lenevoasă nepăsare.

Timpul se scurgea pe negândite.

Asistară la un film „tare" cu Steve McQueen, intitulat *Bullitt,* se răcoriră cu câte un *Highball,* urmat de o serie impresionantă de cocktailuri seci, ca la miezul nopții să se trezească odihniți și bine dispuși pe aeroportul orașului San Francisco.

– Automobilul închiriat telefonic – un Pontiac Le Mans, purpuriu – îi aștepta în parcare.

Drumul până în centru îl parcurseră în tăcere. Mircea se străduia să-și ascundă curiozitatea și interesul trezit de acest oraș în care pășea pentru prima oară. Admira bulevardele inundate de lumină, străzile drepte, în pantă pronunțată, priveliștea oceanului care-și desfășura apele poleite de razele lunii.

Avură norocul să găsească două camere libere la „Fairmont Hotel".

Îndată după instalare, Mircea sună la New York. După o scurtă convorbire, bău un ultim pahar cu whisky, apoi se culcă. Dormi adânc câteva ore. Se trezi odată cu răsăritul soarelui. Era nerăbdător să pornească în expediție. Până la ora 9.30, când se deschideau magazinele, îi păru că timpul se scurge cu încetineală.

Luară *breakfast*-ul într-un restaurant italienesc de pe Van Ness Avenue. În timp ce-și sorbea cafeaua, Mircea cercetă o carte de telefon. Nu-i fu greu să găsească adresa florăriei „The Blue Orchid".

– Vom afla foarte repede dacă ne-am angajat pe drumul cel bun, se adresă el lui Abe. Cred însă că instinctul nu mă înșală...

Mircea se uită la ceas. Se făcuse ora nouă. Abia își mai stăpânea neastâmpărul. Până la zece își omorâră timpul dând o raită prin Sausalito, unde Abe avea un prieten din copilărie. Prietenul lipsea însă din oraș. Traversarea – dus și întors – a podului Golden Gate, fâșie nesfârșită de oțel, suspendată

la o înălțime amețitoare peste apele albastre ale golfului, îi prilejui o adevărată încântare.

La zece și un sfert, Pontiacul opri în fața florăriei.

Cu aerul preocupat al unui om de afaceri, Mircea intră neînsoțit în magazin și, după ce își plimbă critic privirile asupra orhideelor magnifice expuse cu artă, se întoarse spre una din cele două vânzătoare:

– Aș vrea să fac o comandă mai mare.

– Regretăm, domnule, comenzi mari nu putem primi. Avem deja o serie de clienți...

– Sunt dispus să plătesc oricât.

– Vă cred, dar ne este imposibil. Încercați la alte florării. Vă recomand firma...

Mircea o întrerupse cu un gest.

– N-am nevoie de recomandări, ci de orhidee. Florile astea îmi plac. Ce să mai lungim vorba. Vreau să discut cu patronul...

– *Mr.* Flaschman, directorul firmei noastre, lipsește din oraș. Încercați mâine sau poimâine.

La auzul acestui nume, Mircea simți o imensă satisfacție. Instinctul său nu-l înșelase. Era imposibil să fie o coincidență de nume.

– Timpul meu e prețios. Nu-mi place să las treburile de azi pe mâine.

– Îmi pare rău, dar nu vă pot oferi altă soluție. *Mr.* Flaschman este plecat la serele noastre.

– Unde sunt aceste sere?

– Oh, departe, domnule. Aproape de San Diego. La Escondido. Așa că va trebui să așteptați...

Mircea își încreți fruntea, ca și când ar fi reflectat adânc.

– Bine, rosti el resemnat. Am să trec mâine pe aici.

– Vă rugăm, domnule. Dacă vine *Mr.* Flaschman, cine să-i spun că l-a căutat?

– Smith. Terence Smith.

Mircea părăsi florăria, urmărit de privirile întrebătoare ale vânzătoarei.

Când se văzu în mașină, exclamă voios:

– Abe, am impresia că suntem pe pista cea bună. Plecăm la Los Angeles.

Abe scoase din seiful de bord un pliant cu orarul avioanelor. Îi desfăcu.

– Primul avion pleacă la Los Angeles peste două ore.

– În cazul ăsta, mai repede ajungem cu maşina. În două ore, două ore jumătate, suntem acolo.

– O.K., *boss*.

Pontiacul porni, integrându-se în şuvoiul de automobile care se scurgeau spre sud.

Mai tot timpul drumului până la Los Angeles, acul vitezometrului oscilă între optzeci şi o sută douăzeci de mile pe oră. Numai prin oraşe sau la încrucişările de drumuri, Abe micşoră viteza, spre a nu intra în conflict cu agenţii de circulaţie. Mircea îi recomandase în mod expres să evite orice contact cu poliţia. La unu fără un sfert intrară în Los Angeles.

Prânziră la „Brown Derby", faimosul restaurant al vedetelor Hollywoodului de pe Wilshire Boulevard, iar la două şi jumătate porniră mai departe.

Abe cunoştea bine drumul până la Escondido. Copilăria şi adolescenţa şi le petrecuse în California.

Ieşiră din Los Angeles prin Long Beach şi se angajară pe şoseaua 101 A care şerpuia de-a lungul Oceanului Pacific.

Pontiacul gonea acum pe panglica alburie de asfalt. Cauciucurile fâşâiau, motorul susura lin. Pe stânga şoselei defilau, ascunse pe jumătate după perdele de vegetaţie, cluburi, restaurante populare, magazine cu firme multicolore. Spre dreapta se deschideau vastele perspective ale oceanului scăldat în soare. În zare se profilau coastele de un verde smarald ale Insulei Catalina.

Trecură prin Laguna Beach cu vilele ei albe umbrite de palmieri supli, şi ieşiră iarăşi la şosea deschisă.

– La prima staţie de benzină trebuie să facem plinul, zise Abe.

– Cu ocazia asta bem şi câte o Coca-Cola, replică Mircea. Zăpuşeala mi-a uscat gâtlejul.

Stopară în preajma unei staţii de benzină. Câteva automobile îşi aşteptau rândul.

Abe şi Mircea coborâră din maşină, spre a-şi mai dezmorţi picioarele.

– Mai sunt cincizeci de mile până la Escondido, spuse Abe.

– Perfect, răspunse Mircea. În mai puțin de o oră vom avea plăcerea să stăm de vorbă cu *Mr.* Flaschman.

În aceeași clipă, o mașină a poliției opri în dreptul automobilelor staționate. Coborâră doi agenți care se apropiară de Pontiac. Îl examinară fugitiv, apoi unul dintre ei făcu un semn lui Abe.

– Hei, e a dumitale?

Abe aruncă o privire întrebătoare asupra lui Mircea, apoi replică:

– Pentru moment e a mea.

– Sunteți împreună?, mai întrebă agentul, arătându-l cu un deget pe Mircea.

– Da. Suntem împreună.

– Atunci fiți buni și urmați-ne.

Abe se încruntă.

– De ce?, întrebă el arogant.

– O să aflați îndată. Haidem.

Abe vru să protesteze, dar Mircea îi făcu semn să tacă.

– Vă rugăm, zise el.

Se urcară în mașina poliției, care făcu drumul întors.

Mircea fierbea. Intervenția asta neașteptată a autorităților îi strica toate socotelile. Deodată îi fulgeră o întrebare. Nu cumva Schiarelli, dându-i de urmă, folosise această cale spre a lua legătura cu el? Mutrele polițiștilor erau impasibile ca niște măști.

În mai puțin de cinci minute opriră în fața clădirii poliției locale. Escortați de unul din agenți, intrară într-o sală despărțită în două printr-o balustradă de lemn. La un birou dormita un sergent în uniformă.

– I-am adus, zise agentul.

Sergentul în uniformă tresări.

– Pe cine?

– Am interceptat Pontiacul furat.

Sergentul își duse mâna la gură, acoperind un zâmbet. Se întoarse spre Mircea și spre Abe.

– Vă rog să ne iertați. A fost o confuzie. Sunteți liberi. Cred că mașina dumneavoastră vă așteaptă afară.

– Nu. Am lăsat-o la o stație de benzină, la ieșirea din oraș. Am fost luați pe sus.

– Vă cerem scuze. Simpson, condu-i pe domnii până la stație.

– Mulțumesc, prefer să luăm un taxi, spuse Mircea.

– Mă rog, cum doriți.

Mircea și Abe ieșiră în stradă.

Sergentul fulgeră cu privirea pe agent.

– Simpson, ești un dobitoc. Iată a zecea gafă pe care o faci în luna asta. Încă una și zbori. Pontiacul roșu a fost găsit acum o jumătate de oră. Altădată să-ți notezi mai bine numerele matricole.

*
* *

În taxiul care-i ducea spre stația de benzină, Abe respiră adânc.

– Am, scăpat ușor, șopti el, ca să nu fie auzit de șofer. Am avut noroc că nu ne-au reținut mai mult! Acum orice minut e prețios.

Mircea nu răspunse. Trecuse și el printr-o oarecare emoție.

Deodată, Abe exclamă mirat:

– Ia uite, arde stația de benzină.

Un fum gros se ridica spre sud, vălătucindu-se în văzduh.

Taxiul opri la o depărtare apreciabilă de locul în care cu câteva minute înainte strălucea în soare stația de benzină, dar care acum nu mai era decât un rug imens.

Pontiacul roșu, spintecat și înnegrit de puternica deflagrație, zăcea răsturnat pe o parte. Rămășițele cabinei și ale pompelor de benzină fuseseră aruncate la câteva zeci de metri. Două dintre mașinile care așteptaseră la rând ardeau ca niște torțe.

Cadavrul calcinat al unuia din angajații stației zăcea alături de craterul unuia din rezervoarele subterane, smuls din pământ de forța exploziei.

Dinspre Laguna Beach se auzea vaietul modulat al unor sirene, care creșteau în intensitate.

Curioşii se adunară în jurul pălălaiei.

– Ce s-a întâmplat?, întrebă Mircea pe unul din ei.

– O nenorocire, replică un bătrânel surescitat. Maşina aceea roşie, arătă el cu un gest resturile Pontiacului purpuriu, a făcut explozie, incendiind depozitul de benzină şi două automobile.

Mircea schimbă cu Abe o privire plină de subînţelesuri.

– Haidem, îi şopti el, înapoindu-se spre taxi. Poliţia nu trebuie să ne găsească aici. Altfel ne vor reţine pentru cercetări... E preferabil să dispărem.

În vreme ce taxiul îi ducea spre centrul Lagunei Beach, Abe rosti gânditor:

– Explozia asta trebuia să ne spulbere pe noi. Aş pune pariu... *Prietenii* au instalat maşina infernală în timp ce luam masa la Brown Derby.

– Arestarea ne-a salvat de la moarte, zise Mircea.

Se simţea invulnerabil, ca un cavaler medieval îmbrăcat într-o armură strălucitoare. Norocul era de partea lui. Şi asta îi sporea încrederea în propriile forţe, în steaua care-l călăuzise până acum, ferindu-l de primejdii.

Şi Abe, încerca vag o senzaţie asemănătoare. Alături de şeful său, orice îndrăzneală îi era permisă. Victoria trebuia să fie a lor, fiindcă erau protejaţii sorţii.

– Unde-o fi pe aici o agenţie de închiriat maşini?, zise Abe.

– Cred că e preferabil să cumpărăm un automobil de ocazie, opină Mircea. Am prăpădit până acum două maşini închiriate. Societăţile de asigurare vor întreprinde cercetări. Vom atrage atenţia asupra noastră. Şi nu este de dorit.

– Ai dreptate, recunoscu Abe.

Mircea intră în vorbă cu şoferul taxiului, un negru serviabil, care se oferi să-i conducă la o agenţie cu maşini de ocazie.

– Nu o să găsiţi acolo Rolls-Royce-uri sau Cadillacuri, spuse negru. Nu va fi însă greu să daţi peste vreo maşinuţă onestă, puţin rulată, cu care să vă faceţi treaba.

Mircea îi dădu bacşiş câtiva dolari. Informaţia era demnă de reţinut.

Patronul agenției, bovin, apoplectic, cu un pântece imens îndiguit de o vestă albă cu nasturi negri, îi arătă câteva mașini vetuste. Vopseaua proaspătă nu izbutea să le ascundă îndelungatele state de serviciu. Semănau cu niște femei bătrâne care încearcă să-și mascheze sub grosimea fardului rețelele de riduri.

Mircea strâmbă nemulțumit din nas.

– Am și ceva mai bun, spuse patronul, frecându-și mâinile. Însă costă scump. Mașina unei vedete de cinema... Discreția profesională nu-mi îngăduie să-i divulg numele. Vreți s-o vedeți?

Mircea încuviință, clătinând din cap.

Ieșiră din hala cu automobile de duzină și trecură într-un garaj alăturat, în care se deslușea silueta unei mașini joase, alungite, acoperită cu o husă de nailon.

– O bijuterie, se împăună patronul. Un Porsche de mare viteză.

Ridică cu religiozitate husa, ca și când ar fi dezvăluit niște moaște. Mașina de curse avea o linie suplă de copoi. Nu era tocmai nouă. Părea însă bine întreținută.

– Cam obosită, zise Abe critic.

Negustorul făcu o mutră ofensată.

– Obosită? Vă rog să constatați că își păstrează vopseaua originală. Examinați pedalele. Nu sunt tocite. Și covorașele. Abia atinse.

– Cât?, întrebă Mircea.

Deschidea târgul, fiindcă prefera o mașină susceptibilă să atingă viteze mari, acum când risca să întâmpine pe drum tot felul de surprize.

– Încercați-o întâi, zise obezul.

– Cât?, repetă Mircea. Vreau să știu dacă putem sta de vorbă.

– Patru mii.

Mircea se întoarse spre Abe.

– Haidem.

Patronul îl apucă de braț.

– O clipă. Spuneți dumneavoastră un preț. Eu am plătit-o cu trei mii cinci sute.

– Două mii, zise Mircea.

Își dădea seama că mașina valora mai mult. Îl amuza însă tocmeala.

– Trei mii cinci sute, mormăi obezul.

– Două mii cinci sute.

Patronul se gândi că și la suma asta câștiga o mie cinci sute de dolari.

– Trei mii, sforăi el. Ultimul preț.

Mircea era convins că ar fi obținut-o cu un rabat și mai substanțial, însă nu avea timp de pierdut. La urma-urmei, cheltuia din banii lui Bolence. Nu avea să ia mașina cu el la New York. O va revinde cu orice preț sau i-o va oferi lui Abe, care se dovedise un auxiliar prețios.

Scoase din buzunar portofelul și achită patronului treizeci de bilete de câte o sută de dolari.

Patronul le numără la repezeală, apoi le vârî în buzunar.

– Să încheiem actele. Pe ce nume?

– Robert Jonhson, rosti Mircea primul nume care-i trecu prin minte.

– În regulă. Urmați-mă în birou.

– Abe, scoate mașina, porunci Mircea.

– În banii ăștia intră și husa, spuse patronul afabil.

– Mulțumesc. Poți s-o păstrezi.

– O iau eu, *boss*, interveni Abe. Poate că avem nevoie.

Patronul întocmi înscrisurile în mai puțin de zece minute.

Când ieși în stradă, cu actele de proprietate în buzunar, Mircea se mai uită o dată la mașina pe care Abe o trăsese la trotuar. În lumina puternică a soarelui, alămurile micului Porsche scânteiau orbitor. Motorul sforăia lin.

La volan, Abe încercă accelerația.

Mircea se așeză pe bancheta joasă și comodă.

– Cum merge, Abe?

– Până acum mulțumitor. Motorul toarce ca o pisică. Să-l vedem la drum.

Mașina se puse în mișcare, salutată de ploconelile adânci ale patronului.

Abe apăsă acceleratorul. Porsche-ul țâșni ca o căprioară.

– Hm! Nu-mi displace!, exclamă el montat. Trage bine. S-o

vedem la drum deschis.

Făcură plinul la prima stație de benzină. Ieșiră din Laguna Beach la cinci și treizeci și cinci de minute.

– Prefer să ajungem pe înserat la Escondido, zise Mircea.

– O.K., *boss.*

Porsche-ul își spori fulgerător viteza. Înghițea kilometri după kilometri, depășind toate mașinile pe care le prindea din urmă.

– Straşnică maşinuță, rosti Abe.

Fluieră vesel un cântecel auzit pe vremuri în New Orleans.

– Frumoasă e viața, zise el după un timp.

– Primejdiile o fac și mai frumoasă, spuse Mircea.

Zâmbi amuzat de propria lui observație. Într-adevăr, începuse să îndrăgească pericolele. Le căuta așa cum caută iubitorii de alcool băuturile tari, așa cum caută cocainomanii stupefiantele. În senzațiile tari își găsea împlinirea.

– Mai repede, Abe, mai repede.

Automobilul gonea odată cu umbra lui, alungită până în cealaltă margine a șoselei.

– Ia să dăm drumul la radio, propuse Mircea.

Abe răsuci butoanele punându-l în funcție. Se transmiteau ştiri sportive.

Crainicul relata cu lux de amănunte peripețiile unei curse de automobile. Mircea căută un alt post. Difuzorul prinse să reverse acordurile grave și mărețe ale concertului imperial de Beethoven.

– Caută ceva mai vesel, *boss.*

Mircea răsuci butonul. Căzu pe o emisie de ştiri. Tresări. Crainicul tocmai îi rostea numele.

„Evadarea lui Vincenzo Genovese este cufundată încă în mister. Se pare că poliția italiană ar fi în posesia unor indicii potrivit cărora Cosa Nostra nu ar fi străină de această ispravă. Este interesant de semnalat faptul că în preziua evadării a fost remarcată la Palermo prezența lui Samy Goldauer și a lui Jack Bolence, personaje de seamă în Mafia americană. Surse autorizate cred a ști că Vincenzo Genovese ar fi revenit

clandestin la New York. Organele F.B.I. cercetează. Cu acest prilej, informăm pe ascultătorii noştri că poliţia a făcut o foarte importantă captură, descoperind un mare transport de stupefiante pe bordul cargobotului «Andromeda». Nava, care se afla în drum spre San Francisco, acostase la Honolulu, venind de la Hong Kong."

– „Andromeda"*?* Ai auzit, *boss*?, exclamă Abe, alarmat.

Mircea fluieră a pagubă:

– Ce inspiraţie am avut! Ieri-seară am vândut lui Bolence întreg transportul de pe „Andromeda".

– Şi banii?, întrebă Abe curios.

– Mi-a dat numai un acont.

– Atunci n-ai să mai vezi restul.

Mircea râse.

– Asta să o crezi tu. Îmi va plăti până la ultimul dolar. Riscurile îl privesc.

În mintea lui bănuielile împotriva lui Bolence prinseră şi mai mult temei. După toate probabilităţile, acesta îl atrăsese în California spre a-l lichida şi a scăpa astfel de achitarea integrală a datoriei.

– Ai să-ţi faci din Bolence un mare duşman, *boss*.

– Lasă, Abe. Aranjez eu treburile.

După circa patruzeci de minute de mers ajunseră la Oceanside. Poposiră la un chioşc cu răcoritoare. În timp ce se delectau cu câte o sticlă de Coca-Cola, Abe consulta o hartă turistică a sudului Californiei.

– Ca să ajungem la Escondido, putem fie să ne continuăm drumul pe autostrada 101 până la San Diego şi de acolo să o luăm la stânga pe şoseaua 395, însă în felul ăsta am face un ocol de peste treizeci de mile, fie să o tăiem pe drumul ăsta şerpuit, dar mai puţin recomandabil, care ne-ar scoate la Escondido în mai puţin de o oră.

– Drumul cel mai scurt nu este întotdeauna cel mai bun, zise Mircea sentenţios. O să-l urmăm totuşi, fiindcă vreau să ajungem devreme la Escondido. Timpul fuge, Abe.

– Ştiu, *boss*. Îl prindem însă din urmă.

Zicala lui Mircea îşi găsi repede ilustrarea.

Drumul ales era sinuos ca apele unui râu. Se cățăra printre povârnișuri repezi, acoperite cu o vegetație bogată ori se strecura prin văgăuni deschise de torente.

La o cotitură mărginită la dreapta de o râpă adâncă, în fundul căreia şopotea un pârâu umbrit de tufişuri cu flori roşii, apăru o autobasculantă de mare tonaj.

Porsche-ul fugea cu peste optzeci de kilometri pe oră, viteză relativ mare față de terenul accidentat.

Pe stânga se ridica în pantă repede coasta unui deal, acoperit cu tufişuri în floare.

Când Porsche-ul ajunse în dreptul autobasculantei, aceasta cârmi brusc la stânga, năpustindu-se asupra lui. Cu un admirabil reflex, Abe apăsă până la fund pedala acceleratiei. Supersportul țâşni printre botul colosului şi o bornă kilometrică.

Autobasculanta, lansată cu peste cincizeci de kilometri pe oră, încalecă borna într-un zgomot de fiare sfărâmate şi îndoite. Printr-o adevărată minune, rămase priponită pe buza văgăunei.

Porsche-ul îşi spori viteza.

– Ce zici, *boss*, de treaba asta?, exclamă Abe, încă sub imperiul emoției.

Mircea se uită în urmă la autobasculanta care dispăru după o cotitură a drumului.

– Am impresia că societatea de asigurare care ar accepta o poliță asupra noastră n-ar încheia o afacere tocmai bună, replică el în glumă.

Obstacolele acestea, din ce în ce mai numeroase, îl îndârjeau.

– Crezi că au făcut-o intenționat?, întrebă Abe.

– Nu cred nimic. Coincidența e totuşi ciudată.

– Sunt curios ce surprize ne mai aşteaptă la destinație.

– Răbdare. Ai să afli curând.

Se opriră la o stație de benzină înainte de intrarea în Escondido.

Băiatul de serviciu, un tânăr pistruiat, lung ca un bâltan şi cu glas de falset, se apropie serviabil.

– Cum ajung la serele de orhidee?, întrebă Mircea.

– Serele Flaschman?

– Da, da.

– Primul drum la dreapta. Un drum particular. Serele sunt pe vale. Daţi uşor de ele.

Abe ceru să i se facă plinul. Plecară apoi mai departe.

– Să fii cu ochii în patru, Abe, zise Mircea. La sere o să fie dans.

Porsche-ul coti pe drumul particular, bine pietruit, care cobora spre vale. Străbătu vreo doi kilometri.

Soarele asfinţi într-un ocean de sânge. Sângerii erau şi dealurile, şi copacii, şi valea, şi apele pârâului.

Acoperişurile de sticlă ale serelor apărură în depărtare, scăpărând ca nişte imense scoici rubinii. Încă două-trei sute de metri de mers printre desişurile de vegetaţie învăluite într-o tentă roşiatică şi clădirea birourilor se ivi la capătul drumului.

Un bărbat înalt, cu picioarele larg desfăcute şi cu mâinile înfipte în centura pantalonilor îi aştepta la intrarea în curte. Purta o pălărie cenuşie, cu boruri largi, cămaşă verde cu buzunare, blugi şi cizme scurte. Un revolver îi atârna la şoldul drept.

Abe opri în dreptul lui.

Individul îşi dădu cu un bobârnac pălăria pe spate.

– Pe cine căutaţi?

Mesteca gumă. În ochi îi sclipea jucăuş o expresie de ironie.

– *Mr.* Flaschman, rosti Mircea calm.

– Cine-l caută?

– Eu. Nu se vede?

Individul continua să-şi rumege guma.

– Şmecher răspuns. De văzut, te văd, Nu ai cumva şi un nume?

– Reggie Lascalo. E bine?

– E bine.

Mestecatul se prelungea ostentativ.

– A plecat, spuse individul.

– Cine a plecat?

– Mr. Flaschman.

– Cu autobasculanta?

Individul zâmbi şugubăţ.

– V-aţi întâlnit cu autobasculanta?

– Fugărea nişte căprioare pe fundul unei prăpăstii

– Aha!

– Flaschman era la volan?

Insul mută cu limba guma de pe stângă, pe dreapta.

– Nu. Conducea Joe, mecanicul. Era beat.

Mircea coborî din maşină. Coborî şi Abe.

– Şi Flaschman? Eşti sigur că a plecat?

– Ce, nu mă crezi?, rosti individul, morfolind agale guma.

– Nu. Sunt Toma Necredinciosul. Nu cred până nu văd. Individul duse brusc mâna la pistolul de pe şold.

Mircea fu mai repede, învăluindu-l cu pistolul său.

– Ridică aripioarele!, zise el, arătându-şi dinţii albi într-un zâmbet rău.

Insul înălţă mâinile. Surâsul ironic nu i se şterse de pe buze.

– Dezarmează-l!, porunci Mircea lui Abe.

Abe se execută.

Omul scuipă guma în pulberea drumului.

Cu pasul său elastic, Mircea se îndreptă spre clădirea birourilor.

Individul râse.

– N-o lua într-acolo. E în seră.

Mircea se opri.

– Eşti glumeţ.

Insul îşi dezgoli dinţii, ca un animal colţii.

– Mda. Câteodată.

– Ia-o înainte, îi ordonă Mircea.

– O.K., răspunse omul.

Porni agale, spre seră, legănându-şi umerii şi şoldurile. Mircea şi Abe îl urmară la doi paşi.

Abe aruncă o privire atentă în jur. Se temea să nu fie întâmpinaţi cu o salvă de la ferestrele clădirii.

– Dacă trage cineva asupra noastră, te curăţ, şuieră Abe, adresându-se individului.

– Da' ce? Credeţi că aici ne aflăm la Chicago?

Docil, cu brațele ridicate în aer, îi conduse până la ușa de sticlă a uneia din sere.

– Aici, zise el oprindu-se.

– Dă-i drumul, rosti Mircea, făcându-i semn cu capul să intre în seră.

Insul se conformă.

Coborâră câteva trepte și pătrunseră într-o imensă încăpere de sticlă învăluită în penumbră.

Domnea un miros greu, apăsător, de plante acvatice.

Flori pestrițe, cu forme ciudate de șerpi, fluturi, șopârle, păianjeni, colcăiau parcă prin frunzișul des.

Mircea simți că-l încolțește greața.

Abe își încleștă mâna pe patul armei. Avea impresia că se află într-un cavou, cu atmosferă dușmănoasă, malefică.

Deodată începu să clipească des. Nu-i venea să-și creadă văzului. În mijlocul serei era așezat pe o masă, ca pe un catafalc, un coșciug deschis, acoperit în parte cu orhidee. Iar în coșciug, cu mâinile pe piept, zăcea Irving Flaschman. Fardul așternut pe obraz de un specialist de la pompele funebre nu reușea să mascheze paloarea cadaverică. Buzele supte, nasul ascuțit, bărbia osoasă, pleoapele galbene ca pergamentul, lăsate peste ochii bulbucați, contrastau grotesc cu albeața petalelor cărnoase și parfumate ale florilor, așternute în sicriu.

Individul scuipă guma peste un strat de flori purpurii.

– Nu m-ați crezut când v-am spus că e plecat... Eh, călătoria cea mare.

– Când a murit?, întrebă Abe.

– Nu știu. L-am găsit mort în pat când m-am dus să-l trezesc azi-dimineață.

– Și certificatul de deces?

– Nu pot să vi-l arăt.

– De ce?

– Fiindcă mă țineți cu mâinile în sus...

– Bine. Arată-l.

Individu-l lăsă încet brațele. Se scormoni în buzunarul de la piept al cămășii și scoase un certificat de deces cu o semnătură indescifrabilă.

Abe îl luă şi îl citi.

– Congestie cerebrală.

Îl restitui călăuzei, care îl vârî din nou în buzunar.

– Am avut impresia că ne aşteptai, zise Abe.

– Când am auzit maşina, am ieşit în întâmpinare. Am crezut că e duba de la Pompele Funebre.

– Ştii ce mă supără la tine? Prea găseşti răspuns la toate.

– Dacă numai asta te supără, e bine. Pietrişul din faţa serei scârţâi sub cauciucurile unei maşini care se opri în scrâşnet de frâne.

Abe aruncă o privire întrebătoare într-acolo.

– Duba, rosti individul calm.

Mircea îşi strecură pistolul în tocul de sub haină.

– Haidem, Abe.

Aruncă o ultimă privire asupra lui Flaschman. Fără să mai spună un cuvânt, porni spre ieşire.

Abe şi individul îl urmară.

Autodricul, lung şi negru, trăsese lângă clădirea birourilor. Şoferul aştepta sprijinit de aripa maşinii. Era îmbrăcat în negru.

La apariţia lui Mircea şi a însoţitorilor săi, întrebă din colţul gurii:

– Gata? N-aş vrea să mă prindă noaptea pe drum.

– Aşteaptă puţin, să-i conduc pe domnii, zise individul.

– Unde îl înmormântaţi?, întreba Mircea. Aş vrea să-i trimit o coroană.

– În cimitirul catolic din San Diego, zise individul.

– Când?

– Mâine.

Mircea şi Abe se urcară în maşină.

– Bună seara, zise Mircea.

– Bună seara.

Demară.

Când se văzură iarăşi pe şosea, Mircea oftă.

– Încă unul care ne scapă. Dacă şi cu Williams se întâmplă la fel...

– Eh, o scoatem noi într-un fel la capăt, zise veşnic optimistul Abe.

Mircea nu răspunse. Îl preocupa un aspect aparent neînsemnat al pregătirilor funerare la care abia asistase.

Maşina ajunse la întretăierea şoselei 395 care lega Escondido de San Diego cu şoseaua ce ducea la Oceanside. Dincolo de stâlpul unui indicator se deschidea un drum de ţară.

– Ascultă, Abe. Trage pe drumeagul acela lăturalnic.

Abe era deprins să execute ordinele fără să le discute. Micşoră viteza şi coti la dreapta, oprind la adăpostul unui pâlc de arbori. Se uită întrebător la Mircea.

Acesta rosti ca pentru sine:

– Flaschman era catolic. Şi cu toate astea, la căpătâiul lui nu ardea nicio lumânare. Ciudat.

– Poate că oamenii lui nu cunosc obiceiurile...

– N-aş crede. Oamenii simpli cunosc foarte bine obiceiurile astea... În California sunt mulţi catolici.

Tăcu.

– Ce mai aşteptăm, *boss*?, întrebă Abe după un timp.

– Dricul.

– Dricul? Vrei să însoţim cortegiul mortuar al lui Flaschman?, întrebă Abe cu o umbră de ironie.

– Nu. Vreau să fac o verificare. Se scurseseră cam zece minute.

Din direcţia serelor apăru în sfârşit autoduba neagră a pompelor funebre.

– Asta aşteptam, zise Mircea. O urmărim. Autoduba ajunse la încrucişarea drumurilor şi, spre surpriza lui Abe, se angajă pe şoseaua care ducea la Oceanside.

– Ce zici, Abe?

Abe se scărpină după ureche.

– Începe să-mi pară şi mie ciudat. Firesc ar fi fost să o ia spre San Diego, nu într-o direcţie opusă.

Răsuci cheia în contact. Porsche-ul ieşi în şosea şi se avântă pe urmele autodubei.

Bănuielile lui Mircea se transformau în certitudini.

– Te-am înţeles, *boss*, zise Abe, care-i citise parcă gândurile.

– Atunci, dă-i drumul.

Piciorul lui Abe apăsă pedala acceleraţiei până la fund.

Porsche-ul săgeta aerul, micşorând distanţa până la autodubă.

– Să-l prindem, zise Mircea.

– De prins, îl prindem noi, replică Abe. Dar cum îl oprim? Dacă-i tăiem drumul, ne aruncă în şanţ.

În acelaşi timp, autoduba îşi spori simţitor viteza.

– Şoferul n-are conştiinţa curată, zise Abe.

– De asta sunt sigur. Încerc să-i găuresc cauciucurile.

– Cam greu, replică Abe. Mai uşor ar fi în rezervorul de benzină.

– Şi dacă ia foc?

– Apucăm noi să vedem ce e în coşciug.

– Prefer în cauciucuri.

Mircea scoase pistolul de sub haină.

Autodricul gonea cu peste optzeci de mile pe oră. Drumul accidentat nu permitea o viteză mai mare. Porsche-ul se apropia inexorabil.

Autodricul circula mai mult pe stânga.

– Ne împiedică sistematic să-l depăşim.

Mircea lăsă în jos geamul portierei, scoase pistolul pe fereastră, ochi câteva clipe şi trase.

Odată... şi încă odată...

Un cauciuc din spate explodă.

– Atins!, rosti Mircea scurt.

Autodricul făcu un zigzag, repezindu-se întâi în extremitatea dreaptă a şoselei, apoi în cea stângă. Dând din coadă ca o raţă, mai străbătu câţiva zeci de metri, apoi alunecă în şanţul din dreapta şi, după ce ridică un nor de praf, încremeni într-o rână. Şoferul ieşi împleticindu-se din maşina răsturnată. Îi curgea sânge din nas şi i se rupsese arcada dreaptă.

Când văzu Porsche-ul oprind în preajma autodricului, o luă la fugă de-a lungul şanţului şi se aruncă într-un desiş de arbuşti sălbatici, făcând să i se piardă urma.

Mircea şi Abe săriră din maşină.

– Fii atent, Abe!, zise Mircea, schiţând un gest spre râpa în care se topise şoferul.

Deschise uşa din urmă a autodricului. Coşciugul se rostogolise, strivind jerbele de flori. Capacul se deschisese, lăsând să se vadă un sac cu nisip.

Mircea se întoarse spre Abe.

– Exact ceea ce am bănuit, spuse el. Haidem înapoi. La Escondido.

În mai puțin de un sfert de oră ajunseră la capătul drumeagului particular care ducea la seră.

– De aici mergem pe jos, spuse Mircea. Zgomotul motorului ar putea să ne trădeze prezența.

Păşind tăcut şi strecurându-se pe lângă arbuştii care străjuiau drumeagul, se îndreptară spre clădirile cufundate în umbrele înserării.

Când ajunseră la barieră, se lăsase noaptea.

Curtea era goală. Siluetele alungite ale serelor evocau nişte dihănii apocaliptice în repaus. Pavilionul administrativ se contura pe cerul spuzit de stele.

La o fereastră se vedea lumină.

Cu pistoalele în mâini, Mircea şi Abe se îndreptară tiptil într-acolo.

Fereastra luminată îi atrăgea ca un magnet. Mircea înainta, ținând corpul uşor plecat. Se întreba dacă nu vor fi întâmpinați cu o rafala de mitralieră. Abe păşea ca o pisică. Se oprea din când în când, se uita în jur, scrutând întunericul, apoi îşi continua mersul.

Ajunseră în dreptul ferestrei.

Se lipiră de perete, de o parte şi de alta a geamurilor luminate.

Cu precauție, se uitară înăuntru.

Spectacolul îi făcu să schimbe o privire triumfătoare. Dejucaseră o manevră abilă.

La masa din centrul încăperii stăteau față în față Flaschman şi individul care-i condusese în seră. Flaschman se uita într-o oglindă rezemată de piciorul unei lămpi şi îşi ştergea cu o batistă fardul de pe față.

Insul fuma un trabuc şi râdea în colțul gurii. Îşi vorbeau, dar nu se auzea ce anume. După expresia de satisfacție întipărită pe chipurile lor se putea însă lesne deduce că erau încântați de felul cum regizaseră falsa moarte a lui Flaschman.

Individul cu trabuc se uită întâmplător spre fereastră. Gestul acestuia îl făcu pe Mircea să grăbească deznodământul.

Cu tocul armei sparse geamul, pregătindu-se să sară pe fereastră în interiorul camerei. Insul cu trabucul îşi smulse pistolul din tocul de la şold şi trase asupra lui Flaschman.

Simultan trase şi Abe.

Glonţul perforă ţeasta insului, care se prăvăli, răsturnându-şi scaunul.

Mircea sări pervazul, dând buzna în cameră.

Abe rămase afară să-i acopere retragerea. Schimbul de focuri putea să atragă prezenţe inoportune.

Flaschman se ridicase în picioare. Privirile lui se întâlniră cu ale lui Mircea.

Pe chipul său plutea o stupoare indescriptibilă. Deodată se clătină. Tot sângele păru să i se scurgă din obraz. Ridică o mână, încercând parcă să se sprijine de un suport imaginar, apoi se năruí peste masă.

Mircea se apropie de el, îl apucă de umăr şi îl întoarse cu faţa în sus. Flaschman mişcă din buze, fără să scoată vreun cuvânt. Ochii i se măriseră, gata să iasă din orbite. Capul îi căzu pe o parte.

Mircea îi pipăi pulsul, care încetă să mai bată. Îşi trase încet mâna.

Descurajarea îi umbri pentru o clipă fruntea. Eşecul acesta îl lăsa iarăşi descoperit. Toate eforturile lui se sfărâmau de un zid de netrecut. Duşmanii săi erau foarte puternici. Numai aşa se explica hecatomba care i se deschidea sub fiecare pas.

Şi Flaschman fusese împiedicat să vorbească. Mai rămânea Williams. Dacă ar pieri şi acesta, misiunea lui Mircea s-ar încheia cu un insucces total.

Nu i-ar rămâne decât să ceară ajutorul şi protecţia poliţiei. Ceea ce i-ar părea nespus de umilitor. S-ar pune într-o lumină jalnică, ridicolă. Ar apărea în postura unei copii nereuşite a lui James Bond...

Când se văzu din nou în maşină alături de Abe, suspină adânc.

– Trebuie să o luăm de la început, Abe.

– O s-o luăm, *boss*. Până la urmă tot o să reuşim.

Abe puse motorul în mişcare.

– Încotro?

– Ne întoarcem la New York.

*

* *

În miez de noapte opriră în fața gării din Los Angeles. Abe şterse la repezeală, cu o piele de căprioară, volanul, butoanele aparatelor de bord, oglinda retrovizoare, mânerele de la uşi şi orice suprafețe susceptibile să păstreze amprente digitale. Făceau astfel să dispară orice urme compromițătoare.

Abe lăsă cheia în contact şi uşile descuiate.

– Poate ispiteşte pe cineva să-l fure. Să vezi bucurie pe capul lui.

Cu un taxi se înapoiară în centrul oraşului, iar cu altul ajunseră la aeroport.

Luară primul avion pentru San Francisco, iar de acolo, cu un *TWA*, străbătură continentul de la apus la răsărit, aterizând în zori la New York.

Mircea sosi la vila sa de la Elmsford obosit, iritat, cu o tendință accentuată de a vedea totul în negru.

Înainte de a se culca, o oră sau două, porunci să i se servească un mic dejun copios şi să i se pregătească baia.

În vreme ce se înfrupta dintr-un apetisant cârnat de porc în compania lui Abe, înfometat şi el la culme, Sam, valetul improvizat, îl anunță că Bolence îl căutase în cursul nopții.

Mircea ridică sprâncenele în semn de întrebare. Aflase Bolence de moartea celor doi oameni ai săi? Îl bănuia că n-ar fi fost străin de baia de sânge de la Escondido? Fata de la „Blue Orchid" îi dăduse semnalmentele lui Mircea?

Şi Abe se uită întrebător la şeful său.

– Vom lămuri în curând şi treaba asta, spuse Mircea.

Se întoarse spre valet.

– Sam, să-mi umpli baia. În cinci minute îmi termin micul dejun.

Sam părăsi încăperea.

– Abe, până mâine seară trebuie să descurcăm ițele afacerii ăsteia, zise Mircea, după ce dădu gata porția de cârnat.

– Le descurcăm noi, *boss*. Garantez.

– Întotdeauna ai fost optimist.

– Când merg umăr la umăr cu un om ca dumneata nu se poate să dau greş.

– Mă flatezi, Abe, zâmbi Mircea.

Deodată, se auzi un răcnet gutural dinspre dormitoarele de la etaj.

Mircea şi Abe săriră în picioare.

– Ce s-a întâmplat, *boss*?

Abe scoase pistolul de sub haină. Ieşi din bibliotecă, traversă holul şi o luă la fugă pe scări în sus.

Mircea îl urmă sub privirile uluite ale oamenilor care făceau de gardă.

Gemete animalice, înfiorătoare răzbăteau din dormitorul lui Mircea.

Abe se repezi în uşa pe care o dădu de perete. Priveliştea care i se oferi îl lăsă fără grai. Din camera de baie răzbăteau aburi fierbinţi ca dintr-un cazan încins la maximum, căruia i se face purjarea. Sam, căzut la pământ, se zvârcolea ca un vierme pe covorul din dormitor, care începuse să se îmbibe cu apă fiartă. Şi din hainele lui ieşeau aburi. Faţa şi mâinile nu mai erau decât o masă de carne sângerie.

– Ce-a fost aici? Explozie?, exclamă Mircea. Capetele oamenilor din gardă apărură curioase pe deasupra umerilor săi.

Abe se uită cu precauţie în baie. Dinspre robinete ţâşnea un jet puternic de apă clocotită, învăluit în aburi fierbinţi.

– Frankie, strigă Abe peste umăr, aleargă jos şi spune mecanicului să închidă apa.

Frankie o luă la goană pe scări în jos.

Câteva minute mai târziu, jetul de apă clocotită îşi micşoră treptat debitul, apoi încetă. În dormitor şi în baie pluteau vapori fierbinţi, compacţi, ca într-o baie de aburi.

Abe îşi puse o batistă la gură şi, evitând pe cât posibil apa care inundase parte din pardoseală, intră în camera de baie. Abia atunci înţelese ce se întâmplase. Bateria de robinete sărise din lăcaşul ei, lăsând un orificiu deschis, prin care apa şi aburii ţâşniseră în voie, împroşcându-l pe Sam în plin. Apa din camera de baie începuse să se prelingă şi în dormitor.

Abe chemă la telefon o ambulanță.

Un sfert de oră mai târziu, un medic în halat alb își făcu grăbit și aferat intrarea, urmat de doi sanitari cu o brancardă. Cercetă rănile lui Sam, care-și pierduse între timp cunoștința.

– Arsuri grave, spuse el clătinând din cap, îl transportăm la spital.

– Credeți că riscă să-și piardă viața?, întrebă Mircea

– Vom face tot posibilul să-l salvăm, făgădui vag medicul.

Sanitarii îl ridicară cu grijă pe Sam și îl instalară pe brancardă.

În vreme ce sunetele modulate ale sirenei ambulanței se mai auzeau îndepărtându-se pe aleile parcului, Abe se întoarse spre Mircea.

– Ai scăpat ușor, *boss*. Mă întreb cine dracu a mașinat toată chestia asta?

– Cineva care are acces în apartamentul meu.

– Sau care s-a strecurat până aici.

– E greu de presupus că a putut să se strecoare cineva dinafară, fără să fie observat de oamenii din gardă.

– Am să-l dibuiesc eu, zise Abe.

– Pune câțiva oameni să facă puțină ordine prin apartament, spuse Mircea. Până termină treaba, cobor în bibliotecă.

Când traversă holul, îl văzu pe Frankie care comenta evenimentul împreună cu alți doi tineri din gardă. Frankie avea o figură deschisă, care inspiră încredere lui Mircea.

Îl chemă în bibliotecă. După ce se văzură singuri, îi dădu instrucțiuni precise.

– Dacă mă mai caută Jack Bolence la telefon, să-i spui că nu sunt acasă. Ai înțeles?

– O.K., *boss*.

Frankie părăsi încăperea.

Mircea își umplu un pahar cu whisky. Avu grijă să-l boteze din belșug cu sifon. Trebuia să-și păstreze luciditatea neatinsă. Situația se complica supărător.

Abe se înapoie în bibliotecă. Era gânditor.

– Azi ar trebui să-i faci o vizită lui Sheldon, îi recomandă Mircea. Poate mai scoți ceva de la el. Să-și mobilizeze toate

antenele. Trebuie să dăm de Williams cel mai târziu până diseară. Altfel putem să ne spânzurăm de pe acum. Îi oferi un pahar cu whisky lui Abe, apoi continuă: ultimele indicii îl acuză pe Bolence.

Nu vreau să mă întâlnesc cu el până nu adun probe.

– Îl crezi vinovat?, întrebă Abe.

– Nu cred nimic. Constat.

– Nu e bine să ne pripim, *boss*. Bolence ți-a fost prieten. Şi a dat dovezi.

– Câteodată e înțelept să te fereşti şi de prieteni.

Abe îşi înăbuşi un căscat:

– Mi-e un somn de mi se închid ochii.

– Şi eu sunt foarte obosit. Câteva ore de odihnă ne-ar prinde bine. Ai încredere în Frankie?

– Ca în mine însumi, *boss*.

– Să-i spui atunci să fie cu ochii în patru. Ni se vor mai întinde curse. Nu vreau să fim luați prin surprindere.

Mircea trase storurile şi se culcă pe o canapea în bibliotecă. Prefera să evite dormitorul, scenă a unor întâmplări foarte puțin plăcute.

Îşi scoase haina şi se întinse pe canapea, punându-şi două perne sub cap,

– Du-te şi te culcă, Abe.

– Cred că ar fi mai bine să fac de veghe.

– Fii serios. Câteva ore de-acum înainte n-o să se mai întâmple nimic. Pregătirea unor noi atacuri cere un oarecare timp. Până acum le-am zădărnicit planurile.

– Mare lucru însă n-am făcut, zise Abe,

– Depinde de optică.

Abe se scarpină în vârful capului.

– Atunci mă duc să mă culc.

– Somn uşor.

Mircea închise ochii.

Abe ieşi tiptil din bibliotecă.

*

* *

Mircea se trezi din somn aproape de ora prânzului. Îi era foame. Sună.

Abe apăru urmat de Frankie.

Abe era bărbierit, pus la punct şi cu un aer foarte prosper.

– *Boss*, baia te aşteaptă. Poţi să faci un duş fără nicio grijă. Mecanicul a montat robinetele sub ochii mei.

– Ai aflat ceva?

– Da. Ceva interesant. Chiar foarte interesant.

– Ei, dă-i drumul.

– Amicul nostru Mike Sheldon a devenit patron la „Charlie's Bar".

– Nu mai spune?! Păduchiosul ăla, patron de bar! Şi de când?

– De două zile. Nu ţi se pare curios?

– Hm!

Mircea se ridică de pe canapea, se întinse, îşi acoperi un căscat, apoi se întoarse spre Frankie.

– Ai luat locul lui Sam?

– Da, *boss*.

– Sper că ai să fii la înălţimea lui Sam.

– Am să-mi dau toată silinţa, *boss*.

Privirea deschisă a lui Frankie îi plăcu lui Mircea. Băiatul acesta părea deosebit de camarazii săi. Nu adoptase încă acea expresie vicleană, dură a gangsterului înrăit. Ce anume îl împinsese să se înroleze în *Cosa Nostra*? Mircea îl deplângea sincer. Ca şi pe Abe, de altfel, de care începuse să se ataşeze.

– Ce ştii să faci, Frankie?

– Tot ce-ai să doreşti, *boss*, răspunse el plin de râvnă.

Se uită la Mircea cu admiraţie nedeghizată. Idolii lui Frankie nu erau aleşi din galeria eroilor imortalizaţi de Plutarc sau Carlyle. Pentru el, Al Capone, Frank Castello, Lucky Luciano, Vincenzo Genovese, Jack Bolence reprezentau nu numai figuri intrate în legendă – încă din timpul vieţii –, ci şi un ideal urmărit cu neşovăitoare stăruinţă.

– După baie, *boss*, te aşteaptă şi prânzul, spuse Frankie. Eu l-am preparat. Adăugă modest: aşa cum m-am priceput.

Mircea îl mângâie pe obraz.

– Bravo, Frankie. Dacă îmi va plăcea, te vei alege cu un premiu. Să ai pregătit un cec, Abe.

Baia caldă, prelungită mai bine de o oră, îi procură o delicioasă senzație de calm și bună dispoziție. Făcu cinste prânzului – destul de stângaci servit și alcătuit, mai ales din semipreparate și răcituri. Îi era însă foame, așa că îl savură ca pe un festin *à la Lucullus*.

Ajunsese la cafea, când Frankie îi anunță sosirea lui Robert Landis.

– Iar vine să-ți țină o predică, *boss*, zise Abe zâmbind în colțul gurii.

Mircea își goli ceașca de cafea.

– Pofteşte-l încoace, Frankie, porunci el fără să se arate câtuși de puțin tulburat de această vizită care făgăduia tunete și fulgere.

Robert Landis intră în bibliotecă urmat de nelipsitul său locotenent, Charlie Yale. Purta un costum la două rânduri, închis la culoare și o pălărie neagră, Eden, pe care nu și-o scosese de pe cap. Fruntea îi era întunecată și ochii zvârleau scântei. Cicatricea de pe obrazul stâng părea mai vânătă ca de obicei.

Charlie Yale arbora cu o eleganță oarecum țipătoare: un costum gri deschis *Prince of Wales* cu pătrate mari, asortate cu panglica, de asemenea, cu pătrățele, de la pălăria de panama. Spre deosebire de șeful său, Yale își ținea pălăria în mână.

Landis se opri în mijlocul încăperii și aruncă o privire asupra lui Mircea, care stătea liniștit pe canapea. Pe Abe îl ignoră, de parcă nici n-ar fi existat.

La un semn al lui Mircea, Frankie părăsi imediat camera. Întâlnirea acestor două mărimi, atât de temute în sânul organizației, îl impresionase. Nu-i plăcuse însă atitudinea lui Landis, care-i trata cu neîngăduită aroganță șeful. Spiritul lui de clan se trezise.

– S-o porți sănătos, se adresă Mircea amabil lui Landis, salutându-l afabil cu mâna.

– Ce?

– Pălăria.

– Nu e nouă, replică Landis sec.

– Atunci de ce n-o scoți? Credeam că vrei să ți-o admir.

– Întotdeauna ți-au plăcut bancurile ieftine, rosti Landis.

– Bancurile ieftine şi oamenii gomoşi, îi întregi Mircea fraza. Dar ne-am luat cu vorba şi v-am lăsat să staţi în picioare. Vă rog să luaţi loc. Abe, whisky!

– Mulţumesc, nu beau.

– Ah, uitasem. Se întoarse spre Charlie: Presupun că nici tu nu bei, dacă şeful e abstinent...

Charlie Yale n-avu timp să răspundă, că Mircea se şi adresă omului său de încredere, ridicând două degete.

– Numai pentru noi, Abe.

Landis continuă să păstreze pălăria pe cap.

– Nici jos nu stai?, întrebă Mircea.

– Prefer să rămân în picioare.

– Ai impresia că eşti mai autoritar? Îţi faci iluzii.

Landis nu se mai osteni să răspundă. Intră direct în subiect.

– Rămăsese stabilit să nu părăseşti această vilă fără a fi însoţit de oamenii mei.

– Oamenii tăi puteau să mă însoţească cel mult până la aeroport. Sper că n-ai pretenţia să-i fi luat cu mine la Chicago, la Las Vegas ori la San Francisco, care nu fac parte din sectorul tău. Afară de asta nu mă simt obligat să dau niciun fel de socoteală înainte de a se scurge termenul care mi s-a fixat. Mai am la dispoziţie patruzeci şi opt de ore, înlăuntrul cărora voi acţiona aşa cum voi crede de cuviinţă. Azi, când îmi joc existenţa, n-am să mă împiedic de opreliştile meschine pe care unii încearcă să mi le pună la cale.

Landis îl privi de sus.

– Cred că suferi de mania persecuţiei.

– Mania persecuţiei?, repetă Mircea cu indignare. În ultimele mele zile s-au făcut mai multe tentative spre a mă suprima. Pentru anumiţi indivizi am devenit un personaj foarte jenant.

– Jenant? Nu greşeşti, replică Landis tăios. La Chicago, la Las Vegas, la Escondido a trebuit să facem adevărate tururi

de forță ca să-ți acoperim urmele. Actele tale de violență pun într-o situație dificilă o serie de membri ai organizației.

– Nu mai e cazul să discutăm, rosti Mircea cu ton de finalitate. Vorbim limbi diferite. Eu mă apăr și voi mă acuzați de violențe. Perfect. Peste patruzeci și opt de ore vă stau la dispoziție... Și acum nu te mai reții, Landis.

– Adopți o poziție care-ți creează numai dușmani, Vincenzo.

– Crede-mă, mi-am căutat prietenii. Dar nu i-am mai găsit. M-au părăsit cu toții. Le era prea dragă pielea.

Landis îl privi lung:

– Te-am prevenit, Vincenzo.

– Mulțumesc. La revedere.

Landis vru să mai spună ceva, dar renunță și ieși din bibliotecă, urmat de Charlie Yale.

După ce ușa se închise în urma vizitatorilor, Abe fluieră a pagubă.

– Și se mai spune că deviza noastră este *"Toți pentru unul, unul pentru toți"*. Landis nu știe ce să mai facă spre a rămâne stăpânul acestui sector. Ar fi în stare să-ți lege o piatră de gât și să te arunce în East River.

Mircea scoase dintr-un sertar al comodei Louis XVI, plasată între ușile-ferestre, un pachet de cărți de joc.

– N-am să le dau satisfacția de a mă vedea doborât la picioarele lor. Am multe săgeți în tolbă, Abe. Nu le-am folosit încă pe toate. Hai să jucăm un pocher. Să ne omorâm timpul până se va lăsa seara. Numai noaptea e prietena noastră.

Se așezară la o masă mică.

Mircea împărți cărțile.

– Pe zece dolari miza.

Abe se scarpină în creștet.

– Zece dolari? Cam mult. Nu prea sunt în fonduri, *boss*.

Mircea scoase din buzunar un teanc de bancnote.

– Poftim. Să ai cu ce juca.

– La primele încasări, ți-i restitui.

– Nu-i nevoie, zise Mircea cu aerul unui Mecena. Ți-am oferit o neînsemnată gratificație.

Abe vru să-i mulțumească, dar se abținu. Știa că șefului său nu-i plăceau efuziunile de recunoștință.

Mircea puse miza.

– Deschid, zise partenerul său, după ce-şi filă cărţile.

Partida, foarte antrenantă, se prelungi până spre seară. Norocul pendula între cei doi bărbaţi cu o regularitate de metronom. Banii treceau dintr-un buzunar în celălalt şi înapoi cu o frecvenţă uluitoare. Şi Mircea, şi Abe erau jucători de înaltă clasă.

La un moment dat, Mircea se uită la ceas.

– Opt, rosti el.

Strânse cărţile pachet şi le aşează pe masă.

În aceeaşi clipă zbârnâi telefonul.

Abe vru să ridice receptorul.

Mircea îl împiedică ridicând mâna. Îl chemă pe Frankie.

– Răspunde tu, Frankie. Dacă e Bolence, să-i spui că am plecat acum zece minute.

Frankie duse receptorul la ureche.

– Alo!... Îmi pare rău. *Mr.* Charlie a ieşit acum zece minute... Bine. Am să-i transmit... Bună seara.

Închise telefonul.

– Bolence?, întrebă Mircea.

– El, răspunse Frankie. Voia să-ţi comunice ceva foarte urgent. A lăsat un număr de telefon.

Îl notă pe o foaie de hârtie pe care o înmână lui Mircea.

Frankie ieşi din bibliotecă.

Mircea se întoarse spre Abe.

– E momentul să pleci în căutarea lui Sheldon. Dă-i oricât. Nu te tocmi. Eu te aştept aici.

– O.K., *boss*.

Abe se îndreptă spre uşă. Când să iasă, se ciocni piept în piept cu Frankie, care tocmai intra cu mare grabă. Era oarecum nedumerit.

– Un om al lui Bolence a venit cu o autocisternă. Vrea să-ţi vorbească neapărat, *boss*.

Mircea reflectă câteva clipe.

– Abe, primeşte-l tu. Vezi ce vrea. Adu-l încoace, Frankie.

Trecu în camera alăturată, având grijă să lase uşa deschisă, spre a auzi totul, fără să fie văzut.

Frankie introduse în bibliotecă un individ în salopetă

albastră, mânjită pe alocuri de ulei. Nou-venitul, scund, spătos, cu o chică creață și încurcată ca și sprâncenele dese și țepoase, asemenea unor garduri vii, ridică mâna în semn de salut.

– *Hello*, Abe.

– *Hello*, Benjy, exclamă Abe surprins. Ți-ai schimbat slujba? Ce e cu fața asta de carnaval? În smoching arătai ceva mai bine.

– Nu e timp de glumă, Abe. Nu sunteți gata? Unde ți-e șeful?

– Gata? Pentru ce?

– Cum? N-ați vorbit cu Bolence?

– Abia acum am venit din oraș.

– Poliția trebuie să apară din clipă în clipă.

– Poliția? Ce să caute?

– S-a primit un denunț împotriva voastră, de care am aflat în ultima clipă.

Abe îl privi descumpănit.

– D-asta am și venit cu autocisterna, continuă Benjy. Are un compartiment special în care să vă ascundeți. Numai așa vă puteți strecura pe sub nasul sticleților.

– Așteaptă, zise Abe.

– Aștept, însă nu mai mult de cinci minute. N-am chef să mă găsească aici. Să mă aresteze și pe mine.

Abe trecu în încăperea în care se afla Mircea.

Benjy rămase cu Frankie, care-l supraveghea bănuitor. Așteptarea lor se prelungi. Omul în salopetă se uită nervos la ceas.

Abe reintră în bibliotecă.

– Unde ai tras cisterna?

– La intrarea din spate.

– Foarte bine. Du-te și așteaptă-ne acolo.

Benjy părăsi încăperea. Ieși în curte. Autocisterna, un mastodont vopsit în roșu se profila pe fondul întunecat al copacilor din parc. Benjy își pipăi buzunarele în căutarea unui pachet de țigări. Își aprinse un *Lucky Strike*. Se uită iarăși la ceas.

Ușa de la intrarea de serviciu se deschise, lăsând să se proiecteze pe pietrișul aleii un dreptunghi de lumină. În

prag apărură două siluete. Una din ele se apropie de Benjy. Era Abe.

– Pe unde intrăm?, întrebă el.

Benjy deschise uşa cabinei, se sui pe prima treaptă şi, după ce se strecură cu partea de sus a corpului înăuntru, apăsă un buton de pe tabloul de comandă. În acelaşi timp se aprinse un bec minuscul.

Sub pântecele mastodontului se deschise o trapă.

Benjy coborî şi se înapoie la Abe.

– Intraţi prin trapa asta. Se închide şi se deschide şi pe dinăuntru.

În depărtare se auzi deodată şuieratul unei sirene.

– Poliţia!, exclamă Benjy. Urcaţi-vă repede.

Se căţără în cabina autocisternei, se instală la volan şi dădu drumul la motor. Se uită apoi la becul minuscul care se stinse, semnalizând închiderea trapei. Un zâmbet rău îi schimonosi faţa.

– Să vă fie ţărâna uşoară...

*
* *

Frankie apăsă starterul. Motorul Lincolnului porni. Limuzina demară, legănându-se uşor pe amortizoarele ultraelastice. Frankie se uită prin retrovizor la barajul poliţiei, care rămânea în urmă. Împinse acceleratorul. Automobilul îşi spori viteza simţitor.

Frankie parcurse vreo cinci kilometri şi după ce privi iarăşi prin retrovizor şi constată că nu este urmărit, apăsă pe unul din butoanele de la bord. Spătarul banchetei din urmă prinse să se ridice cu încetineală, lăsând să apară un compartiment secret, amenajat în corpul vastului portbagaj al Lincolnului. Mircea şi Abe, care stătuseră până atunci întinşi în compartiment, ieşiră de acolo. Frankie apăsă iarăşi pe buton, şi spătarul banchetei se lăsă în jos, revenind la poziţia iniţială.

Abe şi Mircea făcură cu braţele câteva mişcări de gimnastică, spre a se dezmorţi, restabilind circulaţia sângelui. Se aşezară apoi în largul lor pe banchetă.

Cu vizibilă satisfacție, Frankie urmărea prin retrovizor aceste operații.

– A avut dreptate Benjy, zise Abe. L-am bănuit pe degeaba. N-a fost o falsă alarmă.

– Falsă n-a fost, răspunse Mircea. Dar de unde știi că n-a provocat-o chiar Bolence sau oamenii săi? Sursa denunțului e încă necunoscută. În ceea ce mă privește, nu mi-am schimbat părerea despre Benjy. Toată operația asta cu autocisterna mi-a părut și îmi pare încă foarte suspectă.

– Sper că n-a băgat de seamă că n-am intrat în ascunzătoare, zise Abe.

– Nicio grijă. Va constata la destinație că i-am jucat festa. Ai anunțat, cred, pe oamenii tăi să se afle peste o oră la „Charlie's Bar".

– Anunțat, *boss*.

Mircea își strânse nodul cravatei, care se strâmbase.

– Mă întreb unde o să ne mutăm cuibul?, rosti el după câteva momente de tăcere.

– Asta nu-i o problemă. Aranjez eu cu Mike.

Mircea râse.

– Acum și poliția e pe urmele noastre. Asta ne mai lipsea. Treburile merg din ce în ce mai bine.

Abe făcu un semn de nepăsare.

– Am trecut noi prin momente și mai grele, *boss*. La „Charlie's Bar", Frankie.

– O.K.

Lincolnul se angajă pe Broadway. Circulația arhiintensă de pe această arteră le încetini considerabil mersul.

– În furnicarul ăsta ești mai greu de găsit decât un ac într-un car cu fân, zise Abe.

În sinea lui era mai puțin optimist. Simțea că se strânge încet lațul, dar nu voia să-și exteriorizeze temerile. Oamenii din tagma lui știau să sfideze totul. Numai cei lași se lăsau descurajați de adversitatea soartei. Avusese de-a face și cu asemenea exemplare. Dându-și seama că situația era fără ieșire și că nimic nu-i mai putea salva, dădeau frâu liber disperării, dezvăluind o spaimă cu atât mai abjectă cu cât până atunci manifestaseră o nepăsare ostentativă în fața primejdiei.

Abe nutrea o admirație crescândă față de șeful său. Cel pe care-l credea Vincenzo Genovese părea să se sinchisească prea puțin de poliție și de implicațiile unei evetuale arestări. Deși era urmărit pentru infracțiuni care nu excludeau pedeapsa cu moartea, nu se arăta prea impresionat de aceste perspective sumbre.

Mircea intui brusc nedumerirea care prindea să încolțească sub admirația arătată de Abe. Înțelese că nu trebuia să meargă prea departe cu indiferența. Unui mafiot îi este în general mai frică de mânia Mafiei decât de severitatea legii. Pare paradoxal, dar justiția are brațul mal scurt decât *Cosa Nostra*. Grație complicatelor subtilități ale procedurii și priceperii unor avocați dubioși, mulți infractori cu caziere bogate scapă de rigorile legii. Un ins condamnat de Mafie știe însă că nu mai are nicio scăpare.

O veche datină împământenită în sânul acestei organizații acordă iertarea unui condamnat care a reușit să scape pe o perioadă de trei ani încheiați de satârul mafioților însărcinați să-l execute. Dar în mod practic aceasta nu s-a întâmplat niciodată. Și Abe știa acest lucru. Dacă după scurgerea celor patruzeci și opt de ore acordate lui și șefului său nu vor reuși să se disculpe, soarta le era pecetluită. Șansele de a-l descoperi pe cel care-și însușise cele șaizeci de milioane ale organizației erau minime. Abe era însă hotărât să moară cu fruntea sus, pe poziție, nu să se vaite ca o babă. Pilda șefului său îl electriza, așa cum îl electriza și pe Frankie. Se uita cu milă la Frankie, care mânuia cu îndrăzneală și măiestrie volanul prin puhoiul de automobile. Poate că și lui îi era dat să piară în viitoarele patruzeci și opt de ore, ciuruit de gloanțele unei mitrraliere.

Abe zbură cu gândul acasă, la ferma săracă din Maryland. Plecase de acolo mânat de setea de glorie, de fericire, de îmbogățire rapidă. Dorințele i se împliniseră într-o oarecare măsură.

Își văzuse numele și fotografia prin ziare alături de Genovese și de alți corifei ai Mafiei, cucerise femei pe care altădată nici nu le-ar fi visat, risipise zeci de mii de dolari cu nepăsarea cu care alții ar fi cheltuit câțiva cenți. Dar fericirea

aceasta furată costa prea scump. La capătul unei existențe scurte și zbuciumate îl pândea moartea.

Mircea îl privea cu coada ochiului. Îi surprinse pe buze un zâmbet amar. Pe chipul lui se reflecta uluitor de limpede frământarea-i lăuntrică. Sau poate că, împărtășind cu Abe primejdia, Mircea devenise mai receptiv. Aventura aceasta, care la începuturile ei îmbrăcase aspecte de comedie, acum tindea să se transforme în tragedie. Execuția unchiului Gino și a lui Michelotto, sfârșitul cumplit al lui Ugo și al lui Joe Marcucci, asasinarea lui Sid Capozzola și a celor doi Regan, accidentul mortal al lui Ernie Franckfurter, descoperirea cadavrului lui McCoo și agonia scurtă a lui Flaschman îl impresionaseră mai puțin decât perspectiva apropiată a morții lui Abe.

Cunoștea cazierul lui Abe. Trecutul lui nu era lipsit de puncte negre. Cu toate acestea, Mircea încerca față de el un simțământ ciudat, de simpatie. Nu și de înțelegere, fiindcă nu înțelegea și nici nu încerca să justifice fărădelegea, oricare ar fi fost forma pe care o îmbrăca aceasta. Abe îi apărea în postura unui Fiu Risipitor. Un Fiu Risipitor care nu-și va găsi mântuirea ca în parabolă, ci își va urma drumul, împins de destin și de zeița Nemesis până la distrugerea totală și definitivă.

Lincolnul opri pe Mott Street, în dreptul intrării modeste, aproape neobservată a lui „Charlie's Bar", strivită parcă între două restaurante chinezești cu firme de un exotism țipător.

Mircea și Abe coborâră din mașină.

– Ne aștepți aproape de colțul străzii, Frankie, îi recomandă Abe. Poate că va trebui să o luăm din loc pe neașteptate. Să fii pregătit. Dacă se oprește prin apropiere vreo mașină a poliției sau chiar dacă numai ți se pare ceva suspect, ne anunți cu aparatul de emisie-recepție pe care ai să-l găsești în seiful de la bord. Am și eu unul racordat pe aceeași lungime de undă.

Frankie duse la tâmplă mâna deschisă, în semn de salut militar.

– Înțeles, *boss*.

Printre automobilele staționate de cealaltă parte a străzii zăriră Pontiacul lui Harris. Patru oameni, cu pălării trase pe

ochi, stăteau impasibili în maşină şi se uitau cu aparentă indiferenţă la trecătorii care se scurgeau pe trotuare.

Când îl văzu pe Abe, Harris îşi frecă uşor lobul urechii. Semnala prin cod că se afla la post, gata oricând să intre în acţiune.

Ceva mai departe era parcat Chevroletul lui Luke. La apariţia lui Abe, Luke îşi zăgăzui un căscat, acoperindu-şi cu mâna gura. Semnala că are ceva de spus.

Abe îşi scoase din buzunarul de la piept batista şi se prefăcu a-şi şterge fruntea. În aceeaşi clipă puse în funcţie aparatul minuscul de emisie-recepţie pe care-l avea ascuns în batistă.

– Sunt pe recepţie, Luke. Gata. Răspunsul se făcu imediat auzit.

– Transmite Luke. Am urmărit autocisterna lui Benjy. După ce a trecut de barajul poliţiei, şi-a continuat drumul până la podul de peste East River. A oprit cam la o sută de metri de pod. A aşteptat zece minute. Profitând de un moment când nu trecea nicio maşină pe şosea, a pus motorul în mişcare şi a pornit cu autocisterna direct spre râu, sărind în ultimul moment din cabină. Autocisterna s-a prăvălit în apă, scufundându-se ca o piatră.

Benjy s-a urcat apoi într-un Oldsmobile, care venea dinspre New York şi care a şi făcut imediat drumul întors. Gata.

– Benjy nu te-a observat?

– Nu. Stopasem după nişte tufişuri. Gata.

– Trimite-l pe Dick după noi. Să se aşeze la o masă. Şi să fie atent la semnele mele. Gata.

– Prea bine, *boss*. Gata.

Abe şi Mircea pătrunseră în vestibulul zgârcit luminat al lui „Charlie's Bar". Un portar cu mutră de bătăuş îi salută neglijent, aruncându-le pe sub sprâncene o privire bănuitoare. Îl cunoştea pe Abe, dar nu şi pe însoţitorul acestuia. Străinii nu erau bine primiţi la „Charlie's Bar".

În vreme ce coborau o scară strâmtă, spiralată, acoperită cu un covor roşu, cam ros, care-i ducea spre subsolul clădirii, Abe îi repetă lui Mircea comunicarea lui Luke. Mircea zâmbi:

– Aşa e că am avut dreptate, Abe?

– N-aş fi crezut că Bolence poate fi atât de perfid. Mircea ridică din umeri, fără să răspundă.

De jos le parveneau în surdină zgomotele ritmate ale unei orchestre de jazz. Domnea un miros de mucegai combinat cu alcool trezit. Aerisirea nu se făcea în condiţii tocmai optime la „Charlie's Bar".

Fata de la garderobă, o blondă roşcată, cu sâni plantu-roşi ieşiţi pe jumătate din decolteul rochiei negre îl întâmpină pe Abe cu un surâs de o excesivă amabilitate. Bacşişurile lui grase îl îndrituiau la un tratament preferenţial.

– Bine aţi venit, Mr. Macchia. N-aţi mai dat de mult pe la noi. V-am simţit lipsa, îi surâse ea seducător. Vă servesc cu ţigări?

Abe luă dintr-o tavă un pachet de Lucky Strike, pe care-l plăti încincit

Garderobiera escamotă banii.

– Mike Sheldon e pe aici?, o întrebă el.

– N-a venit încă, *Mr.* Macchia. Dar nu cred că va întârzia.

– *Thanks a million,* zise Abe, ciupind-o pe garderobieră de guşă.

Străbătu împreună cu Mircea un culoar pardosit cu plăci de mozaic albastre şi roşii şi pătrunseră într-o încăpere nu prea mare, cufundată într-o semiobscuritate propice îndrăgostiţilor şi pescuitorilor în apă tulbure. O orchestră de chitarişti *beatnicks,* cocoţată pe o estradă învăluită într-o lumină violetă, executa un shake.

– Unde ne aflăm, Abe, exclamă Mircea, într-o grădiniţă de copii?

Pe minusculul ring de dans se frecau într-o îmbulzeală de metrou în orele de vârf perechi de adolescenţi, înfierbântaţi, excitaţi la culme.

În jurul meselor mici, luminate vag de veioze multicolore, se înghesuiau alţi copilandri. Toţi beau, fumau, chicoteau, vorbeau tare, acoperind uneori cu glasurile lor excitate vacarmul orchestrei. Fumul de ţigară plutea compact înecăcios în atmosfera irespirabilă, îmbâcsită de miros de sudoare şi de alcool.

„Charlie's Bar" nu se bucurase niciodată de o clientelă

tocmai strălucită. Obişnuiţii localului se recrutau mai ales din rândurile boemei care părăsiseră barurile din Greenwich Village, invadate în ultima vreme de o lume cosmopolită, dornică să-i cunoască la ei acasă pe artiştii *beat*.

Mircea şi Abe căutară din ochi o masă liberă.

Un chelner bărbos, îmbrăcat într-un veston negru, cu pretenţii de smoching, se apropie de Abe.

– Ce plăcere să vă mai vedem pe aici, *Mr.* Macchia!

– Cum merg treburile, Willie?

– Straşnic, *Mr.* Macchia. După cum vedeţi, localul e arhiplin. Dar pentru dumneavoastră se găseşte întotdeauna o masă liberă.

Îi conduse spre o nişă, cufundată în penumbră.

– Aici e tocmai ceea ce vă trebuie. Puteţi vedea totul, fără să fiţi văzuţi.

Înainte de a se aşeza la masă, Abe îi strecură o bancnotă de cinci dolari.

– Cu ce vă servim?, întrebă Willie.

– Aveţi şi băuturi alcoolice?

– Desigur.

– Judecând după clientela de aici, credeam că serviţi numai lapte.

Chelnerul ridică din umeri în semn de regret.

– Nu de mult, veneau aici tot felul de artişti. Acum însă ne-au invadat copiii. Şi *Mr.* Sheldon îi încurajează. Le dă pe datorie... şi câte altele...

– Frumoasă iniţiativă, zise Mircea ambiguu. Creăm condiţii tineretului...

– Dacă ar fi copiii mei, i-aş trimite acasă cu câteva şuturi în fund. Dar afacerile sunt afaceri.

– Hm, mormăi Mircea neutru.

– Atunci adu nişte *Bourbon on the rocks,* ca de obicei, spuse Abe.

– Doriţi şi o gustare?

– Câte un muşchi dublu, la grătar, interveni Mircea, căruia i se stârnise iarăşi pofta de mâncare.

Când chelnerul dădu să plece, Abe îl opri cu un semn.

– Cum îl vezi pe Mike Sheldon, îl trimiţi aici.

– Nicio grijă, *Mr.* Macchia.

Dick se cocoțase pe un taburet înalt, la bar, de unde putea vedea tot ce se petrece la masa șefului său. Comandă o băutură.

Orchestra ataca un blues jalnic, ca o melopee de înmormântare, acompaniat de tremolourile patetice ale unei fete de vreo șaisprezece ani, care-și legăna șoldurile încă neformate în ritmul cântecului.

Cei doi mușchi apărură etalați apetisant pe tipsii de lemn, rotunde ca o lună plină.

O sticlă de *Bourbon,* două pahare înalte și un castron cu cuburi de gheață completau frugala cină.

Mircea se înfruptă pofticios din friptură. Abe punea în schimb accentul pe băutură. Goli două pahare cu whisky aproape pe nerăsuflate.

Mircea termina tocmai friptura, când Mike Sheldon apăru legănându-se ușor pe picioarele-i scurte și arcuite! Se strecură agale printre mese precedându-l pe Willie.

Capul lui Mike aducea cu o sferă de carne, în creștetul căreia câteva fire de păr, lungi și unse cu briantină, erau orânduite într-un fel de freză, lipită de calota craniană. Ochii bovini și rotunzi căpătau aparent proporții uimitoare, datorită lentilelor groase de ochelari, prinse după ureche cu rame de metal. Obrajii rotunzi și ei se lăsaseră grei, contopindu-se cu gușa trandafirie, proaspăt rasă.

Mike Sheldon dădu mâna cu Abe. Privirile lui cătară pieziș spre Mircea.

– Ia loc, îl pofti Abe, arătându-i un scaun liber.

Mike Sheldon se așeză greoi. Își șterse cu batista albă fruntea asudată.

– Mike Sheldon, Charlie Accardo, făcu Abe prezentările.

– Adu-mi niște hotdogi, comandă Sheldon chelnerului.

– Imediat, *Mr.* Sheldon.

– Și un pahar, Willie. Turbez de sete.

Un picol aduse în grabă un pahar, pe care Abe îl umplu cu whisky.

Sheldon degustă băutura, apoi o dădu peste cap.

Abe făcu din nou plinul.

După plecarea chelnerului, scoase tabachera, oferind țigări comesenilor.

Sheldon îl refuză cu un gest.

– Mike, vreau să te felicit pentru localul ăsta. Abia de curând am aflat că ai devenit patron.

– Mare scofală!, bombăni Sheldon. Am numai datorii și bătaie de cap.

– Eh, dacă vrei omletă, trebuie să mai spargi și ouă.

– Era mai bine când lucram pe picior, zise Mike Sheldon. Aveam numai grija mea. Acum...

Făcu un gest de amarnică plictiseală.

– Mike, aș vrea să-mi dai câteva informații, zise Abe.

Interpelatul aruncă o privire întrebătoare spre Mircea.

– Poți vorbi fără grijă, continuă Abe, aprinzându-și țigara.

Tava cu cârnați fumegânzi, comandată de Sheldon, își făcu apariția pe masă.

– În legătură cu Ralph Williams, continuă Abe.

Sheldon se uită îndelung la Abe, ca și când n-ar fi înțeles despre ce e vorba. Făcu apoi o schimă de om cătrănit.

– De Ralph Williams crezi că-mi arde mie acuma? Sunt foarte necăjit. Din cauza unei sume frumoase de bani pe care contam și care... a zburat. Și asta îmi încurcă toate socotelile.

Începu să taie cârnatul.

– Mă cunoști foarte bine. Abe, Când mi-e gândul la bani nu mai sunt în stare să discut altceva.

Abe schimbă cu Mircea o privire plină de înțelesuri. Sheldon mestecă zgomotos, oftând din când în când, de parcă l-ar fi măcinat o grea suferință.

– Și dacă ți-aș lua eu piatra asta de pe inimă?, zise Abe.

Ritmul mestecatului se încetini, apoi încetă cu totul. Sheldon înghiți dumicatul, făcând să-i salte mărul lui Adam, deasupra nodului bine strâns al cravatei. Ochii rotunzi i se bulbucară într-o privire plină de interes.

– Nici nu ți-am spus de cât e vorba.

Abe răspunse fără să clipească.

– Nici nu te-am întrebat. Știi că nu mă tocmesc.

– Zece mii de dolari. Ce vrei să știi?

– Trebuie să stau neapărat de vorbă cu Williams.

– Greu. Foarte greu.

– Deci nu e imposibil.

– Mmm... n-am spus asta, mormăi Sheldon.

– N-ai spus, dar ai lăsat să se înțeleagă.

– Abe, țin la pielea mea.

– Şi cam cât crezi că face pielea asta?

– Ştiu eu? E a mea. Aşa că mi se pare scumpă.

– Profită de ocazie, Mike. Azi găseşte cumpărători. Mâine s-ar putea să valoreze mai puțin decât un morcov putred.

Sheldon zâmbi blajin:

– O feresc eu să nu se deprecieze.

Abe aspiră fumul de țigară şi-l expiră sub forma unui rotocol albăstrui, care se ridică spre tavan.

– Şi alții au crezut că sunt în stare să şi-o ferească... Bietul Franckfurter!

Mai ieri era plin de viață. Ce să mai spun de Blackie McCoo, sau de Irving Flaschman...

– Tocmai că nu vreau să le calc pe urme.

Abe zâmbi cu prietenie.

– Să discutăm cu cărțile pe față, Mike. Ai de ales între un cec şi un glonț.

Ochii lui Sheldon se îngustară.

– Frumoasă perspectivă! Mă refer în special la a doua.

– Eu îți ofer cecul. Glonțul – cine-mi pune şi mie bețe în roate... Şi e firesc. Ştii prea multe.

– Să presupunem că aş alege prima alternativă.

– Ar fi cea mai bună afacere. Zece mii – cu piatra şi cu zece mii – pielea, douăzeci de mii.

Sheldon se uită la ceasul său brățară.

– La miezul nopții v-aş putea da un răspuns, rosti el după o scurtă şovăire. Şi banii?

– Tot atunci.

– Nu s-ar putea şi acum ceva?

Mircea zâmbi cu subînțeles.

– Da. Se poate. Cinci mii?

Fața lui Sheldon se lumină. În ochi îi juca o licărire de lăcomie.

– Bun şi atât.

Mircea luă cuțitul cu care-şi tăiase până atunci friptura, îl şterse cu un şervețel de foiță şi, după ce-i pipăi lama, spre a se asigura că nu este unsuroasă, îl aşeză din nou pe masă. Scoase din buzunar portofelul şi îl desfăcu fără grabă. Un teanc respectabil de bancnote de câte o mie de dolari apărură în fața ochilor lui Sheldon, care clipi nedumerit, umezindu-şi cu limba buzele. Degetele subțiri, dar puternice ale lui Mircea prefirară zece hârtii. Le trase afară din teanc şi le puse pe masă. Vârî portofelul în buzunar. Împături odată bancnotele şi le netezi cu grijă, apoi le tăie în două cu cuțitul.

Sheldon îi urmărea hipnotizat, parcă, fiecare gest.

Mircea îi împinse zece jumătăți, iar pe cele rămase le bagă în buzunar.

– Poftim, ia-le, îl îmbie el.

Sheldon se uită la hârtii, apoi la Mircea.

Abe urmărea cu interes scena. Îi plăcuse stratagema şefului.

Sheldon întinse încet mâna după jumătățile de bancnote. Şovăia de parcă s-ar fi temut să nu-l frigă.

– Ia-le, repetă Mircea rostind cuvintele printre dinți.

Sheldon le ridică de pe masă şi le strecură în portofelul său. Oftă uşor.

Abe îi umplu din nou paharul. Sheldon îl bău pe jumătate. Se ridică de la masă.

– Aşteptați apelul meu telefonic. La miezul nopții, le reaminti el.

Plecă apoi, fără să mai salute.

Abe făcu un semn discret lui Dick, care îşi plăti consumația şi plecă după Sheldon.

*

* *

Înainte de a părăsi localul, Mike Sheldon îl chemă pe Willie, omul său de încredere.

– Am să lipsesc câteva ore. Ai grijă să nu-şi facă băieții de cap. Dacă Fred recrutează ceva puşti şi în noaptea asta, le dai cenuşă pe datorie. Şi să fii cu ochii în patru.

– Ştiu. Sticleţii.

– Mă tem mai puţin de sticleţi decât de...

– Am înţeles. Nicio grijă.

Un băieţandru pistruiat şi cu un pulover roşu-flacără făcu semn lui Willie.

– Hei, Willie, de patru ori Pepsi.

– Cu gin?

– Cu gin.

– O.K.

Willie plecă să execute comanda.

Rămas singur, Sheldon Sheldon aruncă o ultimă privire asupra localului. Se simţea foarte mândru de noua sa situaţie. Patron de bar! În lumea interlopă din East Sid devenise un adevărat personaj. Bineînţeles satisfacţiile acestea erau precumpănite de multe neplăceri. Câteodată îşi spunea că se simţea mai în largul său când se mulţumea cu afacerile mărunte. Atunci avea numai grija lui. Acum purta de grijă şi altora. Personalul de serviciu al barului, clientela, sticleţii, rivalii... *Cenuşa,* mai ales, îi dădea multă bătaie de cap.

Îl obosea mai ales echilibrul pe care trebuia să-l ţină între atâtea forţe contrarii. Era patron numai de câteva zile. Cu timpul – îşi zicea el – se va deprinde probabil cu toate.

Sheldon ieşi din sala barului, traversă vestibulul, salutat cu respect de fata de la garderobă, urcă scările şi se trezi în sfârşit pe trotuar.

Portarul îi zâmbi cu familiaritate.

– Frumoasă noapte, *boss*!

Sheldon îi răspunse cu un surâs preocupat, apoi se îndreptă spre maşina sa, un Oldsmobile cam învechit. Descuie portiera din dreapta şi se urcă. Trecu la volan. Făcu contactul. După o scurtă împotrivire, motorul porni. Semnalizatorul din stânga începu să clipească des. Oldsmobile-ul se urni, pierzându-se în furnicarul de automobile...

*

* *

Mircea şi Abe părăsiră localul îndată după Sheldon. Se suiră în Lincolnul care-i aştepta la trotuar. Abe desfăcu antena telescopică a emiţătorului de la bord.

– *Hello*, Luke! Spune-mi, unde eşti? Gata, vorbi Abe în microfon.

– *Hello, boss*! Sunt în urmărirea lui Sheldon Sheldon. A cotit la dreapta pe Canal Street. Se îndreaptă spre West Side. Terminat.

– Păstrezi în permanenţă legătura cu mine. Îmi comunici orice mişcare a lui Sheldon. Terminat.

Abe chemă cealaltă maşină.

– Hello, Harris! Rămâi pe recepţie. Pleci imediat după Luke. Împreună îl veţi urmări alternativ pe Sheldon. Să nu observe că e filat. Îi cunoşti maşina. Un Oldsmobile roşu. Terminat.

– Înţeles, *boss*. Terminat.

Abe se întoarse spre şofer:

– Frankie, te ţii după ei.

Lincolnul se puse în mişcare.

– De data asta, Williams nu ne mai scapă, *boss*, se adresă Abe lui Mircea.

Sheldon e aprig la bani. Pentru un pumn de dolari e în stare de orice.

După câteva minute, aparatul prinse iarăşi să emită.

– *Hello,* aici Harris. Sheldon a făcut la dreapta pe Broadway. Se îndreaptă spre nord. Terminat.

Abe dădu noi indicaţii.

– *Hello*, Luke, preiei urmărirea. Terminat.

Răspunsul nu întârzie.

– Aici Luke. Preiau urmărirea.

Sheldon a oprit în faţă la Wanamaker... Trec mai departe. Harris preia urmărirea.

Glasul lui Harris se auzi în curând:

– *Hello, boss*. Sheldon a intrat într-o cabină telefonică.

Mircea şi Abe schimbară o privire întrebătoare.

– Poate cu Williams, zise Abe.

– Să dea Dumnezeu, replică Mircea.

Sheldon formă un număr de telefon.

*
* *

La celălalt capăt al firului se auzi un zbârnâit repetat, apoi un glas femeiesc cu inflexiuni molatice.

– *Hello*!

Sheldon aruncă o privire în stradă prin pereții de sticlă ai cabinei. Nu văzu nimic care să-i pară suspect.

Rosti în receptor:

– *Hello,* Mike Sheldon, la aparat. Vreau să vorbesc cu Charlie.

Îi răspunse un râset cristalin. Glasul femeiesc gânguri alintat.

– Charlie e ocupat.

– Trebuie să-i vorbesc neapărat. Ceva urgent, stărui Sheldon. Foarte urgent.

– Serios? Şi nu se poate amâna?

Viersul cu inflexiuni molatice se adresă unei terțe persoane.

– Un tip, Mike Sheldon, are ceva să-ți spună, *darling.*

Sheldon înjură printre dinți. Fiecare minut era prețios.

– *Hello*, Mike. Ce vrei?

Sheldon recunoscu graiul căutat al secretarului lui Landis.

– Trebuie să te văd în seara asta, Charlie.

– Nu poți lăsa pe mâine? E o chestiune chiar atât de importantă?

– Foarte importantă, Charlie. A dracului de importantă.

– Atunci vino încoace.

– Imposibil. S-ar putea să fiu urmărit.

– În cazul ăsta, ce e de făcut?

– Să ne întâlnim undeva, fără a fi văzuți,

– O.K., Mike. *Rendez-vous* la „Rainbow", pe 42-th Street. Are două intrări. Tu intri prin față. Mă găseşti în biroul directorului.

– În cât timp eşti acolo?

– În maximum un sfert de oră.

– O.K.

Sheldon lăsă receptorul în furcă.

Părăsi cabina şi se urcă în maşină.

Demară, îndreptându-se spre nord. Circulaţia nu era deosebit de intensă, aşa că în mai puţin de douăzeci de minute ajunse la destinaţie.

La „Rainbow-Dancing-Bar", primii clienţi începuseră să sosească. Pe estrada orchestrei, instrumentiştii îşi luau locurile în primire. Sheldon traversă sala dancingului şi intră în cabinetul directorului. La birou îl aştepta Charlie Yale. De o eleganţă impecabilă, în smokingul său tăiat după ultimul jurnal, fuma o havană, Corona – Coronas.

– Ei?, întrebă Yale monosilabic.

Sheldon închise cu grijă uşa. Rămase în picioare:

– Vreau conducerea „Clubului 47".

Yale încreţi intrigat din sprâncene.

– Ce vrei?

– Ai auzit foarte bine. Conducerea „Clubului 47".

– Şi pentru asta m-ai chemat? Asta era al dracului de important?

Sheldon zâmbi enigmatic:

– Dac-ai şti ce-ţi ofer în schimb, nu te-ai mai mira ca un viţel.

– Şi ce-ai putea să-mi oferi tu în schimb?, întrebă Yale cu aparent dispreţ, deşi tonul lui Sheldon îi trezise curiozitatea.

– Ascunzătoarea lui Williams.

Yale îşi contemplă unghiile perfect manichiurate.

– Nu mă mai interesează.

Sheldon se scarpină în vârful nasului.

– Păcat. Dacă ştiam, aranjam treaba cu Genovese. Aş fi preferat să-ţi vând ţie marfa. Dar dacă nu te interesează...

Yale îşi acoperi un căscat.

– Cred că nici pe el nu-l mai interesează în momentul de faţă.

Sheldon clătină din cap.

– Eu te asigur că îl interesează.

– Mă rog, şi de unde atâta siguranţă?

– Am discutat cu el acum o jumătate de oră.

Yale îl privi atent.

– Acum o jumătate de oră? Nu se poate. Genovese a trecut în lumea dreptilor.

– Te înşeli amarnic, bibicule. Şi dacă vrei probe, iată.

Scoase din portofel cele zece bancnote de câte o mie, tăiate pe jumătate.

– Asta e acontul, continuă Sheldon.

– Nu e o probă, zise Yale. Banii poţi să-i ai şi din altă parte.

– Vrei şi alte probe? Telefonează la „Charlie's Bar". Întreabă de Abe Macchia.

Yale întinse mâinile pe birou.

– Nu ştiu ce mă face să te cred.

– Instinctul tău de şacal, zise Sheldon. Ei, încheiem târgul?

– Unde e Williams?, întrebă Yale.

– Ah, nu aşa. Întâi să cădem la învoială. Negru pe alb. Îmi faci un înscris că îmi cedezi „Clubului 47".

– Nu depinde numai de mine, spuse Yale.

– Dacă vrei tu... or să vrea şi alţii. Şi pe lângă Williams ţi-l aduc pe tavă şi pe Genovese.

Secretarul lui Landis îl privi lung pe sub sprâncene.

– Bine. Îţi fac un înscris. Dar dacă încerci să mă tragi pe sfoară, ştii ce te aşteaptă.

Sheldon replică liniştit:

– Dă înscrisul.

Yale scoase din mapa de pe birou o coală de hârtie pe care aşternu câteva rânduri. O întinse lui Sheldon.

– Poftim!

Sheldon o luă, o citi, apoi o strecură calm în portofel.

– Trimite două maşini la vechea mea locuinţă. Acolo se află Williams.

Şi tot acolo va veni după miezul nopţii Genovese însoţit de Abe Macchia. Dar să nu faceţi nicio mişcare până nu plec eu. Asta va fi semnalul. Restul te interesează.

Yale înclină din cap:

– De acord. Însă te previn iarăşi. Nu încerca să mă trişezi.

Sheldon ridică mâna:

– Nicio grijă. Ai să fii mulţumit.

*
* *

Abe îşi aprinse cu bricheta ţigara egipteană. Aşteptarea începuse să-l enerveze.

– Ce-o fi punând la cale Sheldon? rosti el iritat.

Mircea bătea cu degetele în rama ferestrei ritmul unui cântec la modă. Dincolo de geamul lăsat se zbenguiau orbitor reclamele luminoase ale localurilor de pe 42 th Street.

– A trecut mai bine de un sfert de oră, zise Abe. Cu cine s-o fi întâlnit?

Aproape în acelaşi timp se auzi apelul aparatului de emisie.

– *Hello*, vorbeşte Luke.

– Vorbeşte Luke.

– Mike, Sheldon a ieşit de la „Rainbow". Dick, care a intrat după el în local, n-a putut să vadă cu cine s-a întâlnit. Sheldon a stat tot timpul în biroul directorului... Acum demarează. Merge spre West... Coteşte la stânga pe Tenth Avenue. Terminat.

Frankie mâna cu cea mai mare viteză pe care i-o permitea traficul intens de pe 42th Street.

Comunicările lui Luke prinseră iarăşi să se facă auzite.

– A luat-o acum la dreapta pe 29th Street... A încetinit... Opreşte în faţa unei case cenuşii, cu ferestrele cufundate în beznă. Nu pot deslusi numărul... Eu mă plasez după colţ... Harris a oprit ceva mai în urmă de casa cu pricina. Gata.

Lincolnul urmărea cu exactitate ruta indicată. Stopa pe 29th Street în dreptul unei florării.

*
* *

Sheldon trase la trotuar în locul lăsat liber de un Chevrolet Impala care tocmai plecase. Coborî tot pe uşa din dreapta, aruncă – din instinct – o privire cercetătoare în jur şi după ce încuie portiera, se îndreptă spre scara de ciment a imobilului.

Deschise cu cheile uşa de la intrare şi pătrunse într-un

culoar strâmt, pardosit cu scânduri acoperite parțial cu un linoleum tocit și decolorat. Lumina palidă a felinarului din stradă îi proiecta umbra pe pereții căptușiți cu un tapet de hârtie mov, scorojit pe alocuri.

Sheldon urcă o scară îngustă, ale cărei trepte de lemn scârțâiau la fiecare pas. Liniștea adâncă era întreruptă doar de zgomotele surde ale străzii.

Ajuns pe primul palier, Sheldon opri în dreptul unei uși.

Ciocăni după un anumit cod.

Se scurseră câteva clipe.

Ciocăni din nou.

Abia atunci se auzi o cheie răsucindu-se în broască. Ușa se deschise, lăsând să se strecoare pe culoar o rază de lumină.

Se auzi un glas morocănos:

– Ei?

– Eu sunt, Mike.

– Intră, răspunse glasul.

Sheldon se strecură în încăperea luminată zgârcit de o lampă cu abajur verde.

Ralph Williams încuie ușa. Era în cămașă și cu mânecile suflecate.

Silueta lui masivă arunca umbre jucăușe pe zidurile tapetate cu o imitație de mătase vișinie. Mobilierul străvechi, bătrânesc, se armoniza cu clădirea vetustă.

Lumina lămpii cădea din plin pe un pistol cu surdină, așezat la îndemână, pe masă, alături de hamul său.

– Sper că n-ar fost urmărit, zise Williams.

– Nicio grijă. Atât de puțin mă cunoști?

Williams se lăsă să cadă într-un fotoliu tapițat cu catifea roșie. Degetele lui lungi, puternice, băteau darabana pe genunchii-i osoși.

– Am impresia că au început să mă lase nervii, zise el. Așteptarea asta plină de încordare mă scoate din sărite. Mă doare ceafa de parcă m-ar apăsa o sută de chile. Iar timpanele îmi plesnesc. De s-ar termina odată toată povestea asta!

– Important e să se termine cu bine, zise Sheldon aprinzându-și o țigară. Ce zăpușeală!, adăugă el. Mă mir că nu te sufoci în etuva asta.

Își scoase haina și o așeză pe spătarul unui scaun. Se tolăni pe o canapea, cocoțându-și picioarele pe o măsuță alăturată.

– Tocmai vream să te rog să-mi aduci un ventilator, spuse Williams. Ar fi riscant să las geamurile deschise.

– Sunt frânt de oboseală, zise Sheldon, lăsând fără răspuns dorința exprimată de Williams. Am alergat toată ziua. Și pentru mine... și pentru tine. Mai mult pentru tine. Din cauza asta nici n-am putut să-mi aranjez anumite treburi.

– Și? Ai aflat ceva interesant?, întrebă Williams.

– Din păcate, da.

Sheldon făcu o pauză studiată.

Chipul lui Williams se crispă. Expresia din păcate îl izbise dezagreabil.

– Dă-i drumul. De ce ai tăcut?

– Nu mi-a plăcut niciodată să fiu mesagerul veștilor proaste.

– L-au lichidat și pe Flaschman?

– Da. Ieri.

– Așa că...

– Ți-a venit acum ție rândul.

Williams înghiți în sec. Perle de sudoare îi acoperiră fruntea.

– Cum s-a întâmplat?

– Amănuntele nu le cunosc.

– Cine l-a omorât? Genovese?

Sheldon îi privi cu nedeghizată compătimire.

– Nu fi copil. Ce interes avea Genovese să-l omoare? El avea nevoie de mărturiile, nu de cadavrul lui Flaschman.

– Atunci cine i-a făcut de petrecanie?

– Ești greu de cap, Ralph. Cine are interesul să dispari? Cine a avut interesul să dispară Franckfurter, McCoo, Flaschman?

Williams se ridică furios din fotoliu.

– E diabolic tot ce spui.

Sheldon oftă adânc.

– Diabolic, dar adevărat.

Williams se uită instinctiv la pistolul său, așezat la îndemână, pe masă. Răsufla greu, ca un taur întărâtat de capa roșie a toreadorului.

– Înseamnă că...

– Înseamnă că te afli între două focuri, explică Sheldon.

– Dacă scap şi astea două zile...

– Dacă scapi, sublinie Sheldon cu viclenie.

Williams îşi şterse cu batista sudoarea de pe frunte.

– Trebuie să scap. Şi tu ai să mă ajuți.

– D-asta am şi venit. Cred că am găsit soluția salvatoare. Trebuie să stai de vorbă cu Genovese.

Williams se revoltă:

– Eşti nebun. Să-i declar că am participat la asasinarea lui Lascalzo şi la furtul celor şaizeci de milioane?

– Nu. Să inventezi o poveste plauzibilă. Că ai refuzat, de pildă, în ultimul moment să iei parte la această lovitură, dar că nu ai divulgat-o de teama represaliilor.

– Ridicol. Cine m-ar crede?

– La urma-urmei, povestea pe care ai să i-o spui nu contează prea mult. Pe el nu-l interesează decât în măsura în care i-ai putea dezvălui numele celui care a dirijat întreaga afacere. În schimbul acestei informații ți-ai asigura salvarea. Altfel... ştii ce te aşteaptă...

Williams îşi vârî adânc mâinile în buzunare.

– Prost mă mai crezi, Mike. Şi după ce mă va folosi ca martor mă va da pe mâna organizației.

Iritat, Williams începu să se plimbe în lungul şi în latul încăperii.

– Poți să-i ceri anumite garanții, stărui Sheldon.

– În seara asta îți plesneşte capul de idei tâmpite!

– Ce garanții ar putea să-mi ofere? De vreme ce va afla că am participat la această acțiune, să vrea şi n-ar mai fi în stare să mă scape din mâna organizației.

Scoase mâinile din buzunar şi le desfăcu larg, şi apoi se răsuci brusc pe călcâie. În acelaşi timp, izbi scaunul pe care se afla haina lui Sheldon, răsturnându-l. În cădere, haina se desfăcu, lăsând să iasă din buzunarul dinăuntru portofelul, care se deschise. Dintr-una din despărțituri apărură colțurile câtorva bancnote...

Williams se aplecă să ridice haina şi portofelul. Privirile lui se opriră asupra banilor.

– Oh, ai făcut rost de parale, Mike?

Trase hârtiile afară din portofel.

O paloare bruscă se aşternu pe obrajii lui Sheldon. În mâna lui Williams apărură jumătăţile de câte o mie. Williams se uită lung la prietenul său. Buzele-i schiţară un zâmbet sarcastic.

– Abia acum îmi dau seama de unde vine abundenţa asta de idei tâmpite.

Aruncă în obrazul lui Sheldon jumătăţile de hârtii.

– Lichea! Nici Genovese n-a avut încredere în tine. Apucă pistolul de pe masă. Ai fost prea hrăpăreţ, Mike Sheldon.

Palid, Sheldon se ridică de pe canapea.

– Nu poţi să faci una ca asta, băigui el. Nu poţi să tragi într-un om neînarmat.

Ochii i se bulbucaseră ca la broaşte.

Williams rosti gutural:

– Nu pot? Ba pot foarte bine.

Pistolul scuipă cele şase focuri, rar, precis, fără zgomot, împodobind cu şase rozete purpurii pieptul scrobit al cămăşii lui Mike Sheldon.

Sheldon se clătină, căutând un sprijin. Vru să se cramponeze de marginea mesei, dar nu făcu decât să apuce cuvertura pe care o trase în cădere după el. Asupra corpului inert se rostogoliră şi hamul revolverului, şi o scrumieră de cristal, şi lampa cu abajur verde, care se sfărâmă, lăsând câteva clipe încăperea în beznă.

Williams aprinse plafoniera cu franjuri de sticlă. Îşi încarcă din nou pistolul, luă hamul căzut peste cadavrul lui Sheldon, îl aşeză pe după umăr, apoi îşi îmbrăcă haina sport. Se îndreptă spre uşă.

Când să pună mâna pe clanţă, îşi aduse aminte că îi scăpase ceva din vedere.

Se înapoie la cadavrul lui Sheldon, care căzuse cu faţa în jos. Îl întoarse pe spate. Îi cercetă la repezeală conţinutul buzunarelor. Nu se atinse de bani. Luă în schimb cheile maşinii. Va fugi cu Oldsmobile-ul lui Sheldon.

Dacă s-ar folosi de propriul său automobil, ar risca să fie imediat reperat. Stinse lumina şi ieşi pe culoar.

Coborî cu precauție scările. Se temea de oamenii lui Genovese. Poate că-l pândeau, gata să-l extermine.

Mânia oarbă care-l făcuse să-şi descarce pistolul în corpul lui Sheldon lăsase locul unei spaime demențiale. Acum, datorită trădării lui Sheldon, toți dușmanii îi cunoșteau desigur ascunzătoarea. Trebuia să fugă. Să fugă cât mai departe. Să i se piardă urma. Avea destui bani asupra sa. Dacă va supraviețui celor treizeci şi şase de ore, care încheiau termenul de grație acordat lui Vincenzo Genovese, era salvat.

Ajuns la parter, străbătu în fugă culoarul. Deschise uşa de la intrare. Cu afectat calm, coborî scările de piatră. Văzu Oldsmobile-ul roşu al lui Sheldon aşteptând la trotuar. Îi descuie uşa şi se urcă la volan. Vârî cheia în contact şi o răsuci. Palpitând de emoție, puse motorul în mişcare. Se mai uită odată în jur, apoi demară...

*
* *

– *Hello*, Luke! Ia-te după Sheldon. Terminat. Harris, Sheldon a părăsit casa şi în momentul de față a pornit cu maşina spre West Side. Gata.

Abe ascultă raportul lui Harris, apoi aruncă o privire întrebătoare spre Mircea, care rosti scurt:

– Continuăm urmărirea.

Abe vorbi în aparatul de emisie-recepție:

– *Hello*, Luke! Ia-te după Sheldon. Terminat. Harris, rămâi pe loc şi supraveghează casa. Îmi raportezi orice mişcare. Terminat.

Frankie învârtea tocmai cheia în contact, când sosi o nouă comunicare a lui Harris.

– Aici Harris! Aici Harris! Ceva important. Chiar acum a trecut pe lângă mine într-un Buick verde Pedro Alamos, fostul valet de la Elmsford.

Mircea făcu semn lui Frankie să nu pornească încă.

– Pedro a oprit în fața casei, continuă Harris. Din Buick au coborât doi oameni care se îndreaptă spre casă. Pedro a plecat mai departe.

De data aceasta îi răspunse Mircea:

– Rămâi pe loc. Fii cu ochii în patru. Terminat. Se adresă apoi lui Frankie: dă-i drumul. Fii atent, poate observi un Buick verde.

Abe fluieră plăcut surprins.

– Hopa! Au început să iasă şobolanii la lumină...

Au simţit pesemne că le fuge pământul de sub picioare. *Boss*, înseamnă că suntem pe drumul cel bun.

*

* *

Din interiorul limuzinei sale, Charlie Yale aruncă o privire rapidă asupra străzii.

– Avem norocul că e întunecoasă. Sheldon a plecat. Putem trece la acţiune.

Bărbatul din stânga sa, un tip cu cap pătrat, fălcos, lipit parcă de torsul masiv, cu musculatură bogată, reliefată impresionant sub lustrinul costumului de vară, rosti bănuitor:

– Să nu ne întindă vrea cursă, Charlie. Pare inofensiv. Îl cred însă foarte viclean.

– Tom, îl supraestimezi, zise Charlie, care folosea de predilecţie un limbaj pedant, foarte deosebit de argoul oamenilor din subordinea sa. Lui Sheldon îi e frică şi de umbra lui. Ştie că, dacă ar încerca să mă tragă pe sfoară, şi-ar semna propria-i sentinţă la moarte.

– Mai ştie şi altele; chiar prea multe, opină Tom, şi îşi trase pălăria neagră pe ochi

– De acord. De asta l-am şi trimis pe Alamos să-l cureţe. Afectă o mutră burlesc funebră. Bietul Mike Sheldon. Nu va mai apuca ziua de mâine... Şi acum la treabă. Williams nu trebuie să ne scape.

Dacă apucă să vorbească, suntem pierduţi. Îşi pipăi pistolul fixat în hamul de sub haină. Şi lui Genovese îi pregătesc un somn lung, lung cât o eternitate. A început să devină supărător. Şi acum, la treabă.

Coborî din automobil, urmat de Tom şi de încă un ins,

scurt şi spătos, în haine închise la culoare, apoi se îndreptă spre casa cufundată în beznă...

*
* *

Lincolnul coti la dreapta pe Eleventh Avenue, potrivit indicațiilor lui Haris, care se ținea scai după Oldsmobile-ul roşu.

– Am impresia că Sheldon are de gând să ne plimbe prin tot New York-ul, zise Abe.

– A observat, probabil, că e urmărit de Pedro şi se străduieşte să-i scape, spuse Mircea.

– Nu-i va fi uşor, replică Abe. Pedro nu e novice. Ai văzut cum i-a lichidat pe Capozzolo şi pe Regan.

– Asta ne complică oarecum situația, zise Mircea. Trebuie să-l protejăm pe Sheldon. Numai prin el putem ajunge la Williams. Făcu o pauză. Iar capturarea lui Pedro, îşi continuă el raționamentul, n-ar putea decât să ne folosească. Prin el vom ajunge la cei care au pus la cale întreaga afacere. Un martor în plus.

– Pedro nu e decât o unealtă, zise Abe. Aş pune rămăşag, o mie contra o sută, că nu cunoaşte creierul care dirijează din umbră.

– De acord. Dar din aproape în aproape vom ajunge la căpetenii.

– Aşa ceva cere timp. Mult timp. Ei, dar ce-i asta? Aparatul prinsese iarăşi să emită:

– Vorbeşte Harris! Vorbeşte Harris! Aici se petrec lucruri senzaționale, *boss*. Chiar în clipa asta, Charlie Yale şi oamenii săi – cinci la număr – au năvălit în casă. Terminat.

Abe şi Mircea se priviră iarăşi.

– Ce părere ai, *boss*?, exclamă Abe.

– Rolul lui Yale începe să se contureze, răspunse Mircea cu satisfacție.

Aparatul de emisie-recepție intră iarăşi în funcțiune.

– Aici Luke. Sheldon a ieşit pe Express Highway. Goneşte spre nord, urmat îndeaproape de Pedro. Terminat.

Abe se uită îngrijorat la Mircea.

– Mă tem că Pedro va încerca să-l suprime.

– Pe Express Highway circulația e intensă și riscul de a fi văzuți, prea mare. Când Sheldon va traversa cartierele mărginașe ale orașului, n-ar fi exclus ca Pedro să treacă la acțiune. Atunci însă vom fi și noi pe aproape, zise Mircea.

În aparat se auzi iarăși glasul surescitat al lui Harris.

– Charlie Yale și oamenii săi au ieșit in fugă din casă. Dau semne de mare agitație. Acum se urcă într-o limuzină. Un Imperial. Pornesc ca din pușcă spre vest. Terminat.

– Ia-te după ei, Harris, porunci Abe. Și raportează tot ce se întâmplă. Terminat. Își frecă încântat mâinile. Pun rămășag că Yale aleargă pe urmele lui Sheldon. Straşnică vânătoare!

Mircea zâmbi.

– Acum e destul de greu să știi cine e vânatul și cine e vânătorul.

Își izbi genunchii cu palmele.

– În noaptea asta se vor lămuri toate.

*
* *

Imperialul se îndrepta cu mare viteză spre Riverside Drive.

Charlie Yale era furios. Mușchii fălcilor îi jucau aproape spasmodic. Își încleșta pumnii și îi descleșta, rostind cu înverșunare printre dinți:

– Ne-a jucat Williams. Ticălosul! Ne scapă iarăși printre degete... Și Sheldon a fost o canalie. L-a ascuns în casa lui. Își merită soarta. Cine joacă pe două tablouri pierde întotdeauna. Iar Sheldon a jucat pe trei tablouri. Pariez că a intrat în contact și cu Genovese. Cheamă-l pe Pedro, Tom!

Tom vorbi în aparatul de emisie.

– *Hello*, Pedro! Hello, Pedro! În Oldsmobile-ul roșu se află Williams. Ai înțeles? Ralph Williams. Lichidează-l! Dar fără martori. Te ajungem din urmă.

Păstrează tot timpul legătura cu noi. Pe Williams să nu-l pierzi din ochi. E o chestie de viață și de moarte. Gata!

*

* *

Ralph Williams conducea cu mare viteză pe Henry Hudson Parkway. Din când în când arunca o privire asupra retrovizorului, încercând să ghicească dacă printre maşinile care înaintau spre nord, odată cu el, se afla şi vreuna cu oameni ai lui Charlie Yale sau ai lui Vincenzo Genovese.

Acum era sigur că Sheldon îl vânduse. N-ar fi putut însă preciza în favoarea cui. Ştia că la ora asta pielea lui nu mai valora scump. Avea senzaţia că deasupra capului său plutea aripa morţii. Era oare un presentiment? Se spune că animalele simt apropierea morţii. Poate că şi el era o fiinţă primară, înzestrată cu instincte ce lucrau cu o acuitate extraordinară.

Se uită iarăşi în retrovizor. În urma lui gonea un Cadillaç Fleetwood argintiu. Îi deslușea culoarea la lumina puternică a lămpilor cu neon. Pe culoarul din dreapta al autostrăzii, înainta paralel cu Oldsmobile-ul său un Pontiac Star Chief. În maşină se aflau trei bărbaţi. Le distingea siluetele.

Pe culoarul din stânga se apropia din urmă o maşină Mercedes 300 SE. Cunoştea bine tipul acesta, fiindcă avusese şi el unul asemănător. Îl folosise aproape un an de zile. Într-o seară tamponase un Rambler american, pe care-l dăduse peste cap. Fugise de la locul accidentului, reuşind să i se piardă urma. Abia a doua zi citise în jurnale că la bordul Ramblerului se aflau trei femei şi un copil, care pieriseră cu toţii. Reparase atunci Mercedesul şi îl vânduse fără mare pierdere. Portretul din jurnal al copilului i se întipărise în minte. Ciudat.

Williams avea pe conştiinţă mulţi oameni. În cursul carierei lui lichidase doi poliţişti şi trei camarazi din organizaţie, printre care şi pe Reggie Lascalzo. Îi uitase pe toţi, ca şi când imaginile lor desenate cu creta pe o mare tablă neagră ar fi fost şterse cu buretele.

Portretul copilului însă îl obseda. Îl urmăreau şi noaptea, în vis, ochii lui râzători, părul blond cu cârlionţi, gropiţele din obraz... Şi acum avea impresia că îi zăreşte chipul, dincolo de

parbrizul Oldsmobile-ului. Îşi trecu rapid mâna peste frunte, încercând să izgonească această viziune. Se uită iarăşi în jur. Mercedesul îl depăşise. Pe culoarul din stânga mergea acum un Buick verde. Dincolo de Buick se scurgeau în sens invers şirurile de automobile care coborau dinspre nord spre Down Town. Iar dincolo de ele se desfăşurau apele întunecate ale lui Hudson River, în care se oglindea broderia luminoasă a docurilor şi clădirilor din New Jersey.

Deodată simţi că îi îngheaţă sângele în vine. Lumina farurilor unei maşini care venea din sens invers căzuse din plin asupra omului de la volanul Buick-ului. Şi Williams identifică profilul lui Pedro Alamos. Îl cunoştea pe Alamos, căci îl văzuse adeseori în preajma lui Charlie Yale. Chipul celui care conducea Buick-ul nu se mai vedea limpede. Pe Williams îl trecură sudori reci.

Dacă în maşina din stânga lui se afla Pedro Alamos, însemna că era pierdut. Oamenii lui Yale îi dăduseră de urmă. El era ultimul supravieţuitor care participase la uciderea lui Lascalzo şi la furtul celor şaizeci de milioane. Voiau să-l lichideze pentru a închide astfel gura ultimului martor care ar fi putut să-i dea în cap.

Îi reveni brusc în minte modul în care îl răpiseră pe Lascalzo. Era o perfectă similitudine de situaţii. Doar locul era diferit. Lascalzo circula pe Boston Post Road şi se îndrepta spre Norwalk.

Simţise probabil că este urmărit şi, într-o ultimă încercare de se salva, plănuise să se refugieze undeva, afară din New York. Poate că voia să se ascundă până la înapoierea lui Genovese.

Williams împreună cu cei trei complici ai săi, folosindu-se de o maşină mult mai puternică decât a lui Lascalzo, îl depăşiseră, reuşind să-i taie drumul şi să-l oblige astfel să oprească. Sub ameninţarea pistoalelor, îl siliseră să treacă în maşina lor. Restul fusese cât se poate de simplu. Îl însoţiseră la bancă şi, ţintuindu-l cu pistoalele – ascunse abil sub pulpanele hainelor, îl puseseră să scoată cele şaizeci de milioane din seiful lui Genovese. Apoi îl însoţiseră până la locuinţa lui, unde se afla depozitată o importantă cantitate de heroină în stare

pură. Când socotiseră că nu mai aveau nimic de scos de la Lascalzo, îi aplicaseră o lovitură în cap, amenințându-l. După aceea îl încuiaseră în frigider. Totul fusese condus din culise de Charlie Yale.

Lovitura încununată de succes nu părea să fi lăsat vreo urmă. După împărțirea prăzii, asasinii lui Lascalzo se culcaseră pe lauri. Fiecare se alesese cu câte un milion de dolari. Restul banilor fuseseră ridicați de Charlie Yale, care pusese la cale lovitura și care își luase angajamentul să le asigure protecția.

Înapoierea lui Genovese stricase totul. În locul protecției făgăduite, asasinii lui Lascalzo erau lichidați: unul câte unul. Înnebuniți de spaimă, cu sabia lui Damocles deasupra capului, nu știau încotro să-și caute limanul. Primejdia, moartea îi pândeau de pretutindeni. Și Charlie Yale, și Vincenzo Genovese, și Mafia, și poliția îi urmăreau cu egală tenacitate. Cei patru asasini ai lui Reggie Lascalzo erau condamnați să piară. Condamnați fără drept de recurs.

Williams își îndreptă iarăși privirile spre Buick-ul de pe culoarul din stânga. Tipul de la volan și însoțitorul său se decupau pe fondul fluviului de automobile care se scurgeau în direcție opusă ca niște umbre chinezești pe un fundal de paiete scăpărătoare. Williams apăsă pe accelerator. Depăși mașina din față și se angajă pe culoarul central, care permitea cele mai ridicate viteze.

Trecu pe scub arcul luminat *a giorno* al podului George Washington, cu uluitoarea lui suprastructură de oțel, orânduită în linii verticale, asemenea tuburilor unei imense orgi, lăsă pe dreapta Muzeului „The Cloisters", cu zidurile lui întunecate, reconstituire a unor străvechi monumente religioase medievale, traversă Parcul „Inwood Hill" și, după ce străbătu podul Henry Hudson, se avântă în plin Bronx.

Buick-ul verde rămăsese în urmă.

Temerile lui Williams începuseră să se risipească. Poate că imaginația lui surescitată îi juca feste. Văzu prin retrovizor botul unui Chevrolet care părea să se țină de Oldsmobile. Încruntă din sprâncene. Un fior de frică prinse să-i frământe iarăși măruntaiele. Un nod i se ridică în gâtlej. Nu cumva oamenii din Chevrolet voiau să-l curețe?

Spori viteza. Distanța dintre Oldsmobile și Chevrolet se mări. Williams respiră ușurat. Pericolul nu părea să vină de aici. Începu să facă iarăși planuri de viitor. Își va găsi o ascunzătoare într-un hotel din Bronx sau din Queens și va aștepta zăvorât în cameră până se vor scurge cele treizeci și șase de ore fatidice. Greșea. Numai douăzeci și patru de ore. Douăzeci și patru de ore, însă înlăuntrul cărora trebuia să stea la pământ.

Înainte însă de a căuta un hotel trebuia să se încredințeze că nu e urmărit. Va părăsi autostrada, atât de frecventată, și va coti pe un drum lăturalnic. Își va putea da seama dacă este sau nu filat. În caz că terenul va fi liber, se va înapoia liniștit în Bronx. În caz contrar...

Ei bine, în caz contrar va vedea ce este de făcut. Era înarmat și nu-i lipsea îndrăzneala.

Parcurse circa douăzeci de kilometri și, după ce se văzu ieșit din oraș, începu să caute din ochi un drum lateral care să corespundă scopurilor sale. Circulația pe autostradă era încă intensă. Chiar dacă mașinile nu mai mergeau în șuvoi compact, portieră la portieră, lui Williams îi era totuși greu să stabilească dacă vreunul din automobilele care-l încadrau îl aveau în obiectiv.

Ieși la câmp deschis. Traversă Terrytown și Scarborough. Se apropie de Ossining. Localitatea aceasta care adăpostea între zidurile ei închisoarea Sing-Sing îi era vădit antipatică. Prea îi amintea de scaunul electric, stația terminus a mai tuturor indivizilor de soiul lui.

Străbătu cu viteză regulamentară orășelul adormit. Nu avea poftă să stârnească poliția rutieră. În situația lui, complicațiile de orice natură erau de nedorit. Își continuă drumul spre Harmon.

Își aduse aminte că dincoace de Harmon se deschidea spre stânga un drum care ducea în Parcul Croton Paint, amenajat pe o peninsulă ce-și înfigea adânc pintenul în brațul lat, cu ape adânci al lui Hudson River.

Renunță la acest proiect, fiindcă parcul era legat de mal printr-un singur drum – punct obligatoriu de trecere și la dus și la întors, care, în eventualitatea unei urmări, i-ar fi fost fatal.

Trecu de Harmon şi o luă la dreapta pe o şosea, care, după câte îşi amintea el, făcea un arc de cerc, ieşind după circa cinci mile iarăşi în autostradă. Copacii de pe margine aruncau pe asfalt umbre catifelate, care alternau cu petele argintii aşternute de razele lunii. Oldsmobile-ul le fugărea, dornic parcă să le calce sub roţi, dar umbrele şi petele de lumină învăluiau în unduieli rapide caroseria strălucitoare, refuzând a se lăsa călcate.

Drumul făcu o curbă largă şi pătrunse într-o pădurice cu pajişti încântătoare.

Williams aspiră adânc aerul înviorător, impregnat cu parfum de fân proaspăt cosit. Uită pentru o clipă că îl pândeau primejdiile, că moartea îi dădea târcoale.

Instinctiv se uită în retrovizor.

Farurile unui automobil măturau asfaltul, dându-i un luciu de oţel.

Pacea sufletească abia coborâtă asupra lui Williams se spulberă ca un covor de frunze uscate, prinse brusc într-un vârtej...

*

* *

Pedro răsuci rapid volanul spre dreapta. Buick-ul derapa uşor şi se angajă pe aleea pe care dispăruse Williams. Luminile roşii ale Oldsmobile-ului apărură iarăşi, îndepărtându-se cu repeziciune. Pedro apăsă pe accelerator. Buick-ul ţâşni nervos.

Pedro şi Bob simţiră cum se cufundă în spătarul moale al banchetei. Distanţa până la luminile roşii ale maşinii lui Williams prinse să se micşoreze.

Pedro duse microfonul la gură.

– Îl am în mână, *boss*, raportă el triumfător. La ieşirea din Harmon a luat-o la dreapta pe drumul care duce la cluburile de golf. Williams nu ştie de bună seamă că la capăt drumul e în reparaţie, căci altfel n-ar fi luat-o pe aici. De data asta nu-mi mai scapă.

Din reflex, Pedro se uită în retrovizor.

– Ei, drăcie, am o maşină în spate. Ce o mai fi şi asta? exclamă el intrigat.

Difuzorul minuscul îi dădu imediat replica.

– Nu cred să fii urmărit. Totuşi fii prudent. Nu lăsa nimic la voia întâmplării.

Pedro acceleră. Privi iarăşi în retrovizor. Îşi strânse furios buzele. Vorbi în microfon:

– Nu mă slăbeşte, *boss*. Am impresia că vrea să mă depăşească.

– În niciun caz să nu-l laşi, ordonă glasul din difuzor.

– Se apropie, şuieră Pedro. Intră în depăşire.

– Ulei! rosti vocea lui Yale.

Înţeles, *boss*!

*
* *

Încercarea lui Luke de a depăşi Buick-ul se încheie cu un prim insucces. Pedro viră la stânga, tăindu-i drumul şi silindu-l să micşoreze viteza.

Luke vorbi în aparat:

– *Boss*, Pedro şi-a dat seama că e urmărit. Nu mă lasă să-l depăşesc.

– Fii atent, Luke! Pedro e un vulpoi şi jumătate. Riscurile nu ne sunt îngăduite. Trebuie să mergem la sigur. În curând te ajungem din urmă.

Chevroletul Impala se năpusti iarăşi pe culoarul din stânga Buick-ului. Pedro repetă manevra tăindu-i drumul. Luke micşoră acceleraţia, renunţând pentru un moment să-l depăşească pe stânga. Rămase puţin în urmă, apoi viră spre dreapta, încercând o depăşire prin această parte.

În clipa în care ajunse în spatele Buick-ului, apăru de sub pântecele acestuia o pată neagră, lucioasă, de ulei, care se lăţi în mijlocul asfaltului. Chevroletul, lansat cu peste optzeci de mile pe oră, derapă, se răsuci într-o piruetă infernală şi tâşni ca din praştie afară din şosea. Luke făcu minuni de măiestrie spre a nu se răsturna. Din fericire pentru el, străbătu un luminiş şi se opri într-un pâlc de arbuşti.

Câteva clipe, niciunul din ocupanții mașinii nu scoase vreun cuvânt. Luke își reveni cel dintâi. Cu vocea tremurândă, după spaima prin care trecuse, rosti într-un suflu:

– Mare noroc am avut, fraților! Am scăpat ca prin urechile acului. Dacă șoseaua ar fi avut șanțuri, ne-ar fi luat dracul.

Făcu marșarier. După ce ajunse pe șosea, se avântă iarăși pe urmele lui Pedro.

*
* *

Williams mânuia volanul cu o frenezie vecină cu nebunia. Piciorul lui apăsa cu nervozitate pedala accelerației, sporind necontenit viteza. Nu o micșora decât în preajma cotiturilor mai pronunțate. De îndată ce mașina se angaja în curbă, împingea iarăși până la fund accelerația.

Privirea lui, pendula de la panglica de asfalt ce se repezea năvalnic sub roțile Oldsmobile-ului la retrovizorul care oglindea farurile puternice ale mașinii din urmă. Fălcile i se încleștaseră. Mâinile îi tremurau pe volan.

Deodată întrevăzu un licăr de speranță. Retrovizorul îl vesti că reușise să se distanțeze de dușmanii săi. Dar bucuria fu de scurtă durată.

Farurile prinseră a se apropia din nou, inexorabil. Williams apăsă iarăși pedala accelerației până la fund. Oldsmobile-ul atinsese limita posibilităților sale. Williams simți sub palmele-i asudate vibrația volanului. Își dădu seama că motorul era solicitat peste măsură. Nu avea însă de ales. Era urmărit de o mașină mult mai puternică decât a lui. Abia aștepta să iasă în autostradă.

Acolo, în mijlocul circulației mari, s-ar fi putut apăra mai ușor. Era expert în mânuirea volanului. Această măiestrie i-ar fi îngăduit să se strecoare printre mașini, făcându-i pe dușmanii lui să-i piadră urma.

Deodată îi apăru în față o barieră, cu un semnalizator, sub care se afla o placă indicatoare: „Șosea în reparație".

Frână.

Se uită în urmă.

Farurile se apropiau cu mare iuțeală.

Williams își dădu seama că nu mai putea face drumul înapoi. Deznădăjduit, aruncă o privire circulară, căutând în noapte scăparea.

Spre stânga se deschidea un drumeag frumos pietruit, marcat de o altă placă indicatoare pe care scria cu litere gotice *Eden – Golf Club.*

Williams își zise că traversând terenurile de golf va găsi poate o cale să-l scoată în autostradă. Era o ultimă și disperată încercare. Nu avea altă alternativă.

Demară brusc, virând simultan la stânga.

Drumeagul, lung de vreo două sute de metri, ducea spre un grup de pavilioane joase, cufundate în întuneric. Dincolo de pavilioane, se zăreau desfășurându-se în lumina lunii terenurile de golf.

Williams se mai uită o dată înapoi, spre farurile care se apropiau de drumeag, apoi se avântă înainte cu maximum de viteză. Trecu printre pavilioane și ieși pe o pajiște ușor ondulată, presărată ici și colo cu peluze circulare, care indicau prezența găurilor. Terenul clubului era foarte vast, judecând după lizierele îndepărtate ale pădurii care păreau să-l înconjoare. În zare, spre est, se zăreau niște luminițe albe care goneau și se încrucișau pe plan orizontal.

– Autostrada!, murmură Williams, într-un suflu.

Porni de-a dreptul într-acolo.

Oldsmobile-ul urca și cobora pe terenul accidentat, ca pe un imens tobogan.

Farurile din urmă apăreau și dispăreau, după cum mașina ajungea pe culmi ori se lăsa în intervalele dintre acestea.

Williams trecu printr-o adâncitură cu nisip, în care abia scăpă să nu se înfunde. Se strecură pe lângă niște boschete de arbuști pitici, străbătu un soi de gard viu și ocoli în ultimul moment o văgăună în fundul căreia clipocea un pârâiaș. Mai parcursese vreo sută de metri și pe neașteptate îi apăru în față un lac. Dincolo de lac se zărea autostrada.

Distanța până acolo nu era mare. Dar pentru Williams acest ultim obstacol reprezenta imposibilul.

Cuprins de panică, viră la dreapta. Ocoli iarăşi văgăuna. Farurile apărură lateral.

Şi pe terenul accidentat al clubului de golf se încinse un carusel infernal.

În curând însă un nou pion îşi făcu apariţia pe această imensă tablă de şah. Chevroletul lui Luke intră în competiţie.

Când Williams văzu al doilea rând de faruri, simţi că îl potopeşte disperarea. Adunându-şi ultimele resurse de energie, descrise o voltă largă şi, infiltrându-se printre cele două maşini care înaintau spre el, se îndreptă cu mare viteză spre pavilioanele clubului, care marcau ieşirea în şosea.

Derutaţi, conducătorii celor două maşini pierdură câteva clipe preţioase.

Williams, fericit de acest intermezzo neaşteptat, ajunsese tocmai în dreptul pavilioanelor, când, în faţa ochilor săi, apărură farurile unui al treilea automobil, un Lincoln Continental, care intra pe terenul clubului, în clipa în care se simţi încadrat între proiectoarele celor trei maşini. Williams avu senzaţia că se sufocă.

O gheară nevăzută i se înfipse parcă în ceafă. O greutate ca de plumb i se lăsă pe creştet. Gura i se schimonosi într-un rictus oribil.

Scăpând stăpânirea volanului, se repezi în veranda pavilionului din dreapta, mătură cu botul maşinii un rând de stâlpi de lemn de susţinere, care se frânseră ca nişte beţe de chibrituri, făcu ţăndări nişte uşi de sticlă culisante şi năvăli ca un tăvălug în barul clubului, oprindu-se abia în tejgheaua de zinc, pe care o împinse peste rafturile încărcate cu sticle de băuturi alcoolice.

Rafturile şi sticlele se năruiră cu zgomot asurzitor asupra Oldsmobile-ului. Williams încremeni cu capul pe volan. Parbrizul şi geamurile portierelor se făcuseră praf. Cioburile unei sticle de whisky îi săpaseră o tăietură adâncă în obrazul stâng, care sângera din bleşug.

Simultan, o ploaie de gloanţe se abătu asupra carcasei Oldsmobile-ului. Pedro, care ajunsese între timp în dreptul pavilionului deteriorat, ordonase însoţitorului său să tragă

pentru orice eventualitate o rafală de mitralieră asupra maşinii lui Williams. Acesta nu trebuia să scape cu viaţă. Pentru moment nu putea face mai mult.

Intervenţia lui Luke, care îl atacase cu focuri de armă în timpul caruselului de pe terenul de golf, îl împiedicase să lucreze mai eficient.

Când văzu farurile maşinii care venea dinspre şosea, Pedro se bucură.

Crezu că Charlie Yale îi venea în ajutor. Abia când reuşi să desluşească silueta Lincolnului, acoperită până atunci de umbrele copacilor, înţelese că era prins între două focuri. Nedumerit şi apoi înfricoşat, Pedro îşi dădu seama că devenise din vânător vânat.

Acceleră brusc, sperând că va putea trece pe lângă Lincoln şi că va reuşi să iasă la şosea. O răpăială de gloanţe, urmată de apariţia unor rozete în parbriz şi de o durere fulgerătoare în umăr îl făcură să calculeze greşit virajul. Se izbi de aripa Lincolnului şi, pierzând direcţia, intră în peretele pavilionului din faţă.

Înarmat cu o mitralietă, însoţitorul lui sări din maşină. O rafală scurtă trasă din Chevrolet îl doborî la pământ, mai înainte de a fi putut apăsa cu degetul pe trăgaci.

Cu mâna teafără, Pedro îşi făcu automat semnul crucii. Era un gest instinctiv, reminiscenţă din copilărie, pe care însă nu-l mai practicase de când îmbrăţişase furtunoasa carieră de gangster. Era sigur că îi sunase ceasul din urmă. Ştia că în cadrul organizaţiei din care făcea parte execuţiile erau sumare.

Deodată inima îi tresaltă plină de bucurie. În spatele Lincoln-ului apăruse Imperialul lui Yale. Asta însemna că era salvat. În sprijinul său intervenise providenţa. Semnul crucii nu fusese zadarnic.

– *Madona mia!*, rosti cu fervoare de neofit Pedro Mamos.

Auzi iarăşi un răpăit de mitralieră şi încă unul. Apoi şuierat de frâne, zgomot de portiere trântite, înjurături şi iarăşi două rafale scurte.

O nouă pereche de faruri se iviră dinspre şosea.

Pedro simți că se pierde. O amețeală puternică, urmată de o slăbiciune de neînvins îl făcură să închidă ochii...

*

* *

Când își reveni în simțiri, Pedro se afla întins pe iarbă, lingă peretele unei clădiri. Alături de el stăteau în picioare, aliniați de-a lungul peretelui, Charlie Yale și cei patru oameni ai săi.

Toți țineau brațele în aer. Un tânăr înarmat cu o mitralieră îi ținea sub observație. Pe buzele tânărului juca un zâmbet bizar, care strecură un fior de teamă în sufletul lui Pedro. Pedro cunoștea acest zâmbet, fiindcă și el făcea aceeași schimă veselă când simțea nevoia să ucidă.

Abe se apropie de prizonieri și îi ușură de arme. Pistoletele cu hamurile lor cu tot descriseră câte un arc de cerc și aterizară grămadă pe iarbă.

Din pavilionul în care intrase val-vârtej Oldsmobile-ul roșu apăru Williams cu brațele ridicate. Obrazul și cămașa îi erau pline de sânge.

Mergea împleticit, dar reușea totuși să se țină pe picioare. În urma lui Williams venea cu un pistol în mână Frankie. Frankie nu-și încăpea în piele de încântare. Făcuse o captură mai mult decât interesantă.

Pedro rotunji uluit ochii. Acest Williams avea de bună seamă șapte vieți, de vreme ce scăpase teafăr și din accidentul de automobil, și din ploaia rafalelor mitralierei mânuite de Bob. Unde era Bob?

Pedro îl căută cu privirile, ținând pleoapele abia întredeschise. Făcea încă pe mortul. Era mai sigur. Simțea o arsură cumplită în umăr, dar nu se clintea.

În sfârșit, îl văzu și pe Bob. Bob, prietenul și camaradul său de expediție, zăcea pe burtă, cu nasul în iarbă și cu mâinile întinse cruce.

Pedro simți că i se face greață. Mațele i se întoarseră parcă pe dos. Se stăpâni să nu vomite. În ciuda eforturilor lui, conținutul stomacului se urcă în gâlgâit pe esofag în sus și răbufni

cu violență afară. Ca să nu se înece, Pedro se întoarse pe burtă.

– S-a trezit portoricanul, strigă voios Abe. Pedro, băiatule, avem ceva de discutat noi amândoi.

Pedro își citi sentința în ochii lui Abe. Nu trebuia să se aștepte la milă. Își duse brațele la gură și își șterse buzele cu mâneca.

Abe îl apucă de umăr și-l smuci deodată, ridicându-l în picioare cu o forță de necrezut față de statura lui.

Pedro se strâmbă de durere.

Abe îl rezemă de zid.

– Pentru cine ai lucrat, Pedro, dragule?

Pedro îl privi cu o expresie de sfidare. Acum îi era totuna cum va sfârși.

Abe îl pocni peste gură cu dosul palmei.

Pedro scuipă doi dinți.

– M-a costat o mie de dolari proteza asta.

– Nu fi necăjit, replică Abe. Tot n-o să mai ai ce face cu ea. Ei, te-ai hotărât să vorbești, Pedro, băiatule?

Portoricanul îl scuipă drept între ochi.

Abe își scoase fără grabă batista din buzunarul de la piept, se șterse pe obraz apoi exhibă un brici pe care-l desfăcu tacticos.

– Ei, tot mai ai venin în tine? Am să-ți dau cep la burtă. Să vedem de unde atâta venin. Să-ți pornească mațele la plimbare.

Ridică încet briciul.

Pedro avu senzația că aude sunându-i ceasul din urmă.

– *Madona mia,* bolborosi el pentru sine.

În aceeași clipă văzu cu coada ochiului un spectacol care-i mai întări curajul.

Bob, pe care toți îl credeau mort, făcu o mișcare. Numai Pedro îl observase. Pistoalele aruncate de Abe nu căzuseră departe de Bob.

Lumea avea însă ochi numai pentru Pedro. La Pedro se uitau și Abe, și Mircea, și Frankie, și Charlie Yale, și oamenii săi dezarmați și umiliți. De destăinuirile lui Pedro depindeau multe.

Va şti Pedro să tacă?, se întreba Yale.
Va aduce Pedro mărturii esenţiale?, îşi zicea Mircea.

*
* *

Bob întinse mâna spre cel mai apropiat revolver. Mişcarea lui era înceată, aproape imperceptibilă. Pedro o urmărea cu coada ochiului.

Cu mâna stângă, Abe desfăcu nasturele hainei lui Pedro. Pieptul portoricanului tresaltă în ritmul respiraţiei repezi, sub ţesătura albă, lucie, a cămăşii de nailon.

– Nu vrei să vorbeşti?

Mâna lui prelungă, cu degete subţiri, ţinea cu delicateţe briciul deschis la nivelul stomacului lui Pedro.

– Toată viaţa am regretat că nu m-am făcut chirurg, mai spuse Abe.

În aceeaşi clipă se auzi o detunătură. Pedro îl văzu pe Bob care trăsese, căzând iarăşi cu fruntea în iarbă.

Frankie făcu o piruetă bruscă şi instinctiv îşi descarcă pistolul asupra lui Bob, care scăpă dintre degete arma, încremenind definitiv.

Toate privirile se îndreptară într-acolo. Numai Abe rămăsese nemişcat. Avusese doar o uşoară, o foarte uşoară tresărire. Glonţul îl lovise în spate. Nimeni nu observase acest lucru.

Deodată Abe se clătină. Căzu cu faţa înainte. Mâna dreaptă care ţinea cu delicateţe briciul, se abătu în jos, despicând abdomenul lui Pedro.

Abe se prăbuşi în iarba de la picioarele portoricanului. Picioarele lui făcură o ultimă mişcare convulsivă. În acelaşi timp, Pedro scăpă un urlet. Din abdomenul lui tăiat în două ca un pepene, prinseră să se scurgă intestinele albe, însângerate, asemenea unor şerpi încolăciţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Portoricanul le privea cu ochi dilataţi de groază.

Abia atunci Frankie şi ceilalţi oameni se uitară înapoi la Abe şi la Pedro.

Frankie scăpă o exclamație de furie necontrolată. Cu uluitoare iuțeală scoase de sub haină un al doilea pistol pe care-l aținti asupra lui Charlie Yale.

Cu aceeași iuțeală, Mircea îl lovi peste brat. Glonțul destinat lui Yale se pierdu în aer.

Frankie se întoarse brusc spre Mircea:

– De ce nu mă lași să-i lichidez pe toți banditii ăștia?

Mircea îl privi cu blândețe:

– Avem nevoie de el viu, nu mort. Trebuie să vorbească.

Glasul i se înăsprise brusc. Ochii săi prinseră să arunce scântei. Se uită la Pedro. Sleit de vlagă, acesta se lăsă să cadă într-o lentă mișcare de alunecare de-a lungul zidului. Se prăbuși asupra lui Abe.

Frankie izbucni într-un plâns isteric, întretăiat de înjurături cumplite la adresa asasinului lui Abe.

Mircea se lăsă într-un genunchi, lângă corpul lui Abe. Îi luă pulsul. Inima încetase să mai bată.

Moartea lui Abe fusese instantanee. Murise un om care-l sprijinise cu devotament în aceste zile atât de agitate. Mircea nu-și făcea iluzii. Abe nu-l servise pe Mircea Paltin, ci pe omul întruchipat de Mircea Paltin.

Știa că îi va resimți lipsa. Este adevărat că lucrurile începuseră să se limpezească. Situația lui Mircea, alias Vincenzo Genovese, avea să se consolideze în curând. Criza însă nu era definitiv lichidată.

Prin capturarea lui Williams și a lui Yale, Mircea reușea să se disculpe. Rămâneau însă oamenii care lucrau în umbra lui Yale. Mircea simțea instinctiv că existau asemenea oameni. Era evident că Yale nu va vorbi.

Mafioții știu să-și ducă secretele cu ei în groapă. De acum înainte, Mircea va putea trece la cea de-a doua fază a luptei sale. Nimicirea rețelei de traficanți de stupefiante care lucra sub oblăduirea Mafiei. Va avea însă de înfruntat nu numai primejdia de a fi demascat de liderii cunoscuți ai Mafiei, ci mai ales de oamenii care lucraseră cu Yale și care de acum înainte îl vor urmări pas cu pas.

Se ridică în picioare și se îndreptă spre Charlie Yale, care continua să stea cu mâinile în aer.

– Pentru cine ai lucrat, amice?

Ştia că întrebarea lui va rămâne fără răspuns. Făcuse totuşi o încercare.

Yale îl privi de sus:

– Nu înţeleg întrebarea.

– Bine, am să-ţi pun atunci alta. Mai uşoară. Sau mai pe înţelesul tău. Ce cauţi aici?

Yale răspunse calm:

– Te-am urmărit. Am avut ordin să te ţin sub supraveghere.

– Landis?, întrebă Mircea.

– Da.

– Şi Pedro? De ce l-a urmărit pe Williams? Tot din ordinul lui Landis?

Yale ripostă cu afectată nevinovăţie:

– Pedro. Cine e Pedro? Nu-l cunosc.

Mircea zâmbi ironic.

– Dar pe Williams îl cunoşti?

– Nu.

– Păcat, Yale. Ai să „naşti" în dureri. Ai văzut „cezariana" lui Pedro. N-a reuşit. Bietul băiat a murit sub cuţit. Îmi pare rău că nu poate să-ţi spună ce-a simţit. Dar tu ai să ne spui. O să aibă grijă de asta Frankie.

La auzul vorbelor lui Mircea, un zâmbet de anticipată satisfacţie schimonosi gura lui Frankie.

– Las' pe mine, *boss*. Îl fac eu să-şi blesteme şi ceasul în care s-a născut.

Se plecă asupra lui Abe şi îi desprinse dintre degetele-i înţepenite briciul năclăit de sânge. Scoase de la piept batista albă şi îl şterse cu multă atenţie. Se uită la Yale.

– Să-l sterilizez? Nu cred că Pedro a avut sifilis.

Yale urmărea pregătirile cu prefăcută linişte. Îl încolţise frica. Încetineala cu care Frankie continua să şteargă briciul, expresia sadică a ochilor săi, privirile bizare pe care i le arunca pe sub sprâncene îi sporeau neliniştea. La început încercase să-şi deruteze adversarii printr-un *bluff*, care dăduse însă greş. Cunoştea reputaţia lui Genovese. Spera că în ultimul moment va interveni o forţă providenţială

care să-l scoată din impas. Trebuia să câştige timp. Poate că va apărea de undeva paznicul clubului, care să dea alarma. Poate că...

Mircea se întoarse spre Williams, care îl privea cu ochii rătăciți, măriți de spaimă.

– Dacă vorbeşti, ai sorți să scapi cu viață. Altminteri... ştii ce te aşteaptă.

Williams se uită pe furiş la Yale. Omul acesta îi inspira o groază vecină cu nebunia.

Yale încercase să-l ucidă prin intermediul lui Pedro. Pentru un moment însă, locotenentul lui Landis era mai puțin primejdios deeât Genovese. O durere lăuntrică ascuțită îl făcu să-şi muşte buzele. Poate că avea o leziune internă.

Williams era îndrăgostit de viață. Când se trezise din leşin, la volanul automobilului priponit în tejgheaua barului, simțise o bucurie necuprinsă. Acum pentru el lucrurile se complicau iarăşi.

Mircea îl privi în ochi:

– Nu fi prost, Williams. Tu le-ai adus şaizeci de milioane şi ei au încercat să te ucidă. Dacă nu soseam la timp, împărtăşeai soarta celor trei complici ai tăi.

Williams se uită la Mircea, apoi la Charlie Yale. Vorbele lui Genovese nu erau lipsite de sens. Yale făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a-l lichida. Dar Yale avea protectori puternici. Şi de aceşti protectori îi era frică lui Williams.

Mircea îl scutură de umăr:

– Vorbeşte, Williams! M-ar îndurera să te dau pe mâna oamenilor mei.

Williams aruncă o privire piezişă la briciul din mâna lui Frankie. Lama ştearsă conştiincios reflecta în scânteieri metalice razele lunii.

Durerea ascuțită din pântec se repetă de data aceasta mai puternică, mai fulgerătoare.

Williams avu senzația că un fier înroşit în foc se răsuceşte în partea de jos a abdomenului.

Poate că leziunea dinăuntru era mai gravă decât îşi închipuise el în primul moment. Trebuiau să-l ducă la spital. Orice

clipă pierdută putea să-i fie fatală.

– *Mr.* Genovese, bolborosi el, terorizat de spectrul agoniei, am nevoie de un medic. Sunt rănit. Fie-ți milă!

– Dar ție ți-a fost milă de Reggie Lascalzo? Moartea se plătește cu moarte.

Își dădea seama că descoperise punctul slab al lui Williams. Insistă:

– Păcat de tine. Dacă te-ai vedea cum arăți! Mi-e teamă că n-ai să apuci răsăritul soarelui.

Williams își duse mâna la abdomenul care îl ardea din ce în ce mai îngrozitor.

– N-am fost decât un executant, se văită el. L-am ucis pe Lascalzo fiindcă nu aveam altă alternativă. Barracuda și Yale au pus totul la cale. Barracuda ne avea la mână pe toți patru. Și pe McCoo, și pe Flaschman, și pe Franckfurter, și pe mine.

– Și Landis?, întrebă Mircea.

– Landis nu era decât un paravan. Eventualele bănuieli trebuiau să cadă asupra lui. Landis nu are niciun amestec.

– Dar Bolence?

– Nici Bolence nu știe nimic. Totul a fost regizat de Barracuda și de Yale.

Williams gemu iarăși:

– Mă doare foarte rău. Te implor, *Mr.* Genovese...

Mircea se întoarse spre Luke:

– Ia-l cu tine și du-l la doctorul Humphrey.

Își amintise că în dosarul Genovese, pe care-l studiase la Palermo, figura și numele acestui medic, în strânse legături cu Mafia.

Williams făcu un pas spre Luke:

– Încă un moment, zise Mircea, oprindu-l cu un semn. Unde sunt ascunși banii și heroina?

– Grosul se află în seiful secret din vila lui Barracuda de la Long Island.

– Bine, Williams. Poți să pleci.

Luke și Williams se urcară în Chevroletul care demară, pierzându-se pe aleea umbrită de copaci. Mircea se înapoie la Yale. Îl măsură cu privirea din cap până în picioare.

– Mă întreb ce va spune Landis când va afla în ce încurcătură ai vrut să-l bagi.

Scoase din buzunar un magnetofon minuscul.

– Declarațiile lui Williams sunt înregistrate pe bandă. Mâine banda asta îl va delecta pe Marele *Boss*. Să vedem ce ai să răspunzi. Ai putea să-mi satisfaci o curiozitate? Care este rolul lui Benjy în afacerea asta?

Charlie Yale își pierduse tot sângele rece. Destăinuirile lui Williams îl doborâseră. Își dădea seama că sorții săi de a mai ieși cu fața curată se reduseseră la zero. Era pierdut. Definitiv pierdut. Trebuia să încerce a-și minimaliza responsabilitatea, aruncând toată vina în spinarea lui Barracuda.

– Benjy a fost cumpărat de Barracuda, rosti el după o ultimă ezitare.

– Deci Bolence?...

– E în afara acestei afaceri, declară el.

Respira greu, ca și când o mare povară i-ar fi apăsat pieptul.

– Și eu am fost la mâna lui Barracuda, continuă Yale, care alunecase pe povârnișul destăinuirilor. Aflase – ignorez sursa – că îmi însușisem, nu de mult, o sumă de bani din casa organizației. M-a șantajat, silindu-mă să intru în slujba sa. Așa am ajuns să lucrez pentru el.

Mircea îl privi îndelung.

– Te plâng, Charlie Yale.

Secretarul lui Landis plecase capul în pământ.

– Dacă mă ajuți, *Mr.* Genovese, sunt gata să mai spun și altele despre Barracuda.

Mircea încercă un simțământ de intensă satisfacție. Câștigase partida. Se întoarse spre oamenii săi.

– Luați-l, porunci el. Ne înapoiem la New York.

*

* *

Mircea își muie buzele în paharul cu vin alb, de un parfum și o savoare fără rival. *Maître d'hôtel*-ul cu înfățișare aristocratică de ambasador se înclină ceremonios.

– *Château la Tour Blanche 1946,* declară el cu solemnitate, ca şi când ar fi rostit o incantaţie adresată zeilor.

– Excelent, recunoscu Mircea cu tonul ferm al unui cunoscător rafinat.

Privirile lui se plimbară cu splendidă nepăsare prin somptuoasa sală a restaurantului „Empire-Roofs", amenajat la etajul şaptezeci al unui zgârie-nori din Mid-Town.

În jurul meselor împrăştiate cu studiată neorânduială în jurul ringului de dans, chelnerii în frac evoluau cu tăcută eficienţă, purtând pe tăvi de argint preparate culinare de înaltă clasă.

Smokingurile albe şi negre, toaletele de seară, bijuteriile, decoraţia floral㠹 sfeşnicele cu lumânări creau o ambianţă de lux şi bună dispoziţie.

Mircea gustă profiterolul de ciocolată. Se armoniza perfect cu vinul dulce.

– Ce şampanie ne-ai pregătit, Georges? întrebă jovial Jack Bolence, după ce-şi degustă vinul din pahar.

– *Veuve Cliquot 1912,* replică *maître d'hôtel*-ul cu profesională gravitate. Cea mai preţioasă şampanie din pivniţele noastre.

Bolence se întoarse spre Mircea:

– Vom destupa câteva sticle cu cea mai preţioasă şampanie, în cinstea celui mai preţuit prieten, Charlie Accardo.

– Bravo!, exclamă Antinous în culmea entuziasmului.

Băuse cam mult şi limba începuse să i se împleticească. Câteva tinere dansatoare, care le ţineau companie – exemplare superbe alese dintr-o mie – bătură din palme, spre a ţine isonul bărbaţilor.

Mircea era uluit de îndrăzneala lui Bolence, care oferea un dineu pantagruelic în cel mai luxos şi exclusivist restaurant din New York, pentru a sărbători succesul prietenului său Charlie Aceardo – alias Vincenzo Genovese –, care terminase prin a-şi demasca duşmanii şi a-şi spăla reputaţia de acuzaţiile ce i se aduseseră de către aceştia.

Maître d'hôtel-ul, care cunoştea prea bine faima lui Bolence şi a lui Antinous, se comporta faţă de ei cu acelaşi respect cu care ar fi servit un cap încoronat.

Până şi patronul restaurantului venise la masa lor spre a le ura slugarnic o seară plăcută.

Şedinţa secretă a consiliului Mafiei se încheiase cu un adevărat triumf pentru Vincenzo Genovese. Datorită lui, peste şaptezeci de inşi, implicaţi în complotul lui Samy Barracuda, fuseseră capturaţi şi aşteptau să apară în faţa tribunalului organizaţiei.

Dar aceste rezultate fuseseră obţinute după lupte serioase între cele două tabere. Căzuseră morţi şi de o parte, şi de alta.

Mircea era convins că poliţia n-ar fi reuşit să facă o curăţenie atât de radicală.

Chiar dacă aceşti mafioţi ar fi ajuns în faţa instanţelor judecătoreşti, ar fi reuşit să scape, ca de obicei, cu pedepse minime, datorită manevrelor abile ale unor avocaţi aserviţi Mafiei.

Doi chelneri aduseră şampania sub directa supraveghere a *maître d'hôtel*-ului care umplu personal paharele.

În clipa în care Jack Bolence îşi încheia toastul, apăru primul său secretar, care-i aducea un ziar de seară cu o ştire de ultimă oră la subsolul primei pagini.

Grav accident de automobil la Long Island Sound. O limuzină Chrysler Imperial, la bordul căreia se aflau cunoscuţii oameni de afaceri Samy Goldauer şi fratele acestuia, Larry, s-a prăbuşit în East River în urma unei manevre greşite. Cei doi pasageri şi-au pierdut viaţa.

Bolence termină lectura articolului, apoi se plecă spre Mircea:

– Ce elegant lucrăm moi, îi vorbi el aproape în şoaptă, spre a nu fi auzit şi de tinerele invitate. Justiţia americană i-ar fi prăjit pe scaunul electric.

Noi le-am asigurat o moarte onorabilă, cu articole la loc de cinste în marea presă. Să se mai spună că nu suntem civilizaţi.

Mircea citi informaţia. Dar Antinous refuza să-şi arunce ochii asupra ei. Declară că nu-l interesează.

Bolence vru să restituie ziarul secretarului, dar acesta îi indică discret o informație telegrafică, publicată tot în pagina întâia, dar în extremitatea de sus.

Capturarea unui mare grup de traficanți de stupefiante care distribuiau marijuana, opiu și heroină într-o serie de cluburi din Brooklyn frecventate de tineret. Pentru moment, poliția păstrează discreție în legătură cu această senzațională captură.

– Cine dracu o fi vorbit?

Înapoie ziarul.

– Ia-l de aici. Nu vreau să-mi stric seara.

– Ce s-a mai întâmplat?, întrebă Antinous.

– Mici necazuri. Ai tot timpul să le afli, zise Bolence.

– De acord, replică Antinous. Discutăm mâine despre ele.

Secretarul voi să se retragă, dar după o scurtă ezitare zăbovi în preajma lui Mircea.

– Cred că ar mai fi ceva care îl interesează mai mult pe *Mr.* Arccado.

– Spune-i lui, zise Bolence.

Mai înainte ca secretarul să fi apucat să dea urmare dispoziției șefului său, un bărbat între două vârste, plin la corp, cu ochi râzători și obraz bucălat se apropie voios de Mircea.

– Paltin! Mircea Paltin! Ce e cu tine aici la New York? Te știam la Roma!

Nou-venitul vorbise în cea mai curată românească. Mircea tresări. Își recâștigă însă imediat cumpătul, Răspunse în englezește:

– Pardon? Nu înțeleg.

Bărbatul făcu o mutră uluită. Replică tot în englezește.

– V-am confundat. Vă rog să mă iertați. Salută stingherit și se retrase. Bolence îl urmări câteva clipe cu privirea.

– Întotdeauna m-au agasat tipii ăștia aiuriți... Își goli cupa de șampanie. Hai să dansăm, Minnie!, se adresă el uneia dintre tinerele însoțitoare.

Clătinându-se ușor, după libațiunile sale repetate pe altarul lui Bachus, o luă de braț și o conduse pe platoul de dans.

Secretarul lui Bolence se plecă la urechea lui Mircea:

– Acum o oră poliția a ridicat toate registrele ascunse de Abe.

– Imposibil!, exclamă Mircea, adoptând un aer de profundă consternare. Numai el și cu mine cunoșteam locul unde erau depozitate. Am să mă ocup personal de această chestiune.

Secretarul adăugă îngrijorat:

– Căderea acestor registre în mâna poliției duce la dezvăluirea unui întreg șir de operațiuni financiare nedeclarate la Fisc.

– Lui Jack am să-i vorbesc eu despre treaba asta. Poți să pleci, zise Mircea.

Secretarul se înclină și părăsi restaurantul.

Mircea își aprinse gânditor o țigară. Trebuia să grăbească lucrurile.

*

* *

Jack Bolence se trezi din somn. Soarele, disc de aramă incandescentă, se ridicase deasupra orizontului, întrezărindu-se prin dantelăria zgârie-norilor din Manhattan, profilați pe East-River.

În dormitorul somptuos, o lumină caldă aurea pereții tapetați cu mătase și mobilierul Louis-Philippe.

Jack Bolence își simțea gura amară.

Inevitabilele consecințe ale festinurilor de care nu se putea lipsi. Banchetul din ajun fusese foarte reușit. Cu excepția veștilor neplăcute din ziar, petrecerea satisfăcuse pe toți convivii.

Îi fugi gândul la Barracuda. Bietul Barracuda. Zăcea acum pe un catafalc, așteptându-și înmormântarea. O înmormântare care avea să se desfășoare cu o pompă destinată să arunce praf în ochii lumii.

Apoi îi reveniră în minte grupul de fete frumoase care le ținuse compania. Frumoasă era viața. În seara din ajun, Antinous și Vincenzo fuseseră de o exuberanță indescriptibilă. Deodată Bolence își încreți sprâncenele. Își aminti de tipul

care se apropiase de Vincent rostind un nume ciudat: Pal... Palton... Paltin... Da, Paltin!

Bolence se scarpină în creştet. Unde mai auzise el numele ăsta?

Sări din pat. Îşi aruncă pe umeri un halat şi se repezi în biroul de alături. Deschise un seif ascuns după un tablou de Chagal şi scoase din el un teanc de ziare, pe care începu să le răsfoiască unul câte unul. Se opri la o gazetă italienească pe care o desfăcu la pagina doua. Acolo, în partea de sus, o informaţie era încadrată cu un creion roşu.

În gara Monte San Viaggio, în urma unui accident de tren şi-a găsit moartea romancierul Mircea Paltin care se afla în trecere spre Palermo, venind de la Roma.

Bolence confruntă datele. În aceeaşi zi şi cu acelaşi tren călătorise de la Roma la Palermo Vincenzo Genovese. Explicaţia era limpede. Ruşinos de limpede. Înjură furios. Se repezi la telefon. Formă numărul noii reşedinţe de la Port Chester a lui Vincenzo Genovese sau a aceluia care se ascundea sub acest nume. Şi acest personaj nu putea fi decât Mircea Paltin.

Îi răspunse Frankie.

– *Hello!* Jackie Bolence la telefon. Vreau să vorbesc cu Charlie.

– *Mr.* Accardo doarme. Nu pot să-l deranjez.

– Cheamă-l, te rog, trebuie să-i fac o comunicare urgentă.

– Bine. Un moment.

Bolence aştepta plin de nervi, ronţăindu-şi unghiile.

Îi răspunse tot vocea lui Frankie.

– Regret. *Mr.* Accardo nu se află în dormitorul său. Patul e neatins.

Bolence lăsă telefonul să cadă în furcă. Ridică receptorul şi formă alt număr.

– Johnny! Vorbeşte, Bolence. Dă alarmă generală. Toate gările, porturile, şi aeroporturile de pe întreg teritoriul Statelor Unite să fie puse sub control.

Charlie Accardo trebuie reţinut cu orice preţ. Terminat.

*
* *

Mircea Paltin, tolănit în fotoliul adânc al *Jetului PANAM* New York – Paris, asculta cu un aer de beatitudine acordurile pline, grave, ale Simfoniei a V-a de Beethoven.

Destinul îi fusese favorabil. Dincolo de ferestrele cabinei se zărea silueta Manhattanului învăluită în pâcla aurie a dimineții. Statuia Libertății își înalța spre cer torța cu flăcări de metal.

Sfârşit

Cuprins

Partea întâi
Moarte şi portocale la Palermo.....5

Partea a doua
Cenuşă şi orhidee la New York.....103

Partea a treia
În jet de la Atlantic la Pacific.....175

colecția

adevărul cuprinde:

1. Babel Palace	- *Vintilă Corbul*
2. Sclavii pământului	- *Vintilă Corbul*
3. Casa din Cherry Street	- *Vintilă Corbul*
4. Idolii de aur - Dinastia Sunderland-Beauclair vol I	- *Vintilă Corbul*
5. Idolii de aur - Dinastia Sunderland-Beauclair vol II	- *Vintilă Corbul*
6. Idolii de aur - Dinastia Sunderland-Beauclair vol III	- *Vintilă Corbul*
7. Păsări de pradă - Dinastia Sunderland-Beauclair vol I	- *Vintilă Corbul*
8. Păsări de pradă - Dinastia Sunderland-Beauclair vol II	- *Vintilă Corbul*
9. Păsări de pradă - Dinastia Sunderland-Beauclair vol III	- *Vintilă Corbul*
10. Căderea Constantinopolelui vol I	- *Vintilă Corbul*
11. Căderea Constantinopolelui vol II	- *Vintilă Corbul*
12. Cenuşă şi orhidee la New York	- *Vintilă Corbul, Eugen Burada*
13. Uragan asupra Europei	- *Vintilă Corbul, Eugen Burada*
14. Cavalcadă în iad vol I	- *Vintilă Corbul*
15. Cavalcadă în iad vol II	- *Vintilă Corbul*
16. Hollywood - infernul viselor	- *Vintilă Corbul*
17. Salvați-mă! Sunt miliardar!	- *Vintilă Corbul*
18. Oameni în Rolls-Royce	- *Vintilă Corbul, Eugen Burada*
19. Iubirile imposibile ale lui Petronius	- *Vintilă Corbul*
20. Groaza vine de pretutindeni	- *Vintilă Corbul, Eugen Burada*
21. Roxelana şi Soliman	- *Vintilă Corbul, Eugen Burada*
22. Asediul Romei vol I	- *Vintilă Corbul*
23. Asediul Romei vol II	- *Vintilă Corbul*
24. Sunt regele Franței! Regele Soare!	- *Vintilă Corbul*
25. Împărăteasa fără coroană	- *Vintilă Corbul*
26. Calea ducesei	- *Vintilă Corbul, Eugen Burada*
27. Plângi, plângi balalaikă	- *Vintilă Corbul, Eugen Burada*
28. Atenție! Los Angeles va sări în aer	- *Vintilă Corbul*
29. Mafia şi miliardarii	- *Vintilă Corbul*
30. Extaz, moarte şi rock'n roll	- *Vintilă Corbul*
31. Miliarde şi picioare lungi	- *Vintilă Corbul*
32. Premiul - despre petrol, bani şi putere vol I	- *Daniel Yergin*
33. Premiul - despre petrol, bani şi putere vol II	- *Daniel Yergin*

Comandă ACUM cărțile din Colecția Adevărul!
EDIȚIE LIMITATĂ!
www.adevarul.ro/carte; carte@adevarul.ro;
Telefon: 021.407.76.40 / 41; Fax: 021.407.54.81
OP 33 – CP 110, sector 1, București

editura
Adevărul
holding

S.C. Adevărul Holding S.R.L.,
Str. Fabrica de Glucoză nr. 21, sector 2, Bucureşti.
Divizia carte: Ioana Voicu, Carmen Dincă
Telefon: 021.407.76.38; Fax: 021.407.54.81

Toate drepturile asupra prezentului titlu sunt rezervate exclusiv editurii S.C. Adevărul Holding S.R.L. Reproducerea parţială sau integrală a textului fără acordul editurii este interzisă şi va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

Tipar executat de Grafica Veneta S.p.A

Preţul de vânzare conţine 2%, reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România în contul deschis la BCR Unirea, Bucureşti cu nr. RO65 RNCB 0082 0005 0872 0001.

editura Adevărul holding

Preț: 50 lei